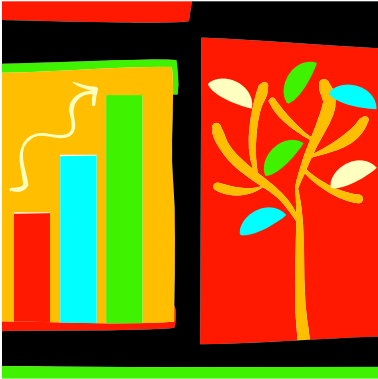

Đỗ Hoàng Diệu

Bóng Đè

LTS: Tuy mới xuất hiện gần đây và duy nhất trên tập san Hợp Lưu, Đỗ Hoàng Diệu (sinh 1976) sau 3 truyện ngắn Tình chuột, Những sợi tóc màu tang lễ, Cô gái điếm và 5 người đàn ông đã gây chú ý. Với Bóng đè, một truyện ngắn hoán dụ vực thẳm, Đỗ Hoàng Diệu đã bắt gặp một trạng thái truyền kiếp của dân tộc. Bóng đè biểu hiện bút phá, sức truyền đạt của một giọng văn cùng phong cách nổi loạn tràn lấp nhục cảm ở tác giả này.

Tôi có bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại hiếm thấy. Bàn tay không thay đổi theo mùa hay béo gầy cơ thể. Thụ bảo bàn tay tôi không tuổi tác trọng lượng. Hồi hai mươi tuổi, mới ra trường nằm nhà ba tháng, chỉ ăn và ngủ, cơ thể trôi lên những múi thịt, nhưng bàn tay tôi vẫn mảnh dẻ. Thụ hay mân mê bàn tay tôi. Bàn tay thể hiện tâm hồn con người, dù em mập đến mấy ngón tay em vẫn chỉ là cọng cỏ chao lượn dưới gió xuân. Tôi đưa ngón dài nhất mơn quạnh môi chồng. Cọng cỏ thường dai, chỉ liềm sắc mới cắt nổi anh biết không? Mất Thụ cụp xuống tìm câu trả lời. Có khi chỉ một con kiến cũng làm ngọn cỏ tan gãy. Có thể. Tôi chìa bàn tay ra trước nắng, nhìn như nhìn bàn tay

một kẻ khác. Giông gió, bão lũ, nắng hạn, tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn với năm ngón ngắn dài, làn da mỏng tanh không trọng lượng. Chỉ có tôi hiểu vì sao bàn tay tôi tách rời ra khỏi thể xác mình. Chỉ có tôi hiểu vì sao tôi hay trốn những vách dựng loang loáng một chiếc bóng. Thụ không hiểu. Chính tôi đôi khi cũng thấy mình là lạ.

Quê Thụ cách thành phố khoảng ba giờ tàu hoả. Tôi không ngờ đồng quê khác biệt đến thế. Một vùng đất vẫn giữ được nét cổ xưa hiếm hoi thời cuộc. Ngồi trên tàu Thụ dặn dò tôi kỹ lưỡng về những nghi lễ phải làm trong ngày giỗ cha. Chồng tôi mồ côi cha từ năm lên chín. Căn nhà mái ngói vốn là nhà gỗ ba gian được bao tường ẩn náu phía đáy làng. Đằng sau ngôi nhà, phơi mình trong nắng, ruộng ngô đang ra bắp xanh mướt. Kéo dài tầm mắt một chút, ẩn hiện giữa đám ngô, bãi tha ma thênh thang còn giữ nguyên được mồ mả đắp đất cỏ mọc xanh tươi tốt. Lần về trước bận bịu khách khứa tôi đã chẳng có thời gian đẩy đưa con mắt. Thụ bảo lần này phải ở lâu lâu một chút cho mẹ chồng tôi vui. Tôi dạ vâng ngoan ngoãn. Thụ véo mũi tôi: sao trên giường em chẳng ngoan hiền như thế cho anh được yên thân? Tôi lơ đãng trước câu nói đầy hàm ý. Tôi không thể ngoan hiền. Tôi hay chồm lên người Thụ nuốt lấy anh vồ vập. Tôi ưa kéo Thụ lên chà xát. Tôi bắt đôi tay Thụ bóp nắn liên tục. Tôi muốn đã cơn khát thêm từ buổi trưa ấy, một buổi trưa nắng bình thường như bất kỳ một ngày hè nào nhưng với tôi là bỏng rát, là bước ngoặt. Tôi cất giữ bí mật riêng mình. Thụ nào biết. Thụ cứ hay van xin tôi đừng hực lên như hổ cái. Tôi chẳng thể đừng được. Anh bị tôi co rút lòi đi. Đôi lúc thấy anh kinh khiếp tôi đành phải dè dặt. Nhưng rồi đến cơn khát tôi vung vấp hết. Mỗi sáng thức giấc trông Thụ thật tội nghiệp.

Bàn thờ nhà chồng tôi to dài quá cỡ. Chưa bao giờ tôi nhìn chiếc bàn thờ nào lớn như vậy. Có rất nhiều bát nhang và những bức trướng chữ Tàu. Mẹ chồng tôi nói bằng quơ mà tựa căn dặn: "Nhà ta mỗi năm cúng mười sáu đám giỗ. Sau này anh Thụ cúng tôi nữa là mười bảy, sẽ vất vả đấy." Tưởng tượng ra viễn cảnh mỗi năm còng lưng làm cơm cúng mười bảy đám giỗ cho đến ngày Thụ qua đời, tôi không khỏi ngao ngán.

Khi Thụ quần áo tề chỉnh chấp hai tay trước ngực khấu đầu làm lễ, rèm vải hai bên bàn thờ lay động lượn lướt, màu đỏ nhức nhối trong nhang khói. Nép mình cúi đầu cùng mấy phụ nữ trong góc nhà, tôi cố giống tai xem chồng mình đang khấn những gì. Nhưng chỉ là ập ẹ âm thanh xin xít nơi đầu lưởi. Thụ không nói mà cũng không hát. Tựa tiếng kêu của loài bò sát. Tôi nhướng trí tưởng tượng phong phú của mình xem qua lời khấn của Thụ những ai đang về. Hồi sáng hai vợ chồng ra nghĩa địa dọn dẹp khu mồ mả tôi mới biết tổ tiên nhà Thụ cũng nhiều oan khuất. Mười một ngôi mộ dàn trải xưa cũ trong vùng đất trũng sâu dáng hình thung lũng. Thụ nói sau cơn động đất tự nhiên khu mộ nhà mình thụt xuống thành trũng như vậy và một ngôi mộ thì biến mất. Tôi băn khoăn về chuyện mười sáu đám giỗ sao chỉ mười một mộ phần? Giọng Thụ có vẻ buồn, tay anh đưa liềm cắt cỏ chuẩn xác.

"Cô em gái bố do hạn tình nên trầm mình xuống sông sâu năm vừa tròn mười tám không tìm thấy xác. Hai ông cố trẻ làm thầy phù thủy đi khắp nơi cùng chôn rồi không quay trở về, nhà lấy ngày hai ông bỏ đi làm ngày giỗ. Hai ông khác, một liệt sĩ Điện Biên, một liệt sĩ đường 9 Nam Lào, xương cốt về bằng đầu đũa chôn chung một mộ."

Thụ im lặng đột ngột, tiếng liềm xén cỏ mạnh hơn.

"Thế còn một ngôi mộ nữa đâu anh?"

"Ông nội bị đầu tố hồi cải cách ruộng đất chết thảm trên tổ kiến lửa. Sáng mai bà nội chỉ tìm thấy vài cọng tóc ở nơi cột trời, xác không biết đi đường nào."

Giọng chồng tôi nghèn nghẹn. Tôi thấy lạnh sống lưng. Tưởng như cũ xưa nào vừa lướt qua mình. Bây giờ quỳ trước bàn thờ tôi cũng lạnh sống lưng. Lẫn trong âm hưởng xin xít buồn thảm khản vái của Thụ một tiếng nhẹ như gió lướt lụa bay trơn lộn. Đã có lần tôi nghe đầu đó rần là loài vật linh thiêng dẫn dắt người chết về trần. Tôi ngẩng phất lên thanh đà treo ngang bàn thờ. Thanh gỗ bóng nhẵn không vết bụi, trống rỗng. Cô em chồng cầu mạnh. "Chị cúi đầu xuống đi, anh tôi không dạy chị à?" Khi đầu tôi lại cúi xuống, một cái gì láng nhẫy bay qua. Linh cảm đôi khi chỉ là linh cảm nhiều khi.

Và Thụ đứng lên húng hắng báo hiệu. Chồng tôi đã cúng xong. Cỗ được dọn xuống trong tiếng đĩa lạnh canh lữ trẻ háu đói. Suốt cả bữa ăn trong đầu tôi cứ lảng vảng hình ảnh mười sáu bóng ma tổ tiên theo lời khấn của Thụ trườn về, bay về thế nào. Thảng hoặc lại lảnh lảnh buồn buồn như gió cũ xưa nào lướt qua mình. Những cây nhang cháy hết cuộn thành vòng đầy áp bát hương to màu đồng và những bát hương nhỏ màu trắng vẽ long phượng. Ai đó reo vui:

"Hương cháy đẹp quá, nhà này năm nay chắc nhiều may mắn." Mẹ chồng tôi thỏa mãn. "Anh chị Thụ thế nào chẳng sinh một thằng cháu đích tôn nay mai." Thụ tay cầm cánh gà xoay xuống tôi đỏ mặt. Tôi thừa biết anh nghĩ hỏ cái như tôi sẽ nhanh chóng kết nhụy sinh hỏ nhỏ cho nhà anh nay mai. Đàn bà như tôi có lẽ sinh năm một, anh chẳng từng nói thế. Miệng tôi cười mà lòng trống trải. Ông trẻ mặt xanh men rượu ngoắc cánh tay xuống mâm dưới, tôi để ý đàn ông

nhà Thụ tay thường dài chạm gối. Có lần tôi đùa Thụ tay dài như tay vượn, anh sa sầm nét mặt. Em chẳng biết gì cả, những người tay dài thường dòng dõi đế vương, thiên tử. Có lẽ ông tổ anh từng là vua chúa vương giả Trung Hoa gặp nạn nên chạy loạn sang đây. Tôi thấy Thụ thật ngây thơ nhưng không dám nói. Dòng họ nào ở miền bắc này mà không chạy loạn hay đội trên đầu xứ Trung Hoa?

"Nhân thể cháu dâu trưởng thấp nén nhang lên bàn thờ khẩn xin cha thẳng Thụ phù hộ cho sớm sớm được thẳng cu. Cha chồng cô mất vào ngày trồng, linh thiêng lắm."

Tôi không biết ngày trồng ông trẻ nói là ngày gì nhưng đoán chắc rất thiêng. Len lén luồn qua mâm trên, kính cẩn lấy ba nén nhang châm lửa cắm lên bát hương đặt cạnh khung ảnh một người đàn ông trung niên có hàm răng hơi nhô với tia nhìn sắc lạnh, tôi khẩn lạy ba lần.

Vừa thụt lùi vừa liếc trộm khung ảnh cha chồng, ống chân tôi đau tấy lan dần. Một khắc, tôi nghĩ đến ám dấu cơ thể biết báo hiệu trước những chuyện bất thường. Chưa kịp định thần, bỗng dựng mái tóc, thân thể tôi nóng hực và tiếng cô út hét lên: "Bát hương cháy rồi."

Thụ xô ngã tôi, quỳ mọp trước bàn thờ dập đầu lia lịa. Bát hương ngùn ngụt cháy. Tôi hoảng loạn nghĩ thể nào tia lửa cũng lan rộng thiêu cháy bàn thờ, thiêu cháy ngôi nhà, thiêu cháy bãi ngô, đốt rụi mồ mả. Tôi muốn tìm xô xách nước dập lửa nhưng chân tay tôi cứng đờ tựa khúc gỗ, cơn đau nhức oại oằn trí não. Giọng nói đon đả mẹ chồng cất lên như vệt điện chạy dọc sống lưng. "Mời các bác, các ông xơi tiếp. Tôi nghĩ ông nhà tôi hoá bát hương vui mừng đón cháu đích tôn đấy." Mọi người ồ lên đồng thanh. Nhưng cái liếc xéo của bà về phía tôi lại đầy cay nghiệt. Bát hương cháy tận gốc, tro dầy lên hình thù ngôi mả mới đắp. Tôi biết ngôi mả mới đắp bằng tro nung

này sẽ thiêu cháy cuộc đời tôi nay mai. Thụ nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc. Da thịt tôi rần rần kiến bò. Cảm giác ớn ớn, trơn lộn bóng nhẫy.

Tám giờ tối bãi ngô ngủ im. Thụ im lặng kéo tôi vào nhà. Sau buổi chiều hoá bát hương tro đắp hình ngôi mộ, Thụ nhìn tôi khang khác. Tôi chỉ cảm nhận khang khác trong một trực giác mơ hồ không bằng chứng.

"Anh chị Thụ vào buồng mà ngủ. Trong ấy ban đêm chuột hay thọc mạch, dèm màn vào chiếu cho chặt kéo nó vào giường."

Sống lưng tôi dựng đứng. Viễn cảnh một bầy chuột chui vào giường bò lên thân thể khi tôi đang say giấc chẳng lảng mạn yên bình đồng quê chút nào. Tôi đưa bàn tay thon mảnh của mình ghì chặt Thụ, anh nhăn mặt nhìn tôi, bắt gặp ánh mắt thẳng thốt của vợ, anh thế thọt nhìn mẹ:

"Mẹ cứ ngủ trong buồng với con Thấm để vợ chồng con ngủ ngoài này. Ban đêm gió máy mẹ không nên ngủ trên phản. Với lại con hay dậy đi ra đi vào sợ mẹ mất giấc."

Mẹ chồng tôi loét quét đôi guốc vào buồng. Âm thanh roac ngán từng cơn. Con Thấm sang làng bên chưa về. Thụ bỏ tôi đứng trước cửa ra nằm chườn lên tấm phản kê gian ngoài cùng. Trước mặt tôi, bàn thờ chính giữa đã to giờ trưng lên kỳ lạ. Hình ảnh nó phình nở trong đầu tôi. Bức màn đỏ lừ loang rộng. Hốt hoảng tôi chạy nhào vào Thụ. Chiếc quạt tai voi Liên Xô không rào rỉ sét ọc ạch quay tiếng một. Người Thụ dấm mồ hôi. Giọng anh dừng đứng.

"Em ngủ đi đừng làm ồn, mẹ không nghỉ ngơi được."

Thụ là lạ thế nào. Thường ngày chưa bao giờ Thụ lên giường trước mười hai giờ khuya. Một lần Thụ bị ốm, tôi bắt anh ngủ sớm, anh nói

đấy là cực hình. Sao Thụ có thể ngủ vào tám giờ tối hôm nay? Tôi tỏ vẻ quan tâm.

"Anh có nóng không, em quay quạt lại chỗ anh nhé?"

"Anh nằm phản thấy mát rượi, mấy phút nữa là ngáy, ngủ đi em."

Thụ lại đùa. Từ ngày làm vợ Thụ tôi nào nghe anh ngáy nửa giây?

Chiếc áo ba lỗ trắng tinh trên lưng Thụ xoay về tôi về cảm đoán. Tôi cười thầm sự cẩn thận ngăn ngừa của anh. Cửa giả mở toang, bàn thờ linh thiêng ngay cạnh, mẹ chồng có thể đi ra đi vào bất cứ khi nào. Dù thềm chồng đến mấy tôi cũng phải gò mình trong bộ đồ ngủ kín đáo mà hậm hực. Tôi cũng không buồn thắc mắc về việc trái khoáy khi anh nói mát rượi mà người cứ đầm đìa mồ hôi. Thụ giờ khắc này sao quá đổi xa lạ, không còn là Thụ buổi chiều đổ bóng xuống mình tôi. Anh lặng câm yên vị trong ngôi nhà bao tường cũ kỹ. Còn tôi lại muốn vách tường nhà anh rạn nứt để tôi cùng Thụ trốn ra ngoài. Ba cánh quạt tai voi vẫn ì ạch quay rít. Trước lúc thiếp đi tôi mơ hồ nghe lại cái giọng ngọt ngào, nhừa nhựa ập ề xin xít nơi đầu lưỡi lúc Thụ cúng lễ. Rồi tôi rơi vào mê man. Loang loáng bãi ngô im lìm hứng sương không gió nào thổi thoảng. Trăng khuya phồng đứng chiếu ánh sáng sữa đục. Thoắt một cái, bóng tối ngập oà. Tôi thấy mình bừng tỉnh. Cảm nhận không khí ngọt ngào, hăm bức, chật chội vây quanh. Môi miệng khát cháy, toàn thân căng cứng. Nực nùng, oi bức như sắp đổ cơn giông. Ba cánh quạt tai voi ngừng phát xê dịch. Không một tiếng gió nhưng tấm màn đỏ che bàn thờ cứ chốc chốc lay động khẽ khàng, chỉ mình nó đang chuyển động đồ lừ trong thời gian lẫn không gian ngưng bật. Tôi sợ, tôi muốn quay sang ôm Thụ để anh che chở cho mình. Song tôi không thể nào cử động, màu áo ba lỗ trắng tinh chồng tôi nằm sát ngay cạnh như trên người mà tôi

chẳng thể nào nhúc nhích. Không khí mỗi lúc một ẩm thấp, nực nóng khoá cứng lấy tôi trên mặt phản.

Tiếng ho đứt đoạn từ trong căn buồng mẹ chồng lôi tôi khỏi đêm đen. Tứ chi rã rời, đầu vầng vắt, mồ hôi tôi rịn rạn dính bết. Bộ đồ ngủ tự nhiên mở khuy trễ nải lạ lùng. Tôi nhìn hàng cúc nhàu nát lạ lẫm, giống Thụ vừa vò nát chiếc áo và tôi vừa bận lên mình chưa kịp cài khuy. Cạnh tôi, Thụ vẫn ngủ im bằng bật, ngoan hiền trẻ thơ, đôi má phụng phịu ning nính. Tôi đâm nghi hoặc, kín đáo luồn tay xuống dưới. Chát lỏng đầm ướt sền sệt ngày ngày mông đùi, thấm nhầy chiếc quần lót mỏng. Thụ trở mình ú ớ giữa giấc mơ. Tôi hoang mang nhìn chồng, cơ thể anh vẫn đầm đìa mồ hôi.

Ngày gặp Thụ tôi không còn con gái. Cơ thể săn chắc mượt mà vun đầy hai mươi rúc lên hồi còi dài khi chiếc bóng của anh đổ ập xuống mình. Một buổi chiều, bóng tôi lọt thỏm giữa bốn vách nhà rộng trong khuôn viên Bảo tàng Dân Tộc. Bàn chân ai lao xào sỏi đá sau lưng. Náu lạng tôi giữa hồi còi không ngừng rúc lên thúc bách trong da thịt. Chiếc bóng chồm lên chút nữa. Vách nhà rộng nuốt chửng ngực tôi nhoi nhói từng hồi còi riết róng. Tôi chăm chú nhìn chiếc bóng đang hất thắm mảng sỏi đến gần, chiếc bóng như tạo ra tiếng động trên sỏi bị đè nghiêng. Nghe có vẻ khác thường nhưng tôi tin chiếc bóng có thể đè nghiêng được cả thế gian này, riêng gì sỏi đá. Chỉ có tôi mới biết điều ấy. Tôi muốn chạy trốn, khi trước mặt bóng đen lưng lửng dịch chuyển. Giọng nói cất lên trước lúc cổ họng tôi bật ra tiếng kêu. "Em bị chói mắt phải không?"

Gương mặt người đàn ông phúng phính hiện ra dưới chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ làm yên hoảng hốt trong tôi. Lúc anh đưa tay sửa vành mũ, tôi nhận ra cánh tay anh dài chạm gối. Tôi biết gương mặt này,

cánh tay này, giọng nói này sẽ đóng đinh vào giữa vùng khuất lấp của mình. Vách nhà rộng oằn ẹo vặn mình nứt khe. Tôi sẽ chui qua khe nứt ấy, tay tôi sẽ dắt anh cùng đi, chỉ cho anh thấy tôi thuộc về anh từ thuở nào. Anh rồi sẽ ngoan ngoãn nhập vào tôi như một gậy gập định mệnh. Nhập vào tôi -hăng hụt tôi- ngạc nhiên anh đem tâm hồn sau đó chẳng là bao. Làm sao để Thụ hiểu vì chính tôi cũng chỉ là người mù trong cõi tối tăm? Một cõi không Thụ, không mặt trời, không cả âm thanh giữa buổi trưa kỳ lạ. Tôi khám phá ra những chiếc bóng trên tường không chỉ đơn thuần là những chiếc bóng. Chúng cũng sống động như thân thể tôi khát thêm một vức thắm. Chúng vờn vượt trên da thịt non tơ hứng háo của tôi. Về sau tôi biết mình đã đánh mất điều quý giá nhất buổi trưa hôm ấy. Chúng đã cướp mất cuộc đời con gái khi vừa chớm đến, khi tôi vừa mới biết xỏ tay thành thạo vào chiếc su chiêng. Chúng cho tôi biết nỗi sợ hãi khôn cùng, sự ngừng đập trái tim. Và cả khát thêm, chờ trông suốt những năm thiếu nữ khi chúng không còn quay lại. Mọi người nói tôi bị bóng đè, chẳng có gì đáng sợ. Tôi không thể ngờ đó chỉ là số phận. Thứ số phận đã đẩy đưa cho tôi gặp Thụ và làm vợ anh vội vàng, giống một linh ứng mà cơ thể tôi đã ám hiệu rúc còi. Sau đám giỗ, chúng tôi đáp tàu trở lên thành phố. Trên đường về, Thụ luôn tay vào vùng ngực hồng hào của vợ xoa xoa bầu vú, miệng lẩm lét cười. Tôi rất thích cử chỉ này của Thụ. Cả điệu cười tươi của anh. Dưới quê Thụ không cười với tôi như vậy, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng.

"Vợ tôi thoát nạn nhà quê rồi, tiểu thư thôi không phải nằm phản mồ hôi nhễ nhại như đêm qua. Sướng nhé."

Tôi không sướng, không thoát nạn như Thụ tưởng. Cảm giác như

tiếc, như nhớ chiếc phản và bàn thờ với màn đỏ che đậy. Cảm giác lạ lùng mà chính tôi cũng không hiểu. Tôi vẫn không thể nào giải thích được những gì đã xảy ra trên tấm phản. Lẫn lộn tất cả. Nhưng có điều chắc chắn tôi không mơ cũng như Thụ không hề đụng chạm vào người vợ. Ban sáng anh đã giẫy lên như đĩa phải vôi khi tôi dò hỏi. "Về quê có một buổi không được làm hủ cái với anh mà em đã cuồng lên rồi tơ tưởng lung tung. Em thật là..!". Tôi lại mơn nhẹ ngón tay dịu dàng của mình lên môi chồng. Như thế anh sẽ không còn giận dữ. Bàn tay tôi thật kỳ diệu. Năm ngón ngắn dài với làn da mỏng tanh, như bàn tay của một người khác, có thể làm mọi việc mà tôi không có khả năng. Giá thân thể tôi cũng không trọng lượng như bàn tay đang xoè ra trước mặt. Giá thân thể tôi không có những đòi hỏi cảm xúc như bàn tay đang giơ lên trước nắng. Nhưng bàn tay ấy, của tôi hay của ai, chẳng thể nào phá tan được sự hoài nghi bí mật. Cảm giác trưa hè ngót ngát năm nao đang trở lại. Chiếc bàn thờ to dài quá cỡ, tấm phản láng bóng thời gian, thung lũng mười một ngôi mộ, tiếng ho khúng khắng trong căn buồng mẹ chồng có liên quan gì đến nỗi hãi sợ mà kích động hưng hao đang chảy xuyên suốt huyết mạch đàn bà trong tôi?

Gương mặt Thụ ngó lơ những cánh đồng. Tôi nhìn Thụ đắm đắm. Mùi đất ràn rạt trên cần cổ anh. Tôi nghiện cái mùi ngai ngái trên ngực Thụ mỗi khi nằm sấp trên mình anh hôn tẩn mẩn đầu lưỡi có vị cỏ đắng. Bất giác tôi lại nghĩ đến cái đầu lưỡi đã phát thứ tiếng động ập ẹ xin xít khi Thụ khấn vái.

Trở về thành phố, thân thể Thụ trở lại khô ráo thôi dầm dìa mồ hôi. Mỗi bận Thụ cởi trần, tôi ngắm tấm lưng anh nâu om khô ran tựa một mảnh ngói. Khô đến nỗi giá tôi đặt nụ hôn lên lưng anh khi ấy, đôi

môi tôi sẽ bốc hơi khô cháy trong khoảnh khắc. Giống như thân thể Thụ đã trút hết nước ở vùng quê hoặc cái buổi tối Thụ nhể nhại mồ hôi chưa bao giờ xảy đến. Chồng tôi trở lại làm một người đàn ông ưa nghịch ngợm, hay mân mê bàn tay vợ rồi khen dù mặt ồm ồm em vẫn giữ được bàn tay của một thiếu nữ. Tôi sung sướng mỗi khi nghe Thụ khen bàn tay mình không thay đổi. Thi thoảng tôi cũng nghĩ đến cái bàn thờ đồ quạch và tự hỏi có phải mình nằm mơ? Đôi lúc thức mắc khiến tôi mất ngủ. Nhiều lúc tôi nhú mắt trước gương tự hỏi mình là ai và cố tìm một trả lời. Thụ trả lời thay tôi bằng cách bồng ẵm tôi lên giường biến tôi thành hổ cái, đánh thức những rục rào của hai bầu ngực tôi liên tục rúc lên những hồi còi dài. Tôi kẹp cứng Thụ không cho anh xỏng thoát về với bãi tha ma. Tôi chỉ giật thót mình sau vung vấp nhận ra bãi tha ma vẫn còn ở đó.

*

Đám giỗ ông nội Thụ sau đấy một tháng. Hai vợ chồng lại thu xếp nhảy tàu lụi hụi về ngôi nhà mái ngói ba gian chất chứa bí mật dòng dõi đế vương. Thụ im lặng suốt quãng đường, mắt trông trải khi tàu vào ga. Tôi nghe tiếng rao bán hàng rong vọng lại thập thòm lẫn tiếng nghiêng đường ray. Tâm trạng tôi lẫn lộn. Mơ hồ kinh sợ, mơ hồ mong chờ.

Sau cúng lễ, y như lần trước, Thụ đi ngủ sớm. Tôi nín kén.

"Đêm nay anh ôm em ngủ được không? Hôm trước em thấy sợ."

"Em lại tính giở trò gì đây? Trời thiêu lửa mà ôm nhau ngủ?"

Giọng Thụ cục cằn, ánh mắt liếc xéo chẳng mấy yêu thương. Tôi trở hẫng trước thái độ của chồng, ở thành phố Thụ chưa khi nào nói với tôi bằng giọng như vậy. Ngón tay tôi rụt vội. Hình như làn da mỏng tanh bị bỏng.

Mẹ chồng tôi không mấy vồn vã. Bỏm bẻm trầu cau, gương mặt tôi tối, bà vẫn lại khăn trên đầu, mắt nhìn đâu đâu. Làm như mẹ chồng tôi cố tình thức khuya để canh chừng con dâu. Tôi ngó ngón cái tím bầm của mẹ chồng rồi lại ngó lên bàn thờ, vẫn ngôi mộ bằng tro nung và những tấm hình phủ mặt. Tôi cẩn thận đi tắm trước khi lên phản. Phòng tắm tuềnh toàng được quây chiếu lệ bởi những tàu dừa, dưới ánh trăng non vệt ra hình thù kỳ quái. Lớp trăng non lướt mỏng đến tấm phản soi lờ mờ gương mặt Thụ. Trong bóng tối nhìn gương mặt chồng có nét an bình đủ đầy, tôi bớt sợ. Mẹ chồng tôi đã tắt nến. Cơn buồn ngủ đến thản nhiên, một cách thanh bình tựa như nỗi hãi sợ và thân thể tôi là hai tách biệt không liên hệ. Tôi riu mắt chìm ìm vào giấc ngủ.

Thức giấc, tôi thấy mình khát cháy cổ họng. Làn môi khét khô căng rạn và mồ hôi lấm tấm trên trán, tôi nghĩ mình bị sốt. Người tôi ớn ớn. Mặt phản ảm rít. Ngoài sân cửa nhà mở toang và ánh trăng vẫn đang rọi những mảng sáng cuối cùng. Đúng lúc tôi chống tay định nhòe dậy thì tấm màn đỏ nhúc nhích và tứ chi nặng trĩu. Từ sau tấm màn đỏ, những chiếc bóng bay ra lũ lượt tích tụ thành mảng đen lớn. Trái tim tôi muốn nhảy dựng khỏi lồng ngực, tôi nhắm chặt hai mắt trong kinh sợ tột cùng, nhưng vẫn cảm giác rõ rệt trước mặt khối đen đang lần lữa về phía mình. Tựa quả đất đang nặng nề đè nghiêng tấm phản. Trời ơi, tôi phải gọi Thụ, mảng áo trắng ba lỗ chồng tôi loá rục như con mắt anh mở thao láo trong đen đặc ám mờ. Chỉ cần khẽ nhích cánh tay là tôi có thể đụng vào Thụ nhờ anh cứu giúp. Hình như chồng tôi còn thức, hai tròng trắng ươn ướt trũng trũng. Anh nằm ngửa, hai tay xếp trước bụng ngay ngắn như một xác chết mở mắt. Một thoáng tôi nghĩ chồng tôi đang nhìn lên trần. Một lúc tôi

nghe hơi thở Thụ đều đều vung vãi. Làm sao anh lại có thể ngủ ngon đến vậy? Chưa bao giờ tôi ghét cái khuôn mặt phình phính bình lặng của Thụ như lúc này, anh bỏ mặc tôi đơn độc, nhồi nhĩ. Khí quyển mỗi phút một nực nồng, rít ẩm, ngọt ngọt. Thời gian như bất tận, tôi không dám ngoái lại nhìn mảng đen đã rất gần, chỉ tích tắc nữa sẽ ập xuống mình. Tay chân tê cứng mà lạ thay, hai con người tôi mở to chưa từng thấy, sáng xuyên thủng màn đêm, đến nỗi tôi nhìn được cả những sợi lông mi của chính mình đang vòng cung lên vàng trán căng rít, xót rạn mồ hôi. Dường như Thụ vừa dịch lưng. Anh lấn sát vào tôi hơn, một chút nữa thôi là anh chạm vào người tôi, nhưng Thụ bất động ở ranh giới ma mẫn ấy, bây giờ tôi nhìn rõ hai mắt anh không nhắm tí nào, thậm chí mở to hơn thường ngày. Mảng đen đã thôi uốn lượn trên mền vải, nó thò hẳn vào lòng sục từng bộ phận thân thể tôi. Bàn tay lằn rờ tròn đường viền môi, nắn từng chiếc răng xinh xắn, hết như khi Thụ trườn lên tôi thổi khúc dạo đầu. Đến hai núm vú bàn tay đang lạnh lẽo chợt nóng rẫy. Mỗi ngón thiêu rụi tôi như lửa. Màn đen rẫy rùng khi có tiếng giày rón rén trên sân gạch và bóng áo cánh khen khét mùi đàn ông hiện ra. Cô út về tới. Bàn tay vẫn lẩn nhẩn nơi êm ái mượt mà làn da bụng con gái. Tôi định nhìn em chồng mình sẽ nhìn thấy, sẽ tri hô lên và mọi người nhào tới hắt mảng đen, chặt bàn tay vô liêm sỉ khỏi người mình. Nhưng Thẩm chỉ trân trân ngưỡng cửa nhìn ngấm, hai hàm răng bít chặt, bước những bước ngắn vội vào buồng. Tôi nghe tiếng cười đắc ý sát gần. Bàn tay bắt đầu mạnh bạo hơn gỡ lớp vải kết mồ hôi, bóc tách thuần thực. Mồ hôi tướt ướt đui non, rã rã rề xuống mặt phản trơn rít. Rồi khi bàn tay túm tròn lựa nhiễu đen óng, mảng đen bỗng tan loãng hiện rõ hình dáng một con người nghênh ngáo. Tôi hiểu mình phải im lặng,

im lặng trong sợ hãi tội tận đời người. Khói đen tan biến hết. Tôi hét lên, tôi thấy mình hét lên một tiếng sập trời khi lò mờ nhận ra đường nét trên gương mặt đang đe mình. Tia nhìn xéo sắc lạnh, hàm răng hơi nhô đanh ác đầy quen thuộc. Chưa kịp định thần, chiếc quần tôi đã bị kéo phăng bằng một động tác như ảo thuật. Mồ hôi rịn rịn bức bối hai đùi, đúng khi tôi cảm được sự cương cứng thúc lên bụng thì cánh cửa buồng mở toang và mẹ chồng tôi hiện ra với chiếc bật lửa. Tôi muốn vùng chạy khỏi nỗi nhục nhã ê chề. Bóng đen vẫn nhích, từng phân nhích xuống. Đôi mắt mẹ chồng nhìn vào phản làm tôi hãi hùng hơn tất cả những gì đang chịu đựng. Tia nhìn sòng sọc, hằn học, cay nghiệt bỏ tất mỗi phân vuông cơ thể tôi loã lồ. Ánh mắt ấy như muốn thiêu cháy mỗi sợi lông măng hình hài tôi. Cổ vùng vẫy, cần đạp thoát cái nhìn của bà, tôi quên cả bóng đen đang nhích nhích đã gần kề cửa sông con gái. Bóng tối tan chảy, lửa bùng lên loang khét tẩm màn đỏ. Mẹ chồng tôi phẩy lia phẩy lia nắm nhang khắp bàn thờ như điên dại. Bóng đen rít lên một tiếng man rợ xoẹt ngang lửa nhang. Bụng tôi kéo một vật gì dài cứng thép. Hụt hẫng rơi tòm tôi xuống đâu đâu. Tôi thấy có làn gió thổi mát sợi tóc, những làn gió làm ngả rạp bãi ngô lao xao. Dưới ánh sáng nhập nhoàng bó nhang tỏa khói, mẹ chồng tôi lê bước chậm chạp về buồng. Và Thụ khịt khịt mũi đạp chân vào đùi trần của vợ. "Sao nửa đêm ai lại thấp nhang thế này?" Lưng Thụ thẳng đứng như bị điện giật khi anh mở mắt. "Em.. em.. em cời tròng?" Đập mạnh cánh tay xuống phản trong nỗi cứu sinh, tôi choàng tỉnh, biết mình vẫn nguyên vẹn hình hài. Kéo quần lên, tôi quay lưng lại Thụ không giải thích một lời. Giấc ngủ đến ngon tuyệt diệu trong đời. Tôi không biết mất Thụ hẳn lên những tia đỏ dại cuồng.

Tôi thức sớm không phải bởi tiếng gà gáy, không bởi ánh nắng chói loá xuyên tấm liếp cửa da cửa thịt. Tôi thức dậy bởi giọng nói mĩa mai kéo dài đu đượi chua đôi môi hóng hớt của Thắm xĩa xuống tấm phản, đầy tiêu ớt cay xé đã làm tôi choàng tỉnh. "Làm dâu thời buổi này kể ra cũng sướng thật." Lảng ánh mắt của Thắm, tôi thấy mẹ chồng đang ngồi ngoài hè, trông bà nhỏ thó như một đứa trẻ. Bà ngó lơ vườn tược cây cối trong im lặng lằng láo của loài rắn. Im lặng u ám như đêm qua mẹ chồng tôi không thấy con dâu cời truồng tênh hênh trên mặt phản, đã không phẩy lia lịa bó nhang trước bàn thờ. Dưới bếp Thụ quần đùi bên rổ khoai lang tím. Anh ngừng nhai nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc nào. Đôi mắt Thụ vô hồn, trông mắt anh quạnh quẽ rờn rợn.

"Đêm qua anh ngủ có ngon không?"

Tôi hỏi gặng gượng. Dường như tôi không hỏi Thụ, nhưng tự vấn chính mình. Tôi không biết chồng mình có nhìn thấy những gì đêm qua trên tấm phản, có nghe tiếng hét mà tôi đã thét lên? Thụ vẫn nhai, khoai lang thì đâu cần nhai nhiều thế, hờ Thụ? Miệng anh nhều nhào chất bột chẳng đẹp chút nào.

"Em dậy muộn quá đấy."

Thụ không trả lời tôi. Câu nói của anh tôi biết hiểu thế nào. Tôi phải tự trả lời cho nghi hoặc của mình, phải tự mình chèo chống qua vùng lũ xoáy. Nhưng tôi biết hỏi ai, tìm ai bây giờ? Bàn tay thon ơ, bàn tay diều kỳ ơ, bàn tay có biết không, trả lời tôi đi. Tôi thay áo quần, bỏ ra bộ đồ ẩm rít mồ hôi nhàu nhĩ, quần lót đặc quánh thứ chất nhầy ngà tôi chẳng biết gọi tên.

Khi trở lên nhà, mẹ chồng tôi không còn ngồi trước hiên. Cả Thụ và cô Thắm cũng lảng lờ nơi nào. Tôi bỗng thấy mình như được cởi dây

trời vô hình. Bàn tay ngón dài sáng nay càng thanh tao lạ lùng. Không xui khiến, nó kéo roạc tấm màn đỏ trước bàn thờ, tựa muốn cho tôi thấy điều gì. Quả thực chưa bao giờ tôi nhìn kỹ bàn thờ tổ tiên nhà Thụ. Bây giờ đập ngay vào mắt tôi là hai huân chương liệt sĩ, một Điện Biên, một đường 9 Nam Lào. Hai tấm ảnh truyền thần dương cặp mắt dài dài song vẫn là tia nhìn lạnh lẽo đầy hãnh tiến. Thụ chưa kể tôi nghe về những tấm huân chương này bao giờ. Sống lưng tôi lại ớn sốt. Những đôi mắt đang chăm chăm hắt tia nhìn sắc lạnh lên thân thể. Đôi mắt liếc xéo của những người đàn ông dòng dõi đế vương chết rồi vẫn đội lên đầu xứ sở Trung Hoa. Tôi quay lưng trước đôi mắt đêm qua đã vờn rượt lên tấm thân nóng ẩm kích động đàn bà của mình. Tôi chạy ra sân, chạy xuyên cánh đồng ngô đã vàng trĩu, bóng nhảy những quả bắp căng rủng hạt tròn. Gió đượm mùi đất ẩm, mùi khô quánh trộn với nước sông tù hãm miết hơi dần dật vừa vuốt ve vừa sờ soạn chiếc áo cánh thấu cành hoa đỏ đậm vắt ngang hai bầu ngực tôi đang thở gấp. Bên trong chúng chẳng có gì mà vẫn bị kèm hãm. Tôi muốn thân thể tôi được giải phóng, tôi muốn bầu ngực mình núng nẩy tự nhiên reo hát. Chúng đang kêu lớn lên rằng đêm qua trí óc tôi không mơ, chúng đã bị vầy vò, bị liếm láp, bị nát nghiền. Tia nhìn xéo sắc lạnh, hàm răng hơi nhô của những tấm hình trên mộ bia thần nhiên, tráo trở hãnh tiến một cách bình lặng. Bình thường như tôi đã bị cưỡng hiếp. Nhưng sao tôi không chống cự? Phải chăng tôi đồng lõa, phải chăng tôi đã ưỡn người lên chờ đón? Phải chăng vòng quay đã được sắp đặt từ buổi trưa ngót ngát bất thường tuổi thơ đến buổi chiều Bảo tàng Dân Tộc Thụ đổ bóng xuống đời tôi? Nhưng suốt những năm thiếu nữ tôi đã mong chờ, tôi đã khát cháy, giờ đây nó hiện hình sao tôi hoang

mang? Vòng quay số phận cuộc đời tôi không phải vòng quay yêu thương. Tôi là ai, từ đâu đến? Tổ tiên đế vương Trung Hoa tay dài chạm gối nhà Thụ muốn gì?

Bãi tha ma thênh thang trước mặt. Gió sớm từ sông rì rào đổ thốc qua quần bò áo cánh đen. Thân xác tôi buồn buồn, nhưng nhức từng cơn, nhưng là sự nhức kích động, hồi đòi và đau đớn. Tôi sợ chính mình. Cành hoa thắm đỏ vắt ngang hai bầu ngực vẫn chỉ chực vênh lên để thỏa. Nó đang mơn trớn, dễ dàng hoang đường. Thung lũng mờ mịt mười một ngôi mộ đắm rượt sương đêm. Những cọng cỏ chà cứa vào chân tôi hay chân tôi lướt lên chúng mờ mịt? Mười một ngôi mộ yên bình, sự yên bình thái quá một u mê. Tôi muốn những ngôi mộ nứt đất chui ra từng bóng ma, từng oan hồn liệt sĩ xéo sặc, tay dài chạm gối. Tôi nghĩ mình sẽ không sợ hãi. Tôi muốn họ trả lời tôi họ muốn gì ở đứa con gái nhiều xúc cảm này và có gan hãy hăm hiếp tôi giữa ban ngày ban mặt. Vẫn chỉ là im lặng. Má tôi nóng hực, miệng tôi lại khát cháy. Giật tung hàng khuy áo, cành hoa đỏ thắm đứt đôi, tôi xoay vòng quanh mười một ngôi mộ. Vú tôi rùng rợn không khí. Vú tôi là đời sống, là hơi thở, là khí quyển. Mồ mả là quá khứ, là huân chương, là tổ quốc. Tôi chạy giữa bãi tha ma thênh thang hoang dại. Tôi múa điệu múa da thịt tươi tốt, thách thức thần linh, thách thức âm hồn dòng dõi Trung Hoa nhà Thụ. Tôi tung tăng thể xác, đôi bầu vú tự do khiêu khích cho đến lúc bàn tay xa lạ có năm ngón thon mềm đưa lên cài lại hàng khuy áo ngay ngắn. Tôi đứng nhìn bàn tay của chính mình như nhìn bàn tay của một kẻ chất phác quả quyết giắt tay tôi làm lùi trở về. Có phải bàn tay của kẻ nào đó còn dính vào cườm tay tôi đã hiểu không thể nào chống cự nổi chiếc bàn thờ to dài quá cỡ với tấm màn đỏ nhức nhối chất chứa cả

một quá khứ phi phàm?

*

Thụ mang ánh nhìn lạnh lẽo trên suốt chuyến tàu xuôi về thành phố. Tôi có cảm giác anh giống một pho tượng ai đặt cạnh mình. Anh nâu lạng, làn da chỗ đỏ ửng chỗ nhợt nhạt. Những cánh đồng trơ hoác gốc rạ chạy tăm tắp trong nhịp nhòang hoàng hôn. Tôi không dám nhìn thẳng mặt chồng, chỉ len lén chăm chú lên đôi tay Thụ dường như dài hơn, bất động hơn, khoanh vòng nhiều hơn trước vùng ngực phẳng. Tôi muốn tự mình mân mê bầu vú, để tìm lại cử chỉ âu yếm của chồng. Nhưng tàu cứ tiếp tục rì rì, nhõn nhơ trên con đường dài trơ trẽn. Tôi muốn Thụ hét lên, chửi rửa thành lời những gì đang khoét rỗng đầu anh. Không còn nghi ngờ gì, Thụ đã nhìn thấy cảnh đêm qua, Thụ biết tất cả. Nhưng sao anh không cứu tôi, anh không thiêu cháy bóng đen man rợ bảo vệ vợ mình. Hay Thụ đồng lõa, bán tôi cho những bài vị liệt sĩ khát đói? Tôi đâm hận anh vô cùng. Hận lây sang những ngày sau đó khi đã yên ả nơi thị thành náo nhiệt, khi chiếc bàn thờ bỏ mặc bụi phủ nhà quê. Mà không là giận nữa, một nỗi hoài nghi thường trực ngày đêm.

Cuộc sống vợ chồng dần dà nguội ngạt. Thụ vẫn chăm chút tôi nhưng sự chăm chút đượm mùi sầu thảm. Chẳng còn lửa cháy, chẳng còn nồng nàn. Tôi thôi không hực lên hờ cái mỗi đêm trên người Thụ. Tôi không vồ nuốt lấy anh, hồi hải rúc mặt vào trong nách anh tìm hương vách nhà rông của buổi trưa nào ở Bảo tàng Dân Tộc. Thụ cũng chẳng mấy mặn mà chuyện ái ân. Bàn tay anh thôi vuốt ve bóp nắn. Tôi cũng thôi cắn đầu lưỡi Thụ có mùi cỏ đắng. Mỗi sáng sớm thức giấc, tôi không còn cảm giác tội nghiệp nào cho Thụ. Và anh cũng không còn véo mũi tôi cảnh cáo đêm qua. Chúng tôi

lặng im, không la hét, không dọ hỏi để tìm nguyên nhân, không một giải thích nào. Ngầm hiểu với nhau. Như đã cài trong đầu tôi và Thụ chuyện phải xảy ra để mà chấp nhận. Đời sống bình lặng, trong bình lặng giấu giếm giằng xé với những mâu đối thoại đều đều như kinh nhật tụng.

"Hôm nay anh đi làm mệt lắm không?"

...

"Em trông mắt anh trũng sâu, đừng gắng sức nữa."

...

Nhưng thân thể tôi thì không im lặng. Đêm khuya, khi đèn đường ngội lạnh, cạnh mình Thụ xoay lưng thin thít thì làn da tôi lại hực hực khát thèm. Tôi thấy vú tôi nở ra trong đêm tối, nở lớn như một đoá vạn thọ bất chợt bung cánh, to bằng một cái bát. Thân thể tôi giống một quả mít tố nữ ngậy thơm đợi bổ đôi. Lẫn trong thao thức, tôi nhớ tám huân chương liệt sĩ Điện Biên lấp lánh, huân chương Đường 9 Nam Lào sáng choang động đậy. Đùi tôi thèm được rầy rầy mồ hôi, bụng thèm cảm giác cứng cáp quệt ngang đâm vào. Tôi biết như thế là tội lỗi, nhưng rồi lại tự nhủ đó là một thứ tội tổ tông mà chẳng ai có quyền chê trách.

Tôi biết phải chấp nhận để tồn tại. Tôi yêu Thụ và anh cũng yêu tôi thực lòng. Sống trên đời ai chẳng có nỗi khổ, đâu riêng gì vợ chồng tôi. Nhưng rồi giỗ tổ lại đến và tôi không thể giấu diếm khoác lên mình bộ mặt bình lặng được nữa. Thụ cũng vậy, sau sự việc, đôi má anh hóp sâu chẳng còn phúng phính. Ngày oi nồng khi hai vợ chồng nhìn tờ lịch, thu xếp cặm cũi về quê. Nếu là những lần trước, tôi sẽ liến thoắng hỏi Thụ giỗ ai mà về. Giờ đây như một lẽ thường tình, tôi chẳng cần phải hỏi. Một năm mười sáu đám giỗ, cứ thế mà ngược

tàu. Tôi lại mơ hồ kinh sợ, mơ hồ mong chờ, phập phồng theo tiếng nghiêng đường ray với bãi tha ma chập chùng. Mọi chuyện vẫn diễn ra như bất kỳ đám giỗ nào nhà Thụ với nhang khói, với âm thanh khấn vái xin xít, ập ề nơi đầu lưối Thụ. Chỉ khác một điều, lần cúng giỗ này vào buổi trưa. Mẹ chồng tôi bảo các cụ báo mộng cho bà làm như thế. Tất nhiên các cụ đã nói thì phải nghe. Ai nào dám cãi nửa lời. Còn nhớ ngày cưới, mẹ Thụ gọi tôi ra góc riêng, giọng bà nhỏ quá mức mà làm tôi run rẩy. "Chị về làm dâu trưởng nhà này trách nhiệm nặng nề. Lấy chồng theo thói nhà chồng, mọi thứ đều có lễ nghi, trên dưới, cứ thế mà làm. Chị làm khác sẽ rước họa vào thân, tôi nói trước." Hân hoan hạnh phúc tôi quên mất giọng nói sắc ngọt của mẹ chồng hôm ấy. Trưa nay nó vọng rõ mồn một, thấu tim óc đưa con gái đang nuôi những vực thẳm khổng lồ trong mình chẳng khác nền trời không xanh lồng lộng cũng đang nuôi những tảng mây tối sáng lừ đừ. Thụ đi nhanh qua khoảng sân rất nắng, phịch lưng xuống phản nặng nề.

"Sáng nay dậy sớm đi tàu mệt quá, nghỉ trưa cho lại sức. Em thân người ra đây làm gì, nghỉ đi."

Thụ nói với tôi bực bõ. Làm như tôi cản trở gia tộc anh chuyện gì đó, làm như tôi chưa phục tòng khuôn phép gia đình anh đúng mức hay tôi phá đám giỗ nhà này. Tôi băn khoăn thắc mắc vì sao Thụ phải đổi giọng mỗi khi có sự hiện diện của chiếc bàn thờ? Thụ nói với tôi hay xin phép mẹ? Anh không nhìn tôi mà cũng chẳng nhìn mẹ đang ngấp nghé cửa buồng. Anh nhìn tấm màn đỏ bất động đang rang lửa. Bao nhiêu nhang thấp lúc nãy cháy cần, tàn tro giữ nguyên dựng đứng như hình chĩa ngọn chông, tro khác tàn bạo. Thốt nhiên tôi muốn sập màn che giấu. Nhang cháy không cuộn thành vòng, không có điều

tốt. Tia liếc xéo từ căn buồng mẹ chồng tôi bùng rất khuôn mặt, tôi ngoái đầu, chỉ là hai cánh cửa khép im lìm. Đạo này mẹ Thụ không còn nhìn thẳng mặt tôi nữa. Những cái liếc xéo lờm chờm nguyên rửa của bà hơn một hôn mê, một thôi miên hoà lẫn tiếng xoong chảo cô út vùng vằng ném đập ngoài giếng chìm xuống nước chìm im trong nhiệt độ tăng cao và chiếc quạt tai voi xoay lắc lảo. Tôi im mình trong bóng râm chật chội, hăm bức mê man. Tôi nói thảm nhà quê là thế ấy, lập đi lập lại cho đến khi giấc ngủ đến, rồi vô cớ thức giấc. Lại khát. Thụ dang rộng tay, một chân gác lên đùi tôi như kèm giữ. Ngạc nhiên chưa! Thụ không có thói quen này. Vừa lúc tôi gượng mình vươn vai thì lạng phắc đất trời. Trong tư thế ưỡn ngửa, tôi trở cứng bất động. Đám mây nặng nặng trôi qua khoảng sân làm tối sầm gian nhà, tối sầm bức màn đỏ tôi đã kéo che những nén nhang cháy quẩn quại. Sau bức màn đỏ, bóng đen thản nhiên bước ra. Lần này hiện rõ hình hài con người. Tôi không còn sợ hãi mà nghênh mặt ngắm nhìn. Nó mang trong mình dáng hình của một lão già Trung Quốc nào đó đầy quyền uy chập chờn trên cái nền lát gạch tàu. Lão Tàu xa xăm, bí ẩn, vừa đen tối vừa có sức hút lạ kỳ, quyến rũ khác thường, vừa giống giống bố chồng tôi. Tôi chăm chăm theo dõi mà vẫn phân định bên ngoài mây xám đã quét qua khoảng sân, hắt thứ ánh sáng âm âm xuống lũy cây cối, và chỉ cách vài thước, mặt trời đang hực nắng nhựa đường. Cơn khát gắt gỏng nhức nhối trong cuống họng làm mặt mũi tay chân tôi chìm sâu trong nỗi hoảng loạn của thể xác dù phần trí não vẫn tỉnh táo. Khát mỗi sợi tóc. Khát từng nếp gấp làn da. Khát mỗi đốt xương. Khát từ hàng mày. Khát xuống viền môi. Khát trên đôi cao vươn ưỡn. Khát xuống thảo nguyên dang rộng. Khát như chờ đợi bóng đen nhích nhích, đến gần tưới nước. Mồ hôi tướt xót mi

mắt. Mồ hôi rịn rạn da thịt đùi non. Nhỏ giọt giọt xuống mặt phản đen bóng. Phản này Thụ nói có từ lâu lắm, để đã bảy tám đời ngủ nghề, ăn uống, sinh con đẻ cái và khâm liệm. Tấm phản mang quá khứ của gia đình Thụ, xa xôi, chất chồng. Còn tôi, hiện tại, một đứa con dâu dĩ hoà đang ưỡn ngửa căng rất đón chờ. Bóng đen đã đứng ở khoảng giữa hai chân tôi tách rộng. Từng đường nét trên gương mặt lạnh lùng không hề xa lạ hiện rõ. Sao mà giống Thụ đến thế. Rõ ràng là Thụ. Chân Thụ đã rơi khỏi đùi tôi tự lúc nào giống thả cho tôi tự do đối mặt bóng đè. Anh vẫn nằm nghiêng, quay hai con mắt nửa nhắm nửa mở, như muốn chứng kiến. Lúc đôi tay quờ xuống rà rầm, tôi biết trước chiếc bóng muốn gì, thứ mà mọi đàn bà trên thế gian khi nằm ngửa đều biết. Tôi dang rộng chân lúc nghe tiếng ho bùng trong dội lại. Tiếng ho càng lớn tôi càng dang rộng chân như muốn thách thức. Chính tôi cũng không hiểu vì sao mình có thể dang chân trong lúc tứ chi bất động, muốn vùng dậy mà không được. Cơ thể tôi không vâng phục trí não nhưng vâng phục thêm khát của cái bàn thờ. Những tiếng ho đứt rời, cằn cộc, tiếp tục cay thét, làm như mẹ chồng tôi muốn biểu lộ ganh ghét với chỗ tôi đang nằm. Hai bàn tay thả xuống mạnh bạo, riết róng, hơi thở dập dồn. Nó luôn sâu bóp từng mạch máu chảy sôi huyết quản con gái đôi mươi. Gương mặt sà sát vùng cổ như muốn hút sức sống tôi căng rưng. Rồi lồng ngực bồng rát, tôi vỡ vụn. Nó đang banh trái tim tôi ra. Tôi hét, tôi vùng vẫy, tôi van xin, hỗn hển, oằn oại rên rỉ. Ông muốn gì ở tôi. Tôi biết phận dâu con, tôi sẽ làm tròn bổn phận. Mỗi năm tôi sẽ làm cơm cúng mười sáu đám giỗ. Tôi sẽ dọn sạch thung lũng mồ mả, sẽ lau bóng nhoáng bàn thờ. Sẽ sinh mười một đứa cháu trai cho ông. Bóng đen tăng lờ. Hai bàn tay bạo lực hung hãn khoét sâu, ngoáy

vòng. Tôi điên đảo, đau đớn, nỗ cường rồi tôi cười gần thỏa mãn với ý nghĩ mẹ chồng tôi cũng đã nằm trên tấm phản này cũng đã dang chân cho nó ngoáy vòng. Sáng tối lẫn lộn. Tôi nhắm mắt cho trăm đời dòng dõi đế vương quần thảo, cho đến lúc đỉnh đầu nhúc buốt, tôi bật nước nở man dại. Tiếng ho buồng trong lúc ấy hộc từng cơn xé phổi. Gần như Thụ bị bắn tung vào góc nhà, tôi có cảm giác thế, đôi mắt anh trừng trừng căm hận. Tiếng càu nhàu của Thụ cắt đứt giấc ngủ tôi mê mệt.

"Em thấy thán sao không mang băng vệ sinh? Con gái mà đoảng quá. Mau dậy thay áo quần, lau chùi tấm phản đi."

Vẫn bàn tay mảnh dẻ đập xuống phản giúp tôi dậy. Tôi nhìn Thụ rười rượi uất ức. Anh mở mắt, anh chứng kiến, anh vờ như không có chuyện gì. Anh cũng không còn để ý chu kỳ của vợ. Tôi chỉ vừa sạch vài ngày làm sao thấy thán? Vả lại thứ máu loang áo Thụ, thứ máu đen đặc mặt phản, thứ máu quện bệt đùi tôi không phải máu đàn bà mỗi tháng. Mà là máu tươi chảy róc từ vết thương rách toác bị đâm sâu hung bạo. Mọi người bảo tôi bị bóng đè, nhưng bóng đè chỉ là giấc mơ khi đang ngủ, còn tôi rã rời, hai đùi nhóp nhóp máu trộn nước con gái.

"Em còn ngồi ỳ ra đấy, làm nhanh lên, mẹ dậy bây giờ?"

Thụ chưa hết câu thì cửa buồng kệt mở. Khuôn mặt mẹ chồng tôi đỏ gấc, tay lóc xóc quạt nan. Dừng cái nhìn nơi mằng áo đỏ con trai, nơi mặt phản ướt đen, bà ngẩng đầu bước thẳng đến bàn thờ kéo roạc tấm màn đỏ sang bên, châm lửa đốt nhang. Trưa chuyển về chiều, không ngọn gió nào chạy loạn. Tôi ngồi chết lạng. Vợ anh bị hiếp nhưng Thụ chỉ sợ mẹ dậy. Thụ tốc áo qua đầu ra giếng dội ào ào như muốn dội chất hờn căm trên mình anh hay muốn rửa ráy những

dơ bản thay cho vợ. Tắm xong, anh trở thành một người khác. Chúng tôi không đủ sức lực, can đảm mang trên mình bộ mặt bình thường nhật cố dối lừa bản thân được nữa. Thụ ít nói hẳn đi, gần như là im lặng. Hiếm hoi mới thấy nụ cười của anh, có chăng là trong một vài lần xã giao bắt buộc. Đôi má anh hóp, ngày một sâu hơn. Tôi thường lén nhìn chồng, nhưng Thụ đã vĩnh viễn không còn sờ nắn bàn tay tôi mà khen ồm ồm, ngắn dài. Ngôi nhà của chúng tôi ở thành phố giống một am thờ. Đôi khi tôi hận anh. Vì lấy anh tôi mới về căn nhà xưa cũ đó, mới nằm trên tấm phản ấy, mới ra nỗi đoạ đầy bây giờ. Nhưng Thụ không còn nhìn thẳng mặt tôi. Hình như anh không muốn nhìn bất cứ cái gì, không muốn nghe bất cứ điều gì. Có bận, tôi bắt gặp anh ngồi cầm điếu trong buồng tắm cả buổi chiều, ánh mắt vô hồn. Tôi thương chồng và thương chính mình. Thụ đau đớn một tôi đau đớn mười. Tôi là đứa hư hỏng. Tôi biết mình bị hăm hiếp trước bàn thờ tổ tiên nhà chồng, trước mặt chồng, nhưng tôi lại bòn chòn, mong nhớ, thậm chí khát thèm cảm giác ấy. Tôi đập quấy, nội chiến, tâm linh héo rũ. Tôi thay rèm cửa màu đỏ, khăn trải giường màu đỏ, bao gối màu đỏ, cổ trang trí căn nhà hao hao giống một trang thờ với nhiều tấm màn đỏ. Thụ không phản ứng gì.

Đêm này qua đêm khác, khi tắm rèm cửa trong ngôi nhà thành phố bắt đầu phai màu nhức nhối, tôi và Thụ lại ngược tàu về ngôi nhà mang nhiều oan khuất. Trước hôm đi tôi bị lên một chiếc nhọt ở chỗ thật tai hại. Nó nằm gần cái đàn bà ê ẩm, đỏ tấy. Thụ thấy tôi nhăn nhó tỏ vẻ thông cảm, anh bảo tôi nếu đau quá không về cũng được, anh sẽ thừa lại với mẹ. Nhưng tôi đời nào bằng lòng, đời nào để chiếc phản trống trơn mình Thụ đêm dài. Chỗ của tôi là ở đấy. Không hiểu sao tôi thấy mình khỏe mạnh, háo hức lạ thường. Tôi ngượng

ngừng tự thừa nhận với mình nghiện mười sáu đám giỗ, mười một ngôi mộ, tấm phản đen bóng, cả tiếng ho cục thét buồng trong. Tôi phê cảm giác khát cháy, nhào nhoẽ mồ hôi. Chiếc bóng đen đúa làm tôi mê hoặc, xô đẩy tôi trong gằm thét cuộn trào. Thụ đau đầu trước thái độ phản kích của tôi, dường như anh biết từ trước tôi sẽ phản ứng ra sao. Nhìn mặt anh lạnh lẽo, tôi hiểu. Cẩn thận, Thụ bắt tôi trần truồng dạng chân, chống tay trong phòng tắm, ghé sát cặp kính cận xem xét. Tôi sượng run lên vì cử chỉ thân mật này của chồng. Từ ngày ở quê lên, chưa khi nào anh ân cần đến thế. Tôi thầm cảm ơn chiếc nhọt, biết đâu nhờ nó, tất cả sẽ thay đổi. Ngón tay anh ve vuốt dịu dàng, người tôi mềm nhũn. Nhưng anh dịu dàng lâu quá, dịu dàng tôi không chịu nổi. Tôi muốn anh bóp nát, bực vỡ, tan oà chiếc nhọt. Một lần chồng vợ đã đời để quên hết. Ngón cái của Thụ cứ chồm hờm trước cánh cửa dang rộng ảm sâu. Tự nhiên tôi muốn buông một câu chửi thề, chửi thề một lần trong đời. Cánh cửa tự động cài khoá. Sao Thụ không cứ thế mà làm? Cứ thế cấm phập xuống. Cứ thế khoan sâu. Sao cứ chồm hờm đấy mà dịu với chả dàng? Tôi bật khóc, nghĩ rằng nỗ lực cứu sông, cứu thuyền thế là hết.

Nhưng khi đêm xuống trên tấm phản, tôi nằm sấp, cánh cửa lại mở tanh bành. Sông ngập nước. Tỳ ép mắt mũi xuống mặt phản, tôi không ngờ bóng đen nhanh đến vậy. Không rà rầm xoa xuê, không hít hà rờ ngửi. Vừa kịp hiện ra sau tấm màn đỏ đã thẳng thừng cấm trên cấm dưới vào lòng sông. Lần đầu tiên tôi không khát nước. Gãy gập, cắt khúc tôi trong cơn xoáy liệt. Bốc cao, phịch hạ, chèn lấp, tọng đầy, thả hút mê man. Thân thể tôi ngầy ngậy, nước tràn miệng. Lần đầu tiên tôi hưởng thú đau đớn mà thoải mái. Tiếng ho ngừng

lặng sau cao trào. Thụ ẩm ở giữa cơn mê lãnh nhợt nào, trừng trừng mở mắt, bọt mép nhoè môi. Lúc cử động được chân tay tôi thấy mình hẫng nhẹ. Có gì khang khác. Sức nhớ tới mụn nhọt tôi đưa tay xuống dưới. Trời ơi. Xẹp nhép. Khô cong. Không còn mủ vàng, không còn đau tấy. Lao mình ra sân, dưới ánh trăng già tôi gào thét điên dại với hai hàm răng nghiến chặt. Trăng lạnh tanh, vàng vố. Tôi quy gục hoàn toàn. Tôi thương tôi và tôi ghét tôi. Tôi đã đồng loã, đã kiểng chân lên rên rỉ rồi sau đấy lại nghĩ mình bị hãm hiếp, lại căm oán bóng đen tổ tiên nhà Thụ. Rồi lại mong chờ, lại hứng háo thêm thường. Bóng đen ấy hiểu tôi thích gì, nó tràn lấp dục vọng trong tôi và đẩy Thụ xa cách. Hai bàn tay tôi dưới trăng xanh trắng, bấu chặt, xiết nhau. Tôi hiểu những ám dấu của cơ thể, hiểu mười ngón tay kỳ diệu đang mưu tính điều gì.

Bàn tay da mỏng tanh của tôi bắt đầu động đậy. Bàn tay diệu kỳ không trọng lượng và cũng không chấp nhận, không đồng loã, không thoả hiệp mọi chuyện. Nó muốn tôi thoát khỏi mê man. Những ngón dài trắng xanh đầy kiên quyết tỳ ép ngòi bút trên tờ giấy. Nó thúc bách tôi phải ly hôn với Thụ. Bàn tay ký lên trang giấy, nhưng thân thể tôi ù lỳ không nhúc nhích, không muốn cử động mà ngồi yên vít chắc vào mặt phản, nhất quyết không đi đâu. Thân thể tôi đã u mê trong nhang khói bấy lâu, cưỡng lại bàn tay với tất cả sức lực của nhưng nhớ những pháp mạnh, đâm sâu. Bàn tay mảnh dẻ cầm bút, bắt lực với tự do đã nắm được ở đầu ngón tay nhưng bị trọng lượng thân thể buộc trói.

Rồi máu không còn nhỏ xuống chân tôi nữa. Cơ thể thoả mãn trong im lặng. Cái thai trong bụng tôi, không phải của Thụ, không của bất kỳ người đàn ông nào cứ lớn dần. Thụ thay đổi, xoay sang vố về,

chăm sóc vợ từng ly từng tý. Anh thường xoa xoa bụng vợ, thường xuyên nhìn lên vách như anh muốn báo cáo với những chiếc bóng đang canh chừng cẩn mật, tiến trình tăng trưởng của đứa bé. Con tôi sẽ tiếp nối truyền thống Trung Quốc, sẽ tiếp tục thờ cúng bóng tối, sẽ tiếp tục banh dạng trên phản cho các liệt sĩ thoả mãn. Nếu là bé trai, con trai tôi sẽ bảo vệ cái bàn thờ, nếu là bé gái, con gái tôi sẽ tiếp tục hiến dâng cho những tấm huân chương. Tôi đã khinh ghét cái thai, đã tính đến chuyện giết nó đi nhưng ý nghĩ chỉ thoáng qua nhanh như một cơn gió độc làm nổi gai khắp cùng châu thân. Tôi thương giọt máu của mình. Tôi thương đứa bé vô tội cũng bất lực như tôi đã bất lực, đã khép mình làm bốn phận sinh nở, di truyền một quyền lực. Mỗi ngày tôi ra ngồi trước sân, đưa bàn tay nhẹ hẫng ra trước mắt, ngắm xem làn da mỏng tanh đang óng ánh dưới nắng, rồi lấy bàn tay ấy vuốt ve đứa trẻ đang quấy nhè nhẹ, thấy yêu thương vô hạn hòn máu tôi đang mang trong mình, yêu thương tràn lấp tâm hồn đến chẳng nói thành lời. Không biết có người mẹ nào yêu thương bào thai của cha chồng cấy vào bụng như tôi? Không biết có người mẹ nào yêu thương di sản của tấm tối như tôi? Thi thoảng tôi cũng nhìn lên vách, đoán tìm những chiếc bóng mà tôi biết đang rình rập sau bức tường, đã lao xuống mình tôi cướp mất phần trình trắng tuổi thơ một buổi trưa hè nào và sẽ còn lao xuống cướp nốt thai nhi tôi đang mang. Thi thoảng tôi nói với những oan hồn chuyên hành nghề bồng bềnh, tôi đã sẵn sàng và con tôi cũng sẵn sàng, chúng tôi sẵn sàng như những người nghèo sẵn sàng bán máu. Chúng tôi không biết chọn lựa vì cơ thể chúng tôi đòi hỏi những nhục cảm mà bóng tối ban phát. Chúng tôi bất lực, chỉ còn những ước mơ mà không chiếc bóng nào có thể tước đoạt. Tôi đưa tay mình ra sáng. Nắng lung linh

trên năm ngón dài ngắn thanh tao lạ thường. Chiến tranh, giông gió, bão lũ, hán hạn, tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn. Tôi định ninh điều ấy. Con tôi sẽ có bàn tay của mẹ. Một bàn tay không béo gầy, không trọng lượng, chỉ có làn da mỏng tanh nhưng biết níu giữ tự do cho dù bị thân thể buộc trói. Nắng tắt, mà bàn tay vẫn óng ánh diệu kỳ.

ĐỖ HOÀNG DIỆU

Hà-nội, 6-2004

Đỗ Hoàng Diệu

Cô gái điếm và năm người đàn ông

Gió thì chết già trên những tán lá rậm rạp. Nhưng gió thu không chết già mà chết trẻ. Heo may thế, mỏng manh thế làm sao sống quá vài phút dưới tầng tầng lớp lớp cơ man lá cành cổ thụ không có tuổi? Huệ mơ màng mộng mị sờ nắn những lớp vẩy cổ thụ đang chà xát vào tấm lưng trần của mình. Huệ không dám bóc lớp vẩy, như thế sẽ làm cổ thụ đau. Huệ chẳng muốn ai đau bao giờ. Lớp lụa mỏng líu ríu trên người Huệ, líu ríu gốc cổ thụ. Gió đang vương vít chúng với nhau. Nhưng cổ thụ sẽ không làm hư chiếc váy lụa của Huệ, Huệ biết điều ấy. Nó sẽ chỉ làm Huệ nhô ra được bộ ngực đã hơi nhõng

của mình, lộ thêm cặp đùi vẫn dài thế nhưng đã bắt đầu sạm sạm. Sông Hồng đang dâng nước, thủy triều lên. Huệ nghe rõ nhịp nước xao động lê la bò từng thớ cỏ ngoài kia. Đã bao đêm Huệ đếm nhịp lên của sông Hồng ở góc phố nhờ nhờ này. Cả nhịp nước chảy vào lòng đất, chảy vào âm ty rón ráy vũ trụ mất đi những mùa nước cạn.

“Dường như chỉ mấy ngày nữa trời sẽ trở lạnh đấy cô gái. Cô sẽ lại không mặc chiếc váy lụa mà ta rất thích này được nữa”.

Bâng quơ Huệ ngược mắt nhìn những vầng sáng lọt ra giữa cành lá đan quện.

“Huệ cũng thấy lạnh lạnh thật. Nhưng có lạnh Huệ cũng sẽ mặc thêm chiếc váy này dăm ba bữa nữa để cổ thụ vui lòng, đừng lo”.

“Huệ sẽ run rẩy đấy, đừng làm thế. Tôi chờ được đến ngày nắng ấm mà Huệ”.

“Sao Huệ không nhìn thấy mặt cổ thụ? Huệ muốn nhìn đôi mắt cổ thụ, đêm nay tự nhiên Huệ nao nao, là lạ”.

Gió thổi thốc tới. Những tán cây lao xao. Trăng chạy đến đỉnh đầu cổ thụ và nhìn xuống cô gái dịu dàng.

“Huệ nhìn thấy mặt cổ thụ rồi. Huệ hơi buồn ngủ, giờ này sao chẳng có ai đến hỏi cổ thụ? Người ta đi đâu hết rồi?”

“Hình như lại có chuyện gì đấy nên không thấy nhiều người ra đường. Hình như là gì đấy.”

Cô gái dõi mắt cùng lúc ra hai hướng đường, phảng phất từng khoảng trắng vàng vọt đập mình trên muôn vàn lá rụng mùa thu.

“Cổ thụ ời sao năm nay lá rụng nhiều quá. Cổ thụ cũng thế, rụng nhiều quá rồi.”

“Ta mới chỉ rơi vài lá thôi, ta trút nó đi để nhìn được Huệ rõ ràng hơn đấy. Vẫn đủ lá để sưởi ấm Huệ mùa đông sắp đến, làm nệm giữ lưng Huệ được êm ả. Hay là Huệ leo lên đây đi để ta sưởi ấm Huệ, gió có vẻ lạnh hơn rồi.”

“Nhưng tối nay chưa có người khách nào cả. Huệ đói cổ thụ à. Chưa có gì ăn cả. Huệ ngồi đây xem có ai đến không, chẳng nhẽ đêm nay lại không người đàn ông nào muốn được ái ân ư?”

Im lặng hoàn toàn.

“Cổ thụ buồn vì Huệ đói ư? Không sao đâu cổ thụ. Rồi Huệ sẽ no mà. Nhưng mắt Huệ riu cả lông mày rồi. Cổ thụ nói chuyện với Huệ đi để Huệ đừng ngủ gục”.

“Huệ muốn chúng mình nói về chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng được cổ thụ. Chuyện đùa trẻ chơi dưới gốc cổ thụ

cách đây gần 100 năm, đứa bé tóc vàng ấy. Đêm qua nó bảo nó tên là Maria, cổ thụ lại kể cho Huệ tên nó là Alixia”.

“Ta đặt cho nó đấy thôi, nó đã bao giờ có tên đâu. Nó chỉ được làm người 20 phút người ta đã chôn nó xuống chân ta rồi. Ta thấy tóc nó màu vàng nhưng mắt nó đen láy và mũi nó tẹt. Người đàn bà mang nó đến đây khóc nhiều quá ta không biết mắt cô ta màu gì. Còn bố nó ta chẳng biết nhưng ta đoán là một người nước ngoài. Đêm qua đứa bé lại về nói chuyện với Huệ à? Sao ta không biết nhỉ?”

“Nói chuyện này buồn quá cổ thụ ơi. Chuyện khác đi, hay là chuyện đêm ấy đi cổ thụ”.

Có âm thanh của tiếng thở dài rơi rớt.

“Ngày nào Huệ cũng muốn nghe chuyện ấy, gần 20 năm, bao ngàn đêm rồi Huệ”.

“Huệ không chán cổ thụ à. Mỗi khi nói đến chuyện ấy Huệ vui lắm. Chiều lòng Huệ đi cổ thụ”.

“Ừ, năm chàng trai trẻ đêm ấy, cái đêm hôm ấy, làm sao quên được”.

Vì vu, diu dặt lá cây chạm khế vào nhau. Cô gái ngủ ngon lành. Không một bóng qua lại. Môi cô mấp máy, mọng đỏ, run run. Cô thật đẹp!

*

Từ khi người vợ hoa hậu ôm đứa con gái bốn tuổi xinh như thiên thần bỏ đi, Toàn chưa ngủ. Toàn thức cả ngày lẫn đêm, thức trên đường đi và thức suốt đường về.

Toàn nhớ khuôn mặt ngây thơ của con gái, Toàn không lý giải được tại sao Ngọc ôm con bỏ đi theo một người đàn ông chẳng có gì. Toàn đầy đủ mọi thứ và Ngọc đã thỏa mãn chán chê trong ngôi nhà này. Ngọc có chồng đẹp trai, hào hoa, nổi tiếng, giàu có. Ban ngày Ngọc thừa tiền để tiêu xài và ban đêm khi nào cần Ngọc cũng đầy đủ đàn ông từ Toàn dù nồng nàn hay chuôi chuội. Ngọc đâu phải người nhiều đam mê?

Từ ngày Ngọc ôm con bỏ đi, đêm nào Toàn cũng thức. Cả người anh không ngủ. Ngay cả khi anh đang ôm trong tay một cô người mẫu xinh đẹp, đầu anh gối lên cặp đùi dài như dòng sông nhắm mắt, trán Toàn vẫn hằn lên những ưu tư. Nặng trĩu và ám ảnh, mộng lung những điều hư hao Toàn không nắm giữ. Toàn không khóc, Toàn chẳng đau khổ đến không cùng. Nhưng Toàn bất lực. Bất lực với chính mình. Anh không xóa nổi được hình ảnh ấy cho dù bây giờ hình ảnh con gái thiên thần đang chiếm ngự dòng máu anh.

Đêm nay Toàn vẫn không ngủ. Từ khi vợ anh ôm đứa con gái bỏ đi theo một người đàn ông chẳng có gì anh không ngủ. Toàn mở cửa sổ, kéo tấm màn cửa sang hai bên. Toàn không nhìn thấy sao cũng chẳng có trăng chạy ngang qua bàn tay. Thời gian đang không có

mùa, chẳng mùa nào đến vào lúc này. Chỉ là mùa của Toàn, mùa bất lực và hư hao. Chậu hoa tường vy bên bậu cửa không có màu. Màu lá, màu hoa, màu cây đã đi theo mùa. Không mùa, không màu và không ngủ. Toàn hờ hững bước lui khỏi bậu cửa. Bên trái, bên phải, không hướng. Toàn muốn đặt lưng xuống giường. Chiếc giường nằm ở đâu? Không gian không có chiều. Tất cả đã theo mùa đi hết. Toàn thoáng thấy những phím dương cầm rung lên đâu đó, rung trên đôi môi, khóe mắt của Toàn, rung dọc sống lưng và rung trên đùi Toàn. Những niềm hư ảo đang ngân lên giai điệu không âm thanh, không màu sắc và Toàn ngồi bệt xuống, anh cảm nhận hoa đang nở dọc đùi mình, nở xuống tận gót chân. Chiếc lười mềm mại ấy đu kéo trên đùi Toàn, ràn rụa trên thân thể Toàn, cô gái lại về ám ảnh Toàn, chiếc lười ấy, bàn tay ấy không thôi làm hoa nở trên chân anh. Những bông hoa hình nốt nhạc tạo thành bản tình ca êm đềm và lãng mạn nhất Toàn từng biết. Hay Ngọc cảm nhận được những bông hoa hình nốt nhạc ấy mà bỏ đi. Không phải, người ta thường ganh tỵ khi nói rằng bao giờ các cô gái vô cùng xinh đẹp và phở trương sắc đẹp của mình cũng gắn trên cổ cái đầu rồng tuếch. Nhưng chẳng phải ghen tỵ, vợ Toàn đúng như vậy. Cô hoa hậu qua ảnh một cuộc thi nửa vời do một tạp chí có màu mè không thị hiếu tổ chức chưa học hết phổ thông đã lẫn xả vào Toàn nói những lời có cánh học lại trong cuốn “Những bức thư tình hay nhất”. Và Toàn sững sờ trước đôi mắt đen lay láy lông my cong chơm chớp, làn da nõn nà thơ ngây đã đem Ngọc về sở hữu cho có hậu lời tuyên bố đưa ra từ ngày dậy thì: “Sau này Toàn sẽ cưới hoa hậu làm vợ”. Làm sao Ngọc có thể biết được những bông hoa trong muốt hình nốt nhạc nở trên đùi chồng khi cảm nhận cuộc sống của Ngọc chỉ là những gì

sờ sờ trưng bày trước mắt?

Đã nhiều lần mùi nước hoa của mấy cô người mẫu vương sót lại trên vai Toàn, Ngọc chẳng ngửi thấy. Toàn đã chuẩn bị sẵn câu trả lời trong đầu cho tình huống ấy. Tính anh lãng mạn và đam mê, anh chỉ đi với cô ta thoáng chốc rồi lại quay về với em. Nhưng Toàn không có cơ hội trả lời. Vậy thì làm sao Ngọc có thể biết hoa trong muốt nở khắp đồi anh hình nốt nhạc?

Trước khi vợ Toàn ôm đứa con gái thiên thần bỏ đi, hoa hình nốt nhạc ít nở trên đồi anh. Bởi vì Toàn ngủ được trên đường đi và ngủ được trên đường về. Chúng chỉ nở sau mỗi cuộc tình tan nát mộng du cùng một người đẹp nào đấy khi biết anh không ly dị vợ để cưới nàng về ở trong ngôi biệt thự bốn tầng ngà trắng được đã hét lên: “Anh lừa dối tôi, anh đừng đụng vào người tôi nữa!” Thế nào khoảnh khắc ấy những bông hoa lại nở. Thân hình anh trở lại non tơ 15 tuổi hứng háo thềm thường sợ sệt. Ngày ấy đang có mùa và mùa cũng đang có màu. Mùa thu và mùa vàng. Những vàng óng êm dịu dưới bàn chân Toàn đang khẽ chạm, thân hình Toàn cố bay lên môi mộng và tóc huyền người con gái. Toàn không dám mở mắt, chỉ biết có mùi hồi, mùi quế, mùi áo quần phơi được nắng, mùi sữa mẹ. Ngày ấy không gian vẫn còn, phố bình yên cổ kính, cây cổ thụ ngút ngàn một phần xòe ra góc phố một phần náu mình phủ phê khu vườn hoang không thấy chủ. Lớp lá mềm vàng nâng cậu bé 15 lên mãi, lên mãi co rút vào một hình tròn êm ái. Người con gái rút anh lên và nâng anh đi. Rồi vỡ tan tất cả, anh tụt xuống. Đúng lúc ấy Toàn bỗng râm ran phía dưới. Anh nhòm dậy. Hình tròn êm ái màu đỏ ấy đang giọt

xuống người Toàn những giọt trắng ngà chảy nóng da thịt anh. Giọt rơi đến đâu những bông hoa muốt hình nốt nhạc nở đến đấy. Toàn ngả đầu lên lớp lá vàng nhìn gió lượn. Trong âm thanh gió heo may hình như có những nốt nhạc ngân nga: “Em là người con gái rất lãng mạn, anh sẽ cưới em anh nhé?” Sau này Toàn chỉ nhớ hình ảnh hoa hình nốt nhạc còn giọng nói, âm thanh ấy Toàn đã quên mất. Người con gái gieo hạt nảy mầm cho anh ngày ấy anh không nhìn rõ mặt. Bây giờ anh lại cảm thấy những bông hoa đang nở, nhưng anh muốn nhìn mặt người con gái ấy, người con gái đã rút anh lên và nhả xuống người anh những giọt muốt trắng. Toàn giờ cuốn tạp chí trên đầu giường. Nhung huyền mái tóc đây, đôi môi xinh xinh và tên gọi kiều diễm đây.

“A lô, Ngà đấy hả? Anh Toàn đây, anh đang rất buồn. Em đến nhà anh nhé”.

“OK, 15 phút nữa em sẽ tới, anh ra cổng trả tiền taxi cho em”.

“Em trả tiền taxi đi rồi anh cho em sau. Em cứ đẩy cổng vào lên phòng ngủ của anh luôn”.

Toàn sợ nếu anh rời khỏi nơi đây những bông hoa sẽ không nở được nữa. Cô người mẫu tóc nhung huyền ấy lên cô ta sẽ làm hoa nở, cô ta xinh thế cơ mà. Toàn nghe tiếng giày cao gót, Ngà đang lên cầu thang, mùi nước hoa ngào ngạt. Tiếng cô ta cởi áo, cởi giày, vuốt ra sau mái tóc nhung huyền. Toàn đẩy cô ta xuống dưới anh. Nhưng đau đớn quá, rút cả ruột gan anh lên mà không có nhỏ giọt,

không có hoa nở.

Tiếng cửa đập rầm bên tai Toàn:

“Một thằng cha bất lực, cụt hứng đêm nay. Em sẽ tự trả tiền taxi”.

Toàn đã nghe tiếng nói, đã thấy không gian, đã nhìn thời gian trước mặt. Gần một giờ sáng rồi. Gió phả lạnh ngoài cửa sổ mở, heo may. Có mùa rồi, mùa thu. Nhưng hoa đã không nở, chậu tường vy xám xịt và nhẵn nhéo. Những bông hoa hình nốt nhạc vẫn lơ lửng, lơ lửng trong góc khu vườn hoang và người con gái không rõ mặt, đường nét xa mờ.

*

Cô gái cằn cựa dưới bụng Mạnh. Hai bàn tay thô ráp của cô ta ấn đôi móng thô ráp chai sạn của Mạnh xuống. Trần nhà màu xanh bàn bật đang thấp dần, đổ ụp. Chú thạch sùng cổ bám chắc bám chắc, móng chân tõe ra cấu chặt vân vy màu sơn phết chẳng đều.

“Cho xong đi anh, gì mà lâu thế?”

Bàn chân chú thạch sùng vẫn riết róng vân vy sơn phết chẳng đều.

“Sao khó thế? Anh đơ cu lơ rồi đấy à? Chẳng thấy động tĩnh gì cả”.

“Người đàn bà bộ ngực cong vênh sừng trâu chưa về”.

“Anh nói cái quái gì thế? Anh đang nằm với gái điếm. Đàn bà cong vênh nào đi về? Anh đúng là cái gã điên khùng mà cái Hương nói với em rồi”.

“Về rồi, về rồi à. Hôm nay ngực cong hơn, cong hơn, cong hơn”.

Về rồi, bộ ngực cong ngểu nghện trước mắt anh, chà xát gáy anh, ép vào nách anh, vênh trên môi anh, mũi anh. Bộ ngực ấy từ từ ép chặt, nuốt trọn bộ hạ của anh, tất cả. Ép chặt hơn nữa, nứt rạn da dẻ. Hai núm vú hồng đỏ tách đầu dương vật anh đưa đẩy, rút kéo, ào ạt chảy vào hai núm vú đang hé mở, chảy hết.

“Khiếp, xong rồi thì buông em ra nào. Gì mà dữ tợn thế. Giày nát cả con thạch sùng vừa rơi xuống.”

Lại một lần nữa, không biết lần thứ bao nhiêu, người đàn bà bộ ngực cong vênh giúp anh kết thúc cuộc làm tình. Dù với người vợ khỏe mạnh, phốp pháp hay một gái làng chơi khắp nơi những công trình xây dựng anh đi qua.

“Bộ ngực cong vênh là gì thế anh Mạnh? Sao ngủ với con Hương lác anh cũng nhắc đến khi sắp xuất tinh”.

“Là người đã làm anh thành đàn ông”.

“Ra thế, chắc là một cô học cùng lớp với anh?”

“Không phải, một cô gái điếm vẫn đứng ở góc phố gần trường anh. Năm đứa chơi thân với nhau đã cùng thành đàn ông nhờ cô ta trong một đêm”.

“Năm đứa? Chắc đêm ấy cô ta trúng quả rồi. Nhưng sao vợ không nhớ mà lại nhớ cô gái điếm?”

“Không biết nữa. Cô ta đặc biệt lắm. Em cũng được đấy nhưng không giống cô ta. Cô ta có bộ ngực tròn cong vênh lên như chiếc tù và. Cô ta dùng hai bên vú gộp chặt hạ bộ của anh và anh xuất tinh, anh nhìn thấy hai núm vú cô ta mở ra hút hết tinh trùng của anh vào đấy”.

“Anh bị điên thật rồi. Làm gì có chuyện ấy, đúng là hoang đường!”

“Đấy là sự thật, anh nhìn thấy. Lúc ấy anh nghĩ đàn bà ai cũng làm như vậy cả nhưng sau này mới biết không có ai làm được như thế nữa. Mỗi lần sắp xuất tinh anh đều nghĩ đến bộ ngực cong vênh ấy đang ép chặt dương vật và tinh hoàn anh, anh mới sướng”.

“Không ngờ ông kỹ sư da đen như Châu phi, mặt rỗ hoa, môi thâm sì, to cao như trâu lại mắc chứng hoang tưởng”.

“Kể cho ai người ta cũng chẳng tin. Tính anh phôi bò nói thật, bịa làm gì”.

Cô gái dùng chiếc váy màu da thạch sùng lau quệt phía mình dưới, xòe tay nhận tiền Mạnh đưa và vung vẩy rít thuốc lá bước khỏi căn phòng. Hai bàn chân chú thạch sùng xấu số đứt lìa tênh hếch giữa hai đùi Mạnh. Một chút thịt nhầy nhầy bám trên mảng da thâm đầu gối anh. Cong vênh sừng trâu ời, không biết khuôn mặt em thế nào?

Hai ngày sau Mạnh về thăm vợ. Người vợ béo khỏe, phốp pháp, nói cười rồn rảng của Mạnh nhào đến ôm ngang lưng Mạnh, bàn tay chỉ lằn xuống nắm chặt cái của chồng. Mạnh bị kích thích. Người đàn ông vạm vỡ trong Mạnh vùng lên lôi xệch vợ vào góc nhà. Thân thể Mạnh có ngàn ngàn lưới điện chạy qua. Ngoài đường tiếng còi ô tô tải mười tấn réo liên hồi. Chúng lớn quá làm sao đi nhanh trên phố chật hẹp giờ tan tầm. Nhưng bằng cách nào đấy phải phóng qua, phóng thật nhanh khỏi chỗ tắc nghẽn đông nghịt này thôi. Bằng cách nào đây, không có người đẹp đường, không có bộ ngực cong vênh thít chặt và bung ra những con đường khác.

“Về đi, về đi! Mà thôi đừng về bộ ngực cong vênh”.

“Lại bộ ngực cong vênh? Chẳng nhẽ anh cứ phải đọc câu văn chết tiệt trong cuốn tiểu thuyết chết tiệt ấy mới sướng được?”

“Không phải câu văn. Người đàn bà có bộ ngực cong vênh lên mặt anh đã gặp rồi”.

“À, thế mà lâu nay dám nói dối tôi. Gặp bao giờ, con đĩ ấy bây giờ ở đâu? Tên gì?”

“Anh không biết cô ta tên gì, ở đâu, mặt mũi cũng không nhìn thấy, chỉ thấy bộ ngực”.

Mạnh bị văng ngã đập mông vào cánh tủ. Vợ anh chồm lên hất tung bằng sức mạnh của chiếc xe bus 18 mét. Cong queo hết tất cả.

Đêm ấy, khi Mạnh đang hò hét khản đặc trong phòng karaoke, tay sờ rầm bộ ngực cong xuống một cô tiếp viên nhão nhoẹt thì vợ Mạnh dẫn về nhà người thợ tắm quất 20 tuổi nói l thành n. Nhưng anh ta không nói đến bộ ngực cong vênh trước lúc xuất tinh. Khi vợ Mạnh rên hừ hừ như một con bò cái cũng là khi Mạnh ngượng ngùng mặc áo quần trước ánh mắt thương hại cô tiếp viên bộ ngực cong xuống. Dù hai bàn tay và cái miệng cô gái làm mọi cách nhưng xe tải mười tấn đã không chạy được nữa. Đường vắng tanh mà rúc còi rền rã chẳng ai nhường bước để chạy. Mạnh chợt nghĩ đến người thợ máy đặc biệt.

*

Sáng nay vợ Đàn dậy sớm hơn mọi ngày. Cả đêm chị chấp chờn cơ man ý nghĩ rồi rằm dưới mái tóc lượn xoắn bông bành sương khói. Đàn cũng thức nhưng trong đầu chỉ duy nhất một câu hỏi. Nó bắt đầu vang lên từ canh hai và liên tục cao vút đến canh năm. “Tại sao chiếc đồng hồ treo tường lại hỏng?” Đã đành không còn nghe tiếng tích tắc đều đều, đã đành không còn tiếng chim hót đúng vào 5 giờ sáng đánh thức chú mèo tam thể lười nhác ngủ từ 3 giờ chiều đến sáng

vẫn say sưa, giấc ngủ không có chuột. Nhưng sao nó lại hỏng đúng vào đêm qua, sao nó không hỏng vào ngày hôm trước khi vợ Đàn đang bận bịu chuyện làm ăn nào đó mãi tận mũi Cà Mau?

Vợ Đàn uể oải vươn vai, tay chị dài loăng ngoăng, hất lên một cái ra tận cửa sổ để ngủ. Đàn tưởng tượng ra chiếc kim giây. Chú mèo tam thể ẹo ượt cào cào lên cánh tay kim giây, ánh mắt tinh nghịch nhìn vợ Đàn rồi liếc về phía Đàn. Anh bật dậy. Trời u ám quá, thế nào hôm nay cũng sẽ lại mưa. Vợ Đàn đưa tay lên miệng ngáp, giọng rời rạc:

- Anh có chạy ra bờ hồ không?

- Không, em chạy một mình đi, anh ở nhà sửa chiếc đồng hồ.

- Đồng hồ nào? Nhà mình có mấy chiếc đồng hồ hỏng một cái đã sao, việc gì sáng chưa bánh mắt anh đã vội vàng sửa.

- Đồng hồ trong phòng này bị hỏng hôm qua em không biết à?

- Em không để ý.

Lạy trời, vợ Đàn không biết đồng hồ hỏng. Thế là chị không biết bí mật của anh. Chẳng có gì đáng sợ, anh sẽ sửa chiếc đồng hồ này ngay bây giờ và nó lại sẽ tích tắc chính xác sau khi chị chạy hai vòng bờ hồ. Biết đâu u ám nhưng lại có nắng?

Chú mèo chăm chỉ xem Đàn mở từng bộ phận chiếc đồng hồ. Không thể hết pin được, Đàn mới thay pin cách đây một tuần bằng loại tốt nhất. Ở bộ phận nào đây? Chú mèo tam thể vẫn cắn mẫn ngồi cạnh Đàn. 30 phút, gần hết hai vòng bờ hồ đồng hồ vẫn chưa nhúc nhích. Sao lại có thể như vậy được? Mọi đồ đạc trong nhà hồng hóc Đàn đều tự sửa từ cái bóng đèn đến chiếc xe gắn máy. Đàn phải sửa xong chiếc đồng hồ này trước khi vợ Đàn thể dục bờ hồ về. Thật may vợ Đàn không biết bí mật của chồng, chỉ hơi ngạc nhiên một chút đêm qua khi Đàn cứng đờ trên bụng mãi vẫn không mềm người ra được. Chiếc đồng hồ chết tiệt, nó đã làm Đàn không xác định được 5 phút, không xác định được nhịp nhảy của kim giây nên anh không thể nào nhịp theo tích tắc. Anh mất phương hướng đen ngòm trong hang hốc tối tăm nguyên thủy không xác định ngày giờ.

Vợ Đàn không chạy hết một vòng bờ hồ như anh nghĩ, chị ngồi lặng yên trên ghế đá, cánh tay dài ngoẵng kim giây thông bên sườn. Đêm qua chồng chị bỏ ngang giữa chừng trong cuộc ái ân. Anh vẫn nằm trên chị, chị vẫn vòng tay ôm ngang lưng anh, tư thế gần hai mươi năm bất di bất dịch. Nhưng anh đã không nhịp lên nhịp xuống đều đặn được như hai mươi năm qua và không có kết thúc. Chị không thấy dòng máu nóng của anh tuôn chảy vào người chị. Người ta vẫn thường bàn nhau về những cách, những kiểu khác nhau khi chồng yêu vợ nhưng chị không quan tâm. Chồng chị duy nhất một cách và chị cảm thấy hài lòng. Chị không nhìn đồng hồ, chị không đếm nhịp nhưng chị có thể cảm nhận được lúc anh chuẩn bị kết thúc. Vậy mà đêm qua anh đã không kết thúc. Có cần bảo anh đi bác sĩ không? Mà sao sáng nay anh lạ quá, chưa tỉnh ngủ đã sửa đồng hồ. Cánh tay

kim giây của chị thống xuống sâu hơn nữa.

Chú mèo tam thể vẫn miệt mài xem Đàn tháo ra lắp vào các bộ phận của chiếc đồng hồ. Anh mở chiếc hộp đựng dụng cụ. Đây rồi, có cặp pin mới vẫn chưa dùng đến, anh lắp vào. Tích tắc, chạy rồi. Con chim cúc cu trong đồng hồ kêu mừng rỡ. Đúng 6 giờ sáng. Bắt đầu một ngày mới nắng vàng. Nhưng cúc cu chỉ kêu được ba tiếng rồi ngừng, nó ngoắt chiếc mỏ xinh xắn thẳng vào mặt Đàn: “Cúc cu, cúc cu, anh chàng khôn khở. Nhịp lên nhịp xuống mà không thành người. Cúc cu cúc cu, đồng hồ hết chạy thành đàn không thanh.”

Và im lặng hoàn toàn, đồng hồ ngừng tích tắc, chim cúc cu đậu yên trên cành cây. Đàn díu mắt, mắt anh vẫn sáng. Chết tiệt, chẳng nhẽ Đàn bị ốm? Anh ném chiếc đồng hồ vào hộp đựng dụng cụ và đi vào nhà vệ sinh.

Cô học trò mặc chiếc áo khoét sâu trễ cong đôi môi khi Đàn bước vào lớp. Đôi mắt thăm thăm của cô dán chặt vào người Đàn. Anh bỗng đưa hai tay ôm đằng trước. Chú mèo đen tuyền trước ngực áo cô học trò động đập những sợi ria. Lại mèo, ở nhà sáng nay mèo tam thể soi mói Đàn sửa đồng hồ không chớp mắt, nó đã nghe chim cúc cu hát bài hát vô nghĩa ấy. Đi dậy, mèo đen tuyền trước ngực áo cô học trò lại núng nẩy ngo ngoe ria mép. Hay là lũ mèo đã biết hết bí mật của anh và chiếc đồng hồ? Đôi mắt thăm thăm cô học trò ném chặt, dán chặt anh vào chiếc ghế dựa. Khóe miệng hênh hếch lên. “Thầy đã thấy sự nghiêm khắc, bó khuôn của thầy phải trả giá thế nào chưa? Đồng hồ đã không chạy, thầy đã không định được 5 phút

và thầy đành ngã ngựa”. Khóe miệng hồng hồng héch lên chút nữa. “Thầy đã từ chối em, thầy ra dáng một người đàn ông nghiêm túc, thầy không dám nhìn sâu xuống chiếc áo hở cổ của em, thầy gạt tay em ra khi em vòng tay qua cổ thầy. Em chỉ muốn phá bỏ qua luật 5 phút của thầy đi thành 20 phút, một giờ. Nhưng thầy xua đuổi em, bây giờ thì thầy đã trả giá.” Đàn không chịu được ánh nhìn thăm thăm và khóe miệng hênh héch kia, khóe miệng ấy, khóe miệng hênh héch lên ấy đã rà rầm từng phân vuông trên người Đàn, đẩy Đàn vào mê cung mềm mại của vương quốc nhưng lựa làm Đàn trở thành vĩ đại. Người đàn ông vĩ đại. Trời ơi, Đàn không chịu đựng được nữa. Đàn đã chôn sâu sự mê mị nhục nhã ấy hai mươi năm nay. Nho gia nền nếp không dạy Đàn 16 tuổi đi mua dâm một cô gái điểm đứng đường. Nhưng kìa, đôi môi cong trề ấy lại tiếp tục héch lên nữa. Anh đang lớn dần lên ở dưới, hai bên ngực, hai bên nách và hai bên tai. Phòng học trở thành góc khu vườn hoang tranh tối tranh sáng lót đầy những lớp lá rụng mùa thu. Có chiếc tổ chim trên cành cây gần nhất đang xòe xuống. Chim cúc cu ngẩn cổ nhìn Đàn 16 tuổi chết dưới đôi môi cong trề của cô gái. Nó ca lên những nốt nhạc vô nghĩa. Đôi môi cong trề ấy rà đến đâu ở chỗ ấy lại mọc lên một thằng đàn ông nữa. Đàn vĩ đại quá! Đàn ông dưới bụng của Đàn nhấn sâu vào dưới bụng cô gái, đàn ông trên hai núm ngực Đàn nhấn sâu vào đôi gò bồng đảo cô gái, đàn ông sau hai tai Đàn bị bóp chặt bởi tóc cô gái. Đôi môi cong trề ấy thốt nên một câu thật nhẹ nhàng trên lớp lá mùa thu: “Anh là người đàn ông vĩ đại. Em muốn làm vợ anh”. Nhỏ nhẹ như heo may nhưng chim cúc cu nghe thấy và Đàn cũng nghe thấy. Nhưng Đàn đã quên, ngay hôm sau khi mùa thu chưa đi, lá vẫn rụng vàng, Đàn đã quên tất cả. Đàn xấu hổ với lễ giáo, nho gia của chính

mình. Góc phố ấy, vườn hoang ấy, cây cổ thụ ấy, tổ chim cúc cu ở gần nhà Đàn nhưng chẳng bao giờ Đàn dám đi ngang qua nữa. Sao bây giờ cô học trò kia khước miệng lại héch lên và đôi môi lại cong trề đến thế?

- Thưa thầy, thầy bị ốm đấy à?

Đàn giật mình. Đúng rồi. Đàn đang ốm, người Đàn nặng nề quá. Cô gái bảo là Đàn vĩ đại. Chim cúc cu bảo Đàn không thanh. Cô học trò vẫn thăm thẳm chiếu người Đàn. Cô ta sẽ phát hiện ra bí mật của Đàn mất. Đàn phải về nhà sửa xong chiếc đồng hồ để chim cúc cu lại hót, Đàn phải về.

Buổi chiều khi vợ Đàn về nhà thấy chú mèo tam thể chăm chú ngồi xem Đàn sửa chiếc đồng hồ trong phòng ngủ. Trên người Đàn không một mảnh vải.

*

Mấy hôm Đạo không dám soi gương nên cũng đành thôi cạo râu. Mặt anh nhiều trứng quá, nó nổi lên từng mảng, mụn mủ, mụn đầu đen thâm sì. Con gái Đạo phán đoán: “Có thể bố bị dị ứng đồ biển”. Đồng nghiệp Đạo cười hi hí sau lưng anh: “Chắc khí tồn tại não, thiếu cái khoản ấy”. Đạo không trả lời, cũng chẳng cười đồng tình hay quay mặt phản đối. Đơn giản chỉ vì trứng cá, có khoảng hơn nửa dân số mọc mụn trứng cá. Đây chẳng phải căn bệnh chết người. Chỉ cần cẩn thận khi rửa mặt, mà bàn tay Đạo mạnh mẽ, những ngón

vừa xương xẩu vừa to lớn nhẹ nhàng sao mà khó. Lại ngứa râm ran khắp mặt. Chẳng giữ gìn, Đạo đưa tay gãi sồn sột, móng tay dài nửa vàng nửa nâu. Gãi đến đâu sưng rồ người đến đấy. Vợ Đạo rú lên như gặp phải ma cà rồng buổi chiều Đạo xách cặp vào nhà.

- Ôi trời ơi! Sao cái mặt anh lại khủng khiếp thế này?

Đạo trừng mắt nhìn vợ:

- Cô giáo mà rú lên ăn nói thế hả? Vô phép, không có từ nào nhẹ nhàng hơn à? Từ nay bỏ cái thói ăn nói vớ vẩn ấy đi.

Vợ Đạo len lét cầm rổ đi rửa rau. Những cọng rau muống xòe ra khỏi vành rổ, rau muống mùa này không được tươi xanh. Nhìn mà phát chán.

- Tôi không ăn cơm ở nhà. Tối nay ăn cơm khách, rồi về cơ quan trực luôn, mấy mẹ con đừng chờ.

Những cọng rau muống rơi ập xuống chiếc chậu màu trắng cam chịu. Tối nào cũng trực. Vợ Đạo không biết khi cô đang gắp những cọng rau muống không xanh tươi cho vào bát, mắt dõi theo bộ phim truyền hình Trung Quốc trên truyền hình thì Đạo đang khật khừ cơm khách trong phòng karaoke ngoại ô. Bên trái Đạo là một người đàn ông tóc buộc túm môi đỏ chon chót, đầu lười cũng chon chót đỏ.

- Xếp bao bọc cho đàn em thế này, đàn em sẽ không bao giờ quên

ơn xếp. Gia đình xếp có bất cứ khó khăn nào chỉ cần ới một tiếng chúng em xin hầu.

- Chú mày thì giúp được cái gì khác ngoài tiền, tao mà bị phát hiện đuổi khỏi ngành chú mày có giúp được không? Cái lon đại úy của tao vứt xuống cống chú mày nhặt lên được không?

- Xếp đừng có nói đại chứ. Xếp kín đáo thế, nổi tiếng nghiêm minh và thanh liêm, dũng cảm làm sao mà bị đuổi. Với lại tiền giải quyết được tất cả.

Đạo hèn hếch cười theo cái mồm xệch ra của tên chủ nhà chứa.

- Tuần này liệu liệu mà kín đáo, đang có chiến dịch, sẽ làm căng đấy. Xong đây tao cũng phải đi quét máy ở ở phía nam thành phố.

- Thế thì em để xếp lại một mình thoải mái để xếp còn thi hành phận sự.

Tên tóc buộc túm lom khom bước lui và đóng cửa nhưng ghé sát tai vào ổ khóa bên ngoài.

- Đồ gái điếm hư hỏng chiều tao đi, nhanh lên, lột ra, mút đi, mạnh vào, sao ngu thế? Không bằng một cái liếm môi đứa con gái ấy, cái đứa sâu hun hút và chặt thín thít.

Vừa đi tóc buộc túm vừa lằm nhằm trong hành lang tối “Cái đứa sâu

hún hút, chặt thìn thít ấy là đũa nào? Gái ở đây là đệ nhất thiên hạ rồi cơ mà”.

Rồi Đạo cũng áo quần chỉnh tề, mặt mày đỏ phừng phừng đến cơ quan thay đồng phục. Đêm nay tổ của Đạo phải làm trong sạch địa bàn phía Nam, Đạo háo hức. Cứ mỗi lần ra tay cái cảm giác phừng phừng hứng khởi lại căng cứng. Đồng nghiệp nhận xét Đạo dũng cảm và có trách nhiệm trong công việc. Đêm nay Đạo có linh cảm sẽ tìm thấy cô gái điểm sâu hun hút và chặt thìn thít. Nhiều lần Đạo đã nhìn thấy cô gái ấy, anh chạy theo hết con đường thì cô gái lại biến mất như trêu ngươi. Anh đã nhiều lần qua lại góc phố hoang tàn ấy dù anh không tin cô gái vẫn còn đứng. Nhưng Đạo có cảm giác đêm nay anh sẽ tìm thấy cô gái. Đạo không quên được hình ảnh cô mút dương vật anh dài ra dài ra mãi và ấn vào cửa mình cô hun hút bóp chặt. Sâu hun hút nhưng chạm tới đáy. Lần duy nhất cái đàn ông của Đạo có thể dài đến thế. Đạo đã thử nhưng chẳng cô gái nào kéo dài của Đạo ra được nữa, chỉ là một mẩu ngắn ngủn rơi lọt trong giếng khơi. Cô gái ấy đã nói dối Đạo, đã làm Đạo tin tưởng: “Anh mới dậy thì mà đã to dài thế rồi. Sau này trưởng thành sẽ khủng khiếp lắm. Nhưng chỉ cái của em mới vừa thôi, vì thế anh cưới em nhé?” Cô ta đã lừa Đạo, bây giờ lại chạy trốn Đạo. Đạo chưa bao giờ nhìn rõ mặt cô ta nhưng Đạo nhớ, cô ta ám ảnh Đạo mỗi khi anh không áo quần trên người. Không áo quần Đạo nhìn thấy cái ngắn ngủn của mình. Đạo muốn cô gái ấy, muốn được chặt thìn thít trong sâu hun hút để giải thoát khỏi kiếp vật lộn giữa ao hồ mệnh mang.

Đây rồi, cô ấy đây rồi. Cô ta chạy vào con đường vắng không nhiều

ngõ ngách. Đêm nay Đạo sẽ bắt bằng được cô gái điếm. Không nhằm lẫn vào đâu được. Bước giày Đạo ráo riết, cô gái mặc váy lụa màu gạch chạy trước mặt Đạo không phát ra tiếng động. Đạo nghĩ cô ta đã vút giày chạy chân đất. Con đường hẹp dần và hun hút. Khu phố này vốn quen thuộc với Đạo sao hôm nay lạ quá. Không điện đóm gì cả như đi vào ngõ chết. Con đường hẹp dần, hẹp dần, gió từ hun hút phả vào mặt, những tảng trứng cá buốt nhức. Làn gió đến từ cõi chết. Bóng cô gái vẫn ở trước mặt thoát ần thoát hiện trong những tán cây sâu hun hút. Đạo hoa mắt ngã quy. Khi anh mở mắt, phố sáng đèn và rộng thênh thang, tán cây xào xạc lá. Anh lên xe chạy về nhà để nguyên áo quần dè lên vợ. Trứng cá giật giật từng cơn, những ngón tay to dài của Đạo bồm bộp vào người vợ: “Kéo dài ra đi nào, cô là vợ tôi mà cô không làm được. Đáng ra tôi phải lấy cô gái ấy, chỉ cô gái ấy mới xứng đáng làm vợ tôi.”

Sáng mai chưa đến phòng làm việc, ngay từ cổng Đạo đã hay tin sốt dẻo 24 cô gái điếm đội anh tóm được trong đợt truy quét lần trước, 16 cô bị nhiễm HIV. Đạo hoảng sợ, trứng cá mừng mủ vàng nhức nhối. Anh lần theo 16 bức ảnh trong hồ sơ những cô gái mang án tử hình. Môi cong hờn dỗi và khóe miệng héch lên. Đạo chỉ ngủ với những gái điếm có khuôn miệng giống thế 20 năm qua. Đạo đi tìm sâu hun hút và chặt thìn thít. Trời ơi cô gái ấy có trong 16 gương mặt mang án tử hình. Khóe miệng trở nên lạnh giá tựa hồn ma. Cô gái đã hại anh, chính là cô gái ấy đã trả thù anh vì anh không cưới cô ta làm vợ. Khóe miệng vẫn héch lên từ từ, khuôn miệng cô gái trong tấm ảnh thành hình trăng khuyết. Đạo sờ xuống dưới, cái đàn ông của anh từ từ ngấn lại, thụt sâu vào trong chỉ dính lại một chút da bên

ngoài. Chiếc quần trên người Đạo rộng toang toác, gió lùa sâu bốn bên mông đùi chân bụng.

*

Nếu ai đó hỏi anh chuyện gì trong cuộc đời gần 40 tuổi của mình làm anh nhớ nhất, Andrews sẽ mỉm cười, giọng anh nhẹ như bắc:

“Chuyện năm chàng trai và góc vườn hoang”. Sẽ chẳng ai đại dột gắng hỏi Andrews hơn nữa bởi khi ấy đôi mắt anh xa xăm và hai bàn tay đan chéo vào nhau trầm mặc. Anh thấy rõ ràng góc phố heo may lạnh một chút, trắng sáng một chút, lá vàng rơi một chút và cô gái ấy cao một chút, mảnh mai một chút. Nhưng cây cỏ thụ thì lớn quá chừng. Andrews nghĩ bây giờ chắc nó đã gần vài trăm tuổi. Năm chàng trai thì hồi hộp vô cùng, tim đập rộn rã, mặt mũi nóng bừng, chân tay lóng ngóng. Buổi học nhóm của năm học sinh chuyên toán trở thành buổi học đặc biệt. Andrews cũng chẳng còn nhớ ai đã mào đầu chuyện ấy, chỉ biết rằng không ai phản đối. Họ làm lùi bước ngang qua ba dãy phố đến vùng sáng tối một chút ấy, chẳng ai nói với ai câu nào. Cô gái mặc chiếc váy lụa màu gạch cười với họ, anh thấy rằng cô thật đều và thật trắng, lấp lóa cả góc phố. Khác với lời bàn bạc từ lúc ở nhà, không thấy cô gái không nói đến tiền trước tiên, không ngã giá. Chỉ thấy cô cười và khoát nhẹ tay. Anh nhìn thấy những ngón tay và bàn tay mảnh dẻ của cô có vài vết sẹo. Cô kéo chiếc váy sát vào thân mình và nhẹ nhàng chui qua hàng rào vào khu vườn bằng bạc ánh sáng. Nhỏ nhắn như một chú mèo, cô vẩy vẩy bàn tay mời gọi. Năm chàng trai lần lượt chui qua hàng rào. Andrews lúc ấy còn tên là Thái chạm khẽ vào lớp lá vàng. Anh nhìn cô gái

buột miệng: “lá vàng nhiều quá!” Cô gái vẫn cười, răng trắng lấp lóa dưới ánh trăng bằng bạc mùa thu. Năm chàng trai đứng im như trời trồng. Cô gái bỗng thì thầm: “Nước sông Hồng đang lên, các anh có nghe thấy không?” Họ nhìn nhau bối rối, giọng nói của cô gái dường như không âm lượng. Cô gỡ chiếc dây váy trên vai, trăng mờ mờ, giây lát anh nhìn mái tóc nhưng chảy tràn xuống đôi vai gầy, ngấp nghé bộ ngực cong vênh. Họ vẫn đứng như trời trồng. Cô gái dựa vào gốc cây nửa ngồi nửa đứng, chân cô thẳng tắp, cặp đùi kiêu sa hé ra nhẹ nhàng. Họ không cử động, miệng khô đắng mà nước bọt chỉ chực ứa tuôn. Cô gái đưa tay chỉ về phía anh. Cô lại cười, điệu cười như một tiếng thở dài: “Chàng trai tóc xoắn lại đây với em. Còn bốn chàng trai kia dạo quanh khu vườn bắt dế, hái hoa cho em đi.” Họ nghe theo lời cô răm rắp. Anh bay lại phía cô gái, má anh nóng hổi những giọt nước mắt. Bốn chàng trai còn lại sắp hàng đi về phía khóm hoa dại. Anh chỉ thấy khóm hoa, hình như chúng không có màu. Cô gái nhẹ nhàng dùng tóc lau khô những giọt nước mắt cho anh, tóc cô mềm mại. Anh ngửi thấy mùi sữa mẹ. Áp đầu vào bộ ngực cong vênh anh cảm thấy thân thể mình sắp tan chảy. Cô gái thì thầm bên tai anh: “Anh đáng yêu nhất, anh đáng yêu nhất, da thịt anh thơm như được tắm nước nguồn sông Hồng...” Hai núm vú cô gái vươn cao và cong lên mãi, anh với miệng theo không kịp. Những dòng sữa mát lạnh tuôn chảy vào miệng anh từ đôi bầu vú căng đầy, miệng anh không kịp hứng. Chảy xuống bụng anh, xuống đùi anh làm anh cúi với theo. Chao ôi! Anh cúi xuống, cúi xuống nữa, phía dưới chiếc bụng phẳng mềm của cô là cả một bức tranh anh chưa từng thấy. Bức tranh ấy ưỡn cong giấy lụa nhích sát về phía anh. Nó tỏa ra hương vị đặc biệt. Anh chẳng biết gì nữa kể từ lúc ấy. Khi

tiếng chim cúc cu gù xao xác lá anh giật mình mở mắt, cô gái đang mút những ngón tay nhìn anh rồi nhìn ngọn cây cổ thụ. Anh thấy rõ những vết sẹo trên bàn tay cô. “Anh sẽ không quên em đâu phải không anh?” Rồi cô huýt sáo, những người bạn anh đang đứng ngược mặt lên trời như chó sói đồng loạt quay lại. Cô gái vẫy tay chỉ chàng trai gần nhất. Anh chậm chạp bò dậy lê khỏi lớp nệm mùa thu. Anh không biết anh vừa đánh mất thứ gì, lúc ấy anh hoàn toàn không biết. Sau đấy là những tháng ngày nơi xứ người lang thang học hành kiếm sống, anh vẫn không biết chính xác mình đã mất gì trong đêm mùa thu 15 tuổi.

Bây giờ anh ngồi đây, nơi thành phố năm ấy có đêm mùa thu và góc vườn hoang. Anh đã trở về cái nơi anh vẫn chưa biết mình đã mất gì trước khi ra đi. Căn phòng khách sạn cửa sổ nhìn ra hồ nước. Anh thấy lạnh lẽo và xa mờ. Anh ước khi với tay mở cửa sổ, trước mắt anh sẽ là cây cổ thụ xum xuê, trăng sẽ bàng bạc và cô gái chiếc váy màu gạch non mỉm cười nhìn anh. Lại như năm nào anh cúi người chui hàng rào vào góc vườn hoang. Anh không mảnh dẻ nữa để có thể chui qua nhưng anh sẽ thu nhỏ mình lại bay theo cô gái, bàn tay mảnh dẻ của cô có những vết sẹo. Năm ấy anh không nhìn ra hoa dại có màu, bây giờ anh cũng chẳng muốn chúng có màu gì dù rực rỡ hay ỳ nhị. Anh muốn chúng chẳng mang màu, chỉ cần cô gái ấy vẫn có màu huyền của tóc, màu trắng của làn da, của dòng sữa và màu quyến rũ của những lời thì thầm. Nhưng Andrews không biết cô ấy có tha thứ cho mình hay không, tha thứ cho 20 năm qua anh vẫn chưa biết mình đánh mất gì.

Buổi đêm, sau một ngày mệt nhoài nơi công sở, ghé quán ăn cơm Việt Nam hay mua một ổ bánh mì kẹp thịt trên đường về hay lười biếng nhắc điện thoại gọi một xuất hủ tiểu xào, anh bật máy tính miệt mài viết. Những truyện ngắn của anh đầy màu sắc và không khí, cái màu sắc không màu và cái không khí chẳng mùi vị. Nhưng bao giờ cũng như bao giờ khi máy khởi động cũng là hình ảnh cô gai mỉm cười, cặp đùi dài như một tiếng thở sâu, chà xát bộ ngực cong vênh vào bàn phím. Và một dòng chữ hiện ra màu gạch trên màn hình mùa thu: “Anh đã là đàn ông bởi do em”. Đầu tiên Andrews hoảng sợ, anh tưởng mình bị hoang tưởng. Lâu riết thành quen, anh chỉ muốn mau tan sở về nhà bật máy tính để được hưởng cảm giác cô gái đang chà xát bộ ngực cong vênh vào bàn phím và nhắc nhở anh đã trở thành đàn ông bởi chính cô.

Có điện thoại gọi lên phòng cho anh. Giọng con gái nhẹ nhàng hỏi anh có mệt không sau chuyến bay dài. Andrews nhớ mãi mới ra cô bạn đã từng tá túc qua đêm nhiều lần ở nhà anh khi sang bên ấy công tác. Và lần này cô mong được đền đáp khi anh về thăm quê hương. Anh không vờ vập cũng chẳng hờ hững với cô trong bữa ăn tối. Cô nói cười luôn miệng nhưng chỉ nói và cười, Andrews chẳng thấy nước sông Hồng đang dâng. Như lẽ tự nhiên, anh đưa cô về phòng mình. Cô bạn anh tung tẩy vào phòng, tắm, tiếng nước xối ào ào. Anh bỗng thấy màn hình chiếc laptop của anh rực sáng. Andrews với tay ra để tắt, chân anh tự bỏ giày. Khi anh đưa tay vào nút tắt, màn hình laptop hiện lên dòng chữ màu đen: “Anh đã bỏ rơi người đàn bà tốt nhất”. Và hai bầu vú vàng vọt thõng xuống như trái mướp rơi khỏi bàn phím. Đêm ấy cô bạn gái hay nói hay cười của Andrews

hậm hực bỏ về, chân bước hậm hập xuống cầu thang, bước chân của người đàn bà không được thỏa mãn.

*

Hình như sắp đến mùa đông. Huệ chiều lòng cổ thụ lại mặc chiếc váy lụa màu gạch. Bây giờ Huệ cảm thấy ớn lạnh. Năm nay chắc gió mùa về sớm. Nước sông Hồng mấy hôm nay cạn nhiều quá. Huệ xót xa thấy chúng cứ tụt dần tụt dần. Bãi chẳng bồi thêm được chút nào. Đến ngày sông Hồng chẳng thể nuôi nổi mình, những cánh đồng ngóng chờ sẽ cần cỗi. Không biết dòng sông chảy mãi suốt bốn mùa ấy có chảy qua nơi đã sinh ra Huệ. Nhưng Huệ đâu rõ mình sinh ra ở đâu. Con bé mười tuổi trong trại trẻ mồ côi hằng ngày phải lao động vất vả như nô lệ bị cái nhìn tiêu ớt người đàn ông quản lý đã tháo chạy ra bờ đê sông Hồng ngủ vùi trong bãi ngô xanh mướt suốt hai ngày. Tỉnh dậy nó thấy đũng quần ươn ướt màu đỏ khô đặc quánh. Sông Hồng sóng lớn dồn dập. Nó biết cái cơ thể mười tuổi của mình thay đổi. Và rồi sông Hồng mùa nước trong nước nổi cứ xuống lên lên xuống, Huệ chẳng biết nó chảy về đâu... Sao năm nay mùa về sớm quá, thế nào ngày mai cũng có mưa phùn.

“Cổ thụ ời, Huệ thấy lòng mình nao nao lạ lắm. Có phải Huệ đã già rồi không?”

“Huệ chưa già nhưng không còn trẻ nữa, chẳng ai ngăn được tuổi đâu Huệ. Mùa đông rồi Huệ đừng chiều lòng cổ thụ nữa, ngày mai Huệ nhớ mặc áo ấm vào nhé”.

Cô gái ngược mắt âu lo lên vòm trời.

“Giọng cổ thụ hôm nay là lạ thế nào. Có phải cổ thụ ốm không?”

“Ta cảm thấy bất an. Ta nghe những âm thanh cửa dùi, rìu búa. Thương thay hình hài Alixia đang nung nấu dưới đất này...”

“Cổ thụ đừng nên như vậy Huệ sợ, Huệ đang cảm thấy sợ. Nói chuyện vui đi cổ thụ, Huệ lên trên ấy nói chuyện với cổ thụ cho gần hơn nhé”.

Những tán lá xào xạc, cô gái leo thoăn thoắt lên chạc cây cao vút, từ đây có thể ngắm bao la trời đất. Huệ nằm dài trên chạc cây vững chãi, bàn tay cô ve vuốt từng cành lá.

“Cổ thụ ơi, lâu lắm rồi chẳng có đôi chim cúc cu nào về đây làm tổ nữa. Huệ nhớ tiếng rù rì của chúng”.

“Già rồi hết rồi Huệ ạ. Chim cúc cu phải đi tìm vùng trời nắng ấm và những mái ngói đỏ. Ta không còn thích hợp cho chúng nữa”.

“Năm chàng trai ấy có già đi không cổ thụ nhỉ...”

“Họ cũng già như ta và Huệ thôi. Huệ lại nhớ họ đấy?”

“Vâng, hôm nào mà Huệ chẳng nhớ họ. Họ trong trắng và họ không

làm đau Huệ. Cổ thụ biết không, Huệ ước được có gia đình với một trong những chàng trai ấy, nhất là chàng trai có mái tóc xoắn. Anh ta tốt và là người đàn ông đam mê thực sự.”

Tiếng xào xạc lá lẫn trong tiếng thở dài cô gái. Nghe như tiếng gió khóc. Cô gái thiu ngủ, đôi mắt to của cô khép nhẹ nhàng. Ở đầu con đường bóng những người đàn ông đang đi lại. Họ chẳng đi cùng nhau nhưng đều đi về cuối phố. Hình như họ đang tìm kiếm điều gì, những đôi mắt ngác ngơ và bàn chân dò dẫm. Bước đi của họ chẳng âm lượng, xa xăm lạ lẫm. Có tiếng chim cúc cu rù rì, Huệ choàng tỉnh. Cổ thụ ôm đỡ lấy người con gái.

“Cổ thụ ơi, chim cúc cu lại về. Huệ nghe những bước chân...”

Cô gái chẳng nói hết lời. Từ ngọn cổ thụ Huệ nhìn rõ năm người đàn ông đang im lặng ngược mắt nhìn mình. Huệ bối rối sửa lại tóc tai, váy áo. Năm người đàn ông hết nhìn nhau rồi nhìn lên ngọn cây. Đôi mắt Huệ sáng rực, đôi mắt người đàn bà biết mình sắp được yêu.

“Các anh lên đây với em”.

Năm người đàn ông nhìn nhau, nhìn cô gái, nhìn những cành cổ thụ dù đã rụng vàng gốc mùa thu vẫn rậm rạp xào xạc lá. Đàn nghĩ về chiếc đồng hồ treo tường trong phòng ngủ. Toàn ngân lên những nốt nhạc hình cánh hoa nở rộ trên đui. Mạnh tự hỏi không biết bộ ngực cong vênh ấy còn vênh lên. Đạo cười đắc ý cuối cùng con đường cũng đến đích. Andrews nhìn rõ dòng chữ mạ gạch đang bay trên

tán lá: “Anh sẽ lại làm đàn ông bởi chính em.” Giọng nói Huệ vẫn du dương mời gọi:

“Lên đây đi năm người đàn ông. Huệ biết thể nào các anh cũng trở về...”

Năm người đàn ông giật mình. Hai mươi năm bấy giờ họ mới biết cô gái ấy tên Huệ. Một cái tên đẹp dành cho một người phụ nữ đẹp. Họ bối rối. Giọng nói ân cần du dương thúc giục mời mọc. Từng người một cởi giày và leo lên những chạc cây, cổ thụ nâng đỡ họ dễ dàng. Tiếng cô gái lãnh lót:

“Mỗi anh tìm cho mình một chạc cây vững chắc đi, em sẽ leo xuống dần dần...”

Họ nhìn thấy màu gạch thoăn thoắt trèo xuống. Năm người đàn ông không còn biết gì nữa. Không có thời gian, không có mùa, không có màu và không có cả âm thanh. Andrews thấy màn hình laptop trở thành màu trắng, lấp lóa và mượt mà lạ nhiều. Ngày hôm sau vợ Đàn nhìn đồng hồ chạy đúng giờ, nhịp của chồng đều đặn. Con gái Đạo ồ lên ngạc nhiên vì trứng cá trên mặt bố chỉ sau một đêm đã biến mất. Cô người mẫu tên Nga nhận tiền taxi của Toàn ra về, đôi môi mọng đỏ. Bạn gái Andrews bước những bước chân rời rạc xuống cầu thang hẹp.

Trước khi trở về Mỹ, Andrews thơ thẩn đến góc phố hẹp, cổ thụ, vườn hoang, trắng bàng bạc. Anh không tin ở mắt mình. Tất cả bị

san phẳng, không còn dấu tích gì của cây, của vườn, của Huệ. Thấp thoáng màu trắng một xa lộ thênh thang. Anh chợt nghe sông Hồng sóng cuộn.

Đỗ Hoàng Diệu

Dòng sông hủi

Chồng tôi hành nghề kỳ quặc: Kiểm tra trí nhớ của con người. Lấy anh tôi mới khám phá, anh thường xuyên theo dõi những giấc mơ của mình. "Em có thai phải không?" Sau tháng đầu tiên Công đã dò hỏi. Tôi lắc đầu tươi tỉnh. Giấc mơ đêm khuya còn sáng hồng bụ bẫm bấp chân hài nhi. Tôi biết chắc tôi chưa có mang, nhưng làm sao Công biết tôi đã nằm mơ thấy đứa trẻ? Sáu tháng hạnh phúc trôi qua như gió hắt mặt hồ.

Sau này, mỗi lần nghe tiếng còi xe cấp cứu, tôi lại rùng mình nhớ tới vẻ mặt khủng khiếp của Công. Buổi chiều nước hồ Gươm áp sát các gốc sấu, Công bước thẳng vào nhà. Đôi mắt Công nhỏ nhưng ngầu lửa, quét lên tấm hình cưới. Cô dâu trong hình gương vàng trán ngây thơ hãy còn khóc e thẹn cúi nhìn xuống phòng khách. Nơi ấy, tôi đứng run rẩy sau làn váy ngủ. Công vẫn quét lửa lên tấm hình cưới, hai bàn tay day day vào nhau tính toán. Rồi bất thần, anh xô ngã tôi xuống thảm. Trước khi tôi kịp ngẩng đầu lên, chiếc váy đã bị

bàn tay lạnh lẽo kéo hắt. Công lột quần lót vợ tỉ mỉ, nhướn mắt soi mới sợi chỉ may trên vải sa tanh hồng. Mắt Công ngó chăm chăm giữa hai đùi tôi. Từng cọng cỏ cây hoa lá óng ánh cổ xù lên chống đỡ. Nhưng cỏ cây mềm quá, mượt quá, không nhắc nổi thân mình, đành yên lặng chịu đựng người đàn ông coi chúng là vật sở hữu. Khi Công tách chúng ra từng cọng xem xét tỉ mỉ, tiếng còi xe cấp cứu hụ rền những tán cây. Giọng Công cất lên khi còi xe cấp cứu đã xa. "Sao cô ở nhà mặc váy ngủ vào giờ này? Ngoài sân có vệt bánh xe máy không phải chiếc Spacy của cô."

Ờn trời, không có chuyện gì hệ trọng. Tôi trả lời:

"Em nhức đầu, chóng mặt nên xin nghỉ làm sớm. Về nhà chỉ kịp vớ chiếc váy ngủ quàng vào người rồi lăn ra giường đến khi nghe tiếng anh mở cổng."

Khuôn mặt Công giãn ra đột ngột. Như vừa chằng qua đây một niềm tin, một tín hiệu vui mừng, lại như mầm phơi tội ác. Khuôn mặt, tôi đã nhiều lần trông thấy, thường là nửa đêm khi Công nhận điện thoại ai đó rồi lao ra khỏi giường, vuốt má tôi và ra đi. Ra đi vì công tác kiểm thính lương tri của đồng loại. Chồng tôi làm cái nghề thật kỳ cục. Bây giờ, khuôn mặt ấy ghé sát vào tai tôi, thì thầm:

"Em có thai phải không?"

Tôi lắc đầu như một đứa trẻ. Một đứa trẻ già nua. Công thẳng lưng, khoác áo, bước từng bước chắc nịch khỏi nhà. Sau tiếng Cô rồi tiếng Em là tiếng xe máy làm toạc gió chiều. Công lại đi theo dõi một bộ nhớ khác hay một vụ việc khác. Cho dù vụ việc tôi tự nhiên bỏ sở về nhà giữa ban ngày, diện váy ngủ, đầu tóc rối vẫn còn chưa rõ ràng. Tôi biết Công sẽ ghi vào hồ sơ trong bộ nhớ lạnh lùng của anh, chờ khi đủ chứng cứ. Vàng trán cô dâu trong hình cưới lại thêm nếp

nhăn. Nếp nhăn mà khi quyết định kết hôn với một điều tra viên, tôi không lường trước. Tôi nghĩ Công sẽ bảo vệ cho tôi yên ấm suốt đời, đâu ngờ mình lại trở thành một vụ án. Công chưa bao giờ tin tôi. Anh vừa lột váy vợ, sờ nắn, người tìm dấu vết một tội phạm. Hành động của anh ghì chết tàn tích yêu đương cuối cùng. Nhiều ngày sau, tôi mới biết vùng kín của mình đã thành hiện trường của một vụ án nghiêm trọng.

Ngoài trời gió mạnh hơn. Phả qua cánh cửa từng cơn buốt rất mái tóc. Vàng trán cô dâu trong tấm hình nhăn rút lại. Từng khối thủy chung rớt khỏi người tôi. Những cây non nổi loạn, trút hồn trút giận lên tâm trí tôi sôi cháy. Tôi mong có một vụ việc thật rắc rối, để Công sẽ không về đêm nay. Tôi cười tiếng cười thủy tinh nứt nẻ, tôi hát khúc hát tự do trong phòng tắm đầy hương thơm. Như để trả thù sự nghi ngờ, truy nã của chồng bao ngày qua, như để cho Công thấy tôi không sợ Công, không sợ cơn gió đang tốc xoáy mặt hồ ngoài kia. Tôi sẽ không bao giờ sợ Công nữa. Công hành nghề thanh lý trí nhớ người khác, nhưng tôi là vợ của anh, là người đàn bà đầu gối tay ấp bao nhiêu đêm, sao Công cũng gờm gờm nhìn tôi dò xét mỗi buổi chiều? Công mang về nhiều chiếc phong bì đựng tiền màu xanh, nói đấy là bổng lộc. Tôi không được giữ chúng, anh cất trong đáy tủ, hàng tuần đưa cho vợ một số tiền nhất định, làm như anh sợ tôi mang tiền của anh đi cho. Mỗi chiếc áo tôi mua, mỗi đôi giày tôi sắm đều phải lấy hoá đơn, điều mà người Hà Nội ít ai làm. Công sẽ xăm xoi từng chữ số trên mỗi tờ hoá đơn ấy. Chồng tôi, tôi biết gọi anh là gì? Tôi nằm im lằm nhằm bao điều vô nghĩa.

Vẫn là đêm trăng sáng. Trăng đảo điên gầy gập trên dòng sông hung dữ. Từng gương mặt trắng lặn ngụp giữa dòng nước réo gầm.

Khuôn vàng chao đảo nhìn tôi mời gọi, ánh sáng phát ra tiếng cười khanh khách. Khuôn vàng độc ác đẩy đưa ánh mắt cần cộc của Công, đẩy đưa cả gò má Trí tựa vai tôi hôm nào. Trí cầm tay tôi, hắt hơi thở thơm mùi nắng, mùi sữa tươi lên làn da tôi đang thêm một giọt sữa. "Thân thể em là một nhành hoa sắc màu rực rỡ ngào ngạt hương thơm". Tiếng Trí sát gần vành tai, mùi thân thể nồng ngái từ người chàng làm tôi muốn khuỵu xuống. Nước mát, bàn chân tôi chạm trên lông lánh trắng vàng. Tôi đập mạnh, rõ ràng là nước, đang quần lấy đôi bàn chân mảnh dẻ của mình. Đôi bàn chân mà ai cũng nghĩ là mẹ đã bó cho tôi khi còn thơ. Bởi bàn chân tôi bé tí từ gót đến ngón chân. Nhưng sao chân tôi lại không chạm đáy, chỉ nhẹ hẫng bay trên mặt nước. Hình như tôi đang dẫm lên khuôn trắng, đập oằn dòng xoáy. Tôi nhìn xuống, có gương mặt chồng tôi với đôi mắt him híp nhìn không chớp vào một con cá đang mắc bẫy. Đôi mắt Công cũng im lìm như dáng ngồi của Trí dưới đáy sông. Sau lưng Công, Trí đang múa Lào. Bước chân oẽ ợt và bàn tay xoè mở vụng về. Đôi chân tôi lướt tới gần Trí, tôi đập chân mạnh hơn để Công nghe tiếng, để Công quay lại. Tôi muốn chồng tôi nhìn thấy vợ mình hôn một người đàn ông khác đắm đuối dưới lòng sông. Bàn chân nhỏ bé đập mạnh hơn nữa, có tiếng rớt vỡ. Dòng sông hung dữ cùng vàng trắng biến mất. Chiếc đèn ngủ vỡ tan, một vài mảnh nhọn cắm vào gan bàn chân tôi nhói buốt. Đôi bàn chân ướt và chiếc váy ngủ lạnh ngắt. Tôi chồm dậy bật đèn sáng trưng. Công không về, có lẽ bộ nhớ anh điều tra ít vấn đề nên anh mất hàng giờ tìm tội ác. Bên ngoài cửa kính, mặt hồ u ám giống một vực thẳm đen ngòm. Tôi lặng lẽ kéo rèm. Cúi xuống nhặt mảnh vỡ của chiếc đèn ngủ, tôi bỗng nhận ra vết ướt trên mặt thảm, dấu bàn chân nhỏ như bàn chân một đứa trẻ.

*

Trí không múa điệu múa xứ Lào dưới lòng sông trong giấc mộng của tôi nữa. Trí múa trên da thịt tôi những ngày sau. Người đàn ông trắng trẻo, hình thức hấp dẫn luôn tán tỉnh, sẵn đón tôi với tác phong đặc biệt lịch sự, đôi mắt lúc nào cũng thông thái mê dại. Chàng là nơi tôi trao trút giấc mơ. Là nơi tôi trốn chạy tiếng còi hụ xe cấp cứu vang rền, vọng đổ căn nhà nép sát hồ Gươm. Căn nhà sóng có thể chồm lên nuốt chửng bất cứ khi nào. Mà năm nay, gió mùa về mạnh sắp sửa quật ngã gốc sáu trăm tuổi, quật ngã căn nhà mang hình dáng hiện trường. Trong tiếng gió, tôi nghe có tiếng máu chảy, tiếng oan hồn rên xiết, tiếng của những sinh linh oan uổng mà Công từng xét hỏi. Lâu lâu, nhất là ban đêm, khi Công mang đôi mắt him híp đi rồi, gió quất vào da tôi qua khe cửa nhỏ, cất giọng u u: "Chồng cô bị bệnh! Chồng cô bị bệnh!" Những khi ấy, tôi sợ hãi vô cùng, sợ gió và sợ cả Công.

Hình ảnh chồng tôi với ánh nhìn vừa như thắng thoát lại vừa tức giận mỗi bận tôi nhắc anh về chuyện lấy nhau đã ba năm mà vẫn chưa có con làm buốt nhức từng đợt xương, gặm đau thân thể tôi. Tôi đã lên đi bác sĩ làm đủ những xét nghiệm cần thiết. Bộ phận sinh sản của tôi hoàn toàn bình thường. Công không làm tình nhiều, nhưng mỗi bận thường rất lâu, và ào ạt xối xả bắn sâu tận cùng. Đến phút cuối, anh luôn nghiêng chặt răng. Tôi dính dính trong dòng nước đục ấy chắc chắn có những tinh trùng đang bơi lội hung hãn, dữ dằn như ánh mắt của Công. Chẳng vì lý do nào tôi lại không thụ thai được. Có lần tôi nửa đùa nửa thật: "Tinh trùng của anh cũng đã bị thanh lý bộ nhớ nên chẳng còn biết gặm trứng". Anh gặm gừ trong cuống họng như tiếng rít của loài thú. Tôi còn lại tro tro một nỗi buồn, một nỗi

hoài nghi và một thân thể dẻo thơm. Tôi muốn một bờ vai, muốn một lời nói dịu dàng xoa thương xoa yêu, xoa đi tiếng gừ của Công đã làm tôi run rẩy. Bao giờ Trí cũng đến thật đúng lúc. Điện thoại của Trí thường vào lúc tôi hoảng sợ nhất. Quấn mình trong áo ấm, khăn len, tôi ào đến chỗ hẹn với chàng. Bước chạy của tôi lẫn trong gió rít như cuộc rượt đuổi. Thân thể Trí mát rượi, trơn bóng. Chàng mơn man tôi bằng hơi thở đầy kích động, thì thầm những lời thông thái, cho đến khi tôi chín như đi, không còn sức chống đỡ, chàng mới sôi sục đi vào. Tôi bầu riết làn da trơn mịn của chàng, đu người nắc nhen. Thường khi xong xuôi, tôi có thói quen mặc lại áo quần cho Trí. Những khi ấy, tôi thấy chàng in một đừa bé, thôi hùng hổ thúc giục liên hồi mà bẽn lễn nhìn những vết thít hai bàn tay mình. Tôi đưa môi cắn nhẹ một lời xin lỗi. Chàng cười dịu dàng: "Cả cơ thể của em in chặt anh, em có hôn ngàn lần cũng không xóa hết được đâu". Miệng tôi giả vờ cong lên hờn dỗi: "Những vết xước lâu dần thành vết loét, anh sẽ giống người bị bệnh hủi, lúc ấy còn dám yêu em nữa không?" Chàng bịt miệng tôi bằng một nụ hôn đấm đuổi. Nhưng hình ảnh làn da Trí không còn trơn mịn mà đen cháy từng vùng lở loét tự nhiên lờn vờn trong đầu tôi. Đến nỗi, những lần sau gặp chàng, việc đầu tiên là tôi bắt chàng cởi áo đứng như một pho tượng để tôi khám xét những vết cào do tôi gây ra có còn không. Để rồi một giờ sau, tôi lại tặng chàng những vết móng tay sung sướng tươi nguyên. Công càng ngày càng vắng nhà nhiều hơn. Đã thành thói quen, việc đầu tiên khi về, chưa kịp cởi áo khoác là anh tụt váy tôi kiểm tra. Mà nào còn sót lại gì. Thân thể tôi vẫn vẹn nguyên, mùi người vẫn nồng ấm, thứ mùi mà Công bảo, vì nó, anh cưới tôi làm vợ. Cỏ cây hoa lá màu mỡ tươi xanh. Hiện trường vụ án của anh không hề xáo trộn

cho đến lúc anh vội vàng nhưng kiểu cách nằm sấp lên tôi. Trong ánh đèn ngủ mờ mờ, đôi mắt anh in hai vệt dài nhòe ngó. Khi ân ái cùng vợ, đôi mắt anh không bao giờ nhắm. Tôi thường thoi thóp với ý nghĩ hân hoan mình đã lừa được điều tra viên giỏi nhất. Đôi khi, bàn tay tôi cố tình cấu rách lưng Công, để cho da thịt anh lở loét, để anh thành hủi. Công không biết, anh nói tôi đã làm anh thỏa mãn. Công không hay biết việc tôi cố ý cấu rách người anh. Mà tôi cũng không thể nào đoán chắc. Đôi mắt híp của Công không biểu lộ cảm xúc bao giờ. Tôi cũng không thể hiểu vì sao tôi lại quyết định làm vợ một người đàn ông có đôi mắt như vậy.

Càng ngày tôi càng có cảm giác căn nhà ven hồ của vợ chồng tôi sắp rớt xuống đáy thẳm. Giấc mơ về dòng sông hung dữ và mặt trăng vàng kỳ quái vẫn hiện diện thường xuyên trong giấc ngủ của tôi. Chúng đến những đêm Công đi công tác, những đêm gió mạnh hất tróc mặt hồ. Nửa đêm tôi hay choàng tỉnh bởi giấc mơ, và dấu của bàn chân nhỏ bé vẫn ướm thành một hàng đều trên thảm. Tắm thảm màu nâu Tây rất đẹp mà người ta tặng Công khi chúng tôi xây nhà. Cho đến một hôm, khi tôi rời chỗ hẹn với Trí, trở về căn nhà ẩm đạm, bàn tay vẫn còn mát lạnh bởi làn da của chàng, thỉnh linh Công xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Tựa như anh bay đến trước mặt tôi mà không hề phát ra tiếng động. Chiếc bóng anh ma quái. Cặp mắt anh băng giá. Mặt nước hồ lặng lờ đêm tối. Bàn chân tôi đã nhỏ, bây giờ càng nhỏ hơn, cơ hồ không mang nổi cơ thể thanh xuân. Công lạnh lẽo cất tiếng:

"Cô đi lại dáng đi vừa rời của cô từ phố Hàng Dâm về đây cho tôi xem."

Tôi ngẩng mặt nhìn chồng, có một luồng dũng khí chạy xuyên người.

Tôi không phải là mồi theo dõi của Công, tôi không sợ.

"Em đi dạo quanh hồ. Em không ra phố Hàng Dâm."

"Linh hồn của cô đi dạo quanh hồ, còn thể xác cô đến phố Hàng Dâm. Cô tưởng tôi không đọc thấy à?"

Giọng cười của Công vang lên ha hả. Bàn chân tôi không thể nào nâng đỡ nổi thân xác bấn loạn và tiếng cười loảng xoảng kim loại va đập. Tôi vừa quên mất Công có khả năng đọc thấu bộ nhớ kẻ khác.

Từng mạch máu, đường gân trời ngược, xanh xám, hoảng sợ.

Dường như gót chân tôi thu bé hơn nữa và dần tan rã trong tiếng cười của Công. Dòng dưỡng khí khi nãy lặn sâu vào da thịt co quắp.

Bất thần, tiếng cười ngưng bật đột ngột như khi mới cất lên. Tôi chóng mặt lão đảo. Cảm thấy cổ tay bị giằng mạnh. Lúc định thần được, thân mình tôi nằm soãi trên mặt thảm phòng khách. Công bật tắt cả các bóng đèn có trong nhà, thứ ánh sáng ngạo ngược, thông minh nhưng dừng đọng tàn độc. Công ngồi trên ghế, ngó tôi bằng cặp mắt không có tròng đen. Tôi lấy tay che mặt, che thứ ánh sáng bệnh hoạn, thứ ánh sáng trắng đuống, ghê ngáo, thần nhiên. Có một tâm thế sẵn sàng hứng chịu, có một tâm thế bất cần, tâm thế khi tôi không còn tôn trọng người mình đã từng yêu thương nhất đang lan truyền dòng máu. Tiếng mở ngăn kéo sột soạt cũng không làm tôi thối mắc. Chỉ đến khi một luồng ánh sáng mới quét rít mặt, tôi mới vội vàng dựng ngược. Một tay Công cầm chiếc đèn pin, một tay lần mở cúc quần tôi. Không vội vàng, mỗi cử chỉ của Công điềm tĩnh, ngón tay vờ mai mỉa. Bên ngoài gió đã ngừng, tôi chẳng còn trông thấy vực thẳm mặt hồ sau cửa kính. Tất cả đã biến mất trong sự đe dọa của ánh sáng loá rục mà Công vừa khơi nhóm. Tôi bỗng sợ hãi, tôi muốn kêu cứu. Tôi muốn mở cửa để trông thấy cảnh sáu già. Tôi

muốn dẫm chân lên miệng vực thẳm mà gió lạnh và đêm tối đã đào ngoài kia. Bàn tay của Công, ánh mắt của Công là của ai, không phải của chồng tôi. Trong giây phút, tôi thấy luồng gió vô hình bay qua, luồng gió tối sẫm như màu suy nghĩ của Công. Tối xám như tâm hồn dị dạng của chồng tôi bây giờ. Tôi mím chặt môi, ghì hai hàm răng vào nhau sát sạt, không thể nào lý giải được tại sao tôi lại làm vợ một người đàn ông có đôi mắt híp sùm sụp và một linh hồn đen đúa bị gặm nhấm bởi triệu dò xét nghi ngờ. Mùa đông, ngày giữa đông, đêm giữa buổi mà mồ hôi tôi tuôn tủa ướt đầm.

Chiếc đèn pin trong tay Công bắt đầu soi từ ngực.

"Da dê cô thần kỳ thật đấy, mới cắn nhau với thằng trí thức ấy cách đây mấy phút mà không để lại vết tích nào. Hay là tay nó bị liệt? Hay là anh chị vật lộn bằng mắt?"

Giọng nói như kim châm, gấn gù theo ánh sáng chiếc đèn pin rà soát khắp hang cùng ngõ hẻm. Tôi hệt mình trong tê dại. Công biết tất cả, biết dáng hình thông thái của Trí, biết chỗ chúng tôi hò hẹn, biết vợ anh đã cày bừa trên cánh đồng luyến ái cùng một người đàn ông khác.

"Cô mất bao nhiêu phút đứng dưới vòi sen mà tịnh không còn dấu vết nào? Cả thấy cô chỉ ở trong căn nhà ấy một tiếng, vậy chẳng nhẽ thằng ấy nó chỉ làm được mười phút? Trong khi tôi mất cả tiếng thì cô van xin! Cô thật ngu ngốc, không biết hưởng."

Tôi vùng mạnh hai chân. Tôi muốn đập tan tành lời nói thô bạo mai mỉa của Công, tôi muốn đốt cháy chúng thành than. Tôi muốn cởi phăng áo, dướn ngực vào mặt Công. Tôi muốn tri hô: "Tinh trùng của anh loãng như nước máy! Linh hồn anh là linh hồn của một con hủi!". Đôi bàn chân nhỏ tí buông bỏ tôi ngã vật ra như một xác chết. Công

ngừng tay, ném toang chiếc đèn pin, lặng lẽ tắt hết các bóng đèn và lặng lẽ ra khỏi nhà. Đôi mắt tôi lại nhìn được qua tấm kính mặt nước hồ và những đợt gió ùa tràn ngọn sấu. Có lẽ gió thoát ra từ tấm thân tôi.

*

Vài ngày sau, khi tôi đang tắm, một viên đá không hiểu từ đâu xộc đến làm vỡ kính, gió và mưa thốc thẳng vào thân thể tôi bỏ ngỏ. Cơn mưa đá bất thường giữa mùa đông. Tôi không biết rằng cơn mưa lạ lùng, trái ngược ấy cũng kéo theo những điều trái ngược cho cuộc sống của mình thời gian sau. Mà không hẳn là trái ngược, có thể gọi một sự cứu rỗi, một luồng ánh sáng lạ soi thấu bản năng ban sơ của tôi. Nhưng đó là chuyện của những ngày sau. Còn sau khi run rẩy choàng mình trong áo len dày sụ, tôi đang lóng ngóng tìm cách che chắn chỗ kính bị vỡ, thì chuông điện thoại reo. Trí gọi. Đôi bàn chân tôi run mạnh, lạnh theo gió bắc thổi dần lên người.

"Sao em lại tránh gặp anh? Bất cứ chuyện gì xảy ra anh vẫn sẽ ở bên em, bảo vệ em. Anh chẳng đã nói đời này, kiếp này em phải ở bên anh suốt đời đó sao, nếu không anh sẽ thương nhớ những vết tay của em mà thành con hủi."

Tự nhiên tôi phát lên cười vì lời nói bay bướm tựa đọc diễn văn của Trí. Chàng làm như tôi chưa là một người đàn bà ngoài ba mươi đã kết hôn ba năm. Trí xem tôi như một cô nữ sinh trung học hết sức ngây thơ. Nghe tôi cười, giọng Trí tự nhiên buồn bã.

"Hình như có chuyện xảy ra cho em, hay em không được khỏe? Anh cảm thấy lo lắng, em đừng cười như thế nữa."

Giọng Trí buồn thật, tôi cảm được người chàng đang chùng xuống và nhão ra. Lúc này tôi đã cười trên nỗi thương nhớ thực lòng của Trí,

lẽ nào sống chồng vợ với Công, tôi đã nhiễm căn bệnh không cảm xúc nghiệt ngã? Tôi phải gặp Trí để chuộc lại lỗi lầm từ điều cười độc ác mà tôi nở bật ra ban nãy. Mặc kệ Công đã biết tất cả, mặc kệ mỗi nguy hiểm có thể sẽ ập xuống đôi bàn chân mong manh của mình, giọng tôi lạc đi vì thở gấp.

"Em đến, em sẽ đến, chúng mình gặp nhau ngay bây giờ anh nhé." Rồi đúng như thường lệ khi tôi mặc lại từng mảnh áo quần cho Trí, khung cửa kính vỡ toang chát chúa. Tôi nhắm chặt hai mắt quờ quạng, miệng bật gọi mẹ thẳng thốt. Tôi không giải thích được tại sao tự nhiên cửa kính phòng tắm nhà tôi và cửa kính phòng ngủ nhà Trí đều vô cớ bị hòn đá làm bể toác. Có điều gì đó không bình thường. Dù cơn mưa đá trái mùa ngạo ngược giữa đông đang trút hối hả, gió đập vào rào diên đại, nhưng hai ô cửa kính bị vỡ vẫn là điều hoài nghi. Tôi đưa tay ôm mặt, tựa như một niềm xấu hổ khi nghĩ đến việc mình bị lây căn bệnh nghi ngờ từ Công. Và cũng chính lúc ấy, tôi biết lòng bàn tay mình đang chảy máu vì đụng nhằm miếng kính vỡ. Trí đã tự mình mặc xong áo quần, cũng như tôi ban chiều, chàng tìm cách che lại ô cửa vỡ, ngăn gió mưa bên ngoài vẫn gầm rít từng cơn. Trong ánh đèn ngủ màu tím, thân thể tôi trắng tái. Trí không nhìn thấy máu trong lòng bàn tay tôi, vẫn không ngừng chảy. Tôi đành phả tay vào miệng, bước khỏi giường tìm áo quần mà trong cơn say, tôi vung vãi đâu đó trong căn phòng. Tôi cũng không biết mình dùng miệng mút máu ở bàn tay hay dùng tay bịt miệng khỏi phát ra tiếng nấc. Khi Trí loay hoay che đậy xong mảnh kính bị vỡ toác, chàng quay mặt về phía tôi, máu đã tràn qua bàn tay rớt giọt xuống nền. Tôi thấy mình được bế lên, được cưng nựng, được băng bó. Trí vừa làm, vừa xuýt xoa.

Nhưng khi Trí mở cánh cổng để tôi cầm chiếc ô màu đỏ bước khỏi căn nhà, lòng tôi chùng xuống mãi mãi. Chùng đến nỗi, nó không bao giờ còn nấc lên nổi trong căn nhà ấy, với người đàn ông da dẻ mát rượi ấy, hay với người đàn ông choàng áo mưa màu xám đang đứng dưới gốc cây cổ thụ, trước cổng nhà Trí. Trước cổng ngôi nhà tôi vừa say đắm, vừa hoan lạc, vừa phạm tội, cơn gió độc đã thực sự thổi xuống đời tôi. Chính tôi đã tự mời nó đến, tôi không thể đổ tội cho bất cứ một thứ số phận nào. Người đàn ông choàng tấm áo mưa màu xám, dù đứng từ xa, dù gió mưa phả từng cơn quất ngang quất dọc mặt mừng, tôi vẫn nhận ra là Công. Bởi đôi mắt nhỏ him híp đang phát ra một vùng lửa rực hờn. Vững lửa màu đen, tối, tàn khốc, man rợ. Vùng chạy khỏi cánh cổng, cả tôi lẫn chiếc ô đỏ rơi chìm trong mưa gió. Tôi bỏ lại sau lưng hai người đàn ông. Cả hai đã biết rõ từng phân vuông, đường lổm, lông măng cơ thể tôi. Trong lúc này, bỗng dừng tôi kinh hãi cả hai. Công thì đã đành một nhẽ, tự dừng tôi kinh hãi luôn cả Trí, người đàn ông luôn chiều chuộng tôi với tình cảm sướt mướt. Tôi biết linh cảm của mình luôn luôn đúng. Bước chạy càng nhanh hơn. Đôi bàn chân của một đứa bé tôi mang dưới người toạc từng miếng đau đớn.

*

Con tàu đi về hướng Nam, mãi miết. Tôi không rõ mình đã đi qua bao nhiêu ga lớn nhỏ, bao nhiêu người bán hàng rong đã mời mua bánh trái. Chỉ biết, giờ đây, khi tôi thức giấc với cặp mắt tươi sáng vốn có, tàu đang chuẩn bị xuyên qua hầm đèo Hải Vân. Tôi vừa trải qua giấc ngủ mê mệt trăm giờ. Ngay cả khi tôi xách va li lầm lũi bước ra ga, tôi cũng không còn thức. Chỉ biết tôi cần phải đi khỏi thành phố, xa mặt hồ nước đen, xa gốc cây sấu già nua lá cành tàn tạ, xa bản hoà âm

tiếng hụ còi xe cấp cứu lẫn với âm thanh gió rít. Không ai đưa tiễn tôi. Khi tôi bước chân khỏi cánh cổng màu nâu, gió ngừng bật. Nước hồ lặng im, buồn rười rượi. Vắng lặng quá đổi. Vắng lặng như tâm hồn tôi. Trái tim không còn chỗ để đau, trí não không còn chỗ để suy nghĩ. Tôi không biết tất cả thế giới này khi bước chân khỏi cánh cổng. Không biết vì đã biết quá rõ ràng. Sự thực mà tôi không thể tin, không thể đối diện. Khuôn mặt vốn sáng sủa, thông minh của Trí mới thảm hại làm sao. Đầu cúi thấp, Trí trông chẳng hơn gì một con chó mới bị đánh đòn.

"Em đừng đến gặp anh nữa. Anh sợ lắm, anh muốn yên lành."

Giây phút ấy, tôi đã định gào lên. Sao mới hôm qua Trí còn nói dù có bất cứ chuyện gì chàng cũng sẽ ở bên tôi mãi mãi. Sao Trí không dám nhìn thẳng vào mắt tôi như khi ân ái, như khi nằm trên mình tôi xuyết xoa hủ hủ mỗi đường nét gợi tình? Nhưng rồi tôi vẫn còn một chút tỉnh táo. Lời nói, chỉ là lời nói mà thôi. Nếu trên đời, ai cũng giữ lời hứa, làm gì có nhiều bất hạnh đến thế, làm gì có nhiều người tự vẫn đến thế. Sự im lặng nặng nề bao trùm hai cốc nước, bao trùm cả quán nước. Trí không một lần ngẩng lên nhìn vào mắt tôi, cũng không giải thích một lời. Làn da Trí tím tái, đen đúa, thâm sì. Tôi thoáng rùng mình. Tôi nhìn xuyên qua làn da lục bục nở của Trí, một đám vi trùng đang len lách, ngoi ngóp len vào trái tim chàng. Làn da đùi của tôi hình như cũng lụp bụp sùi lên từng hạt giống trời mưa bong bóng. Đôi bàn chân Trí co rúm, tôi gắng gượng đứng dậy đừng khuyu ngã. Trí không nói ra song tôi mừng tượng rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Thái độ hèn nhát, cúi gằm mặt của Trí lúc này không làm tôi ngạc nhiên đến phải kêu gào. Không còn nghi ngờ gì, chồng tôi, người chồng làm cái nghề kỳ cục đã gieo rắc vi trùng cho Trí. Tôi

nhìn thấy chúng ngo ngoe trong cái đầu cúi gằm của Trí, trong ánh mắt len lét, trong làn da bóng dưng nhẵn nhúm. Đôi mắt to sáng của Trí giờ đây sùm sụp, hin hít, không khác mắt Công là mấy. Chẳng có gì ngạc nhiên, bởi Công đi đến đâu, sẽ làm người khác lây nhiễm tính cách kỳ cục đến đấy. Tôi còn nhớ hồi mới kết hôn, có một chuyện làm tôi thắc mắc mãi, cho đến sau này, hơn một năm chung sống với Công, tôi mới tìm được câu trả lời. Tôi thích ăn ngô luộc, những bắp ngô nếp non tươi mơn, cắn phập từa nước. Người đàn ông nhà quê bán ngô luộc quen lệ cứ tới đến lại đứng rao trước cổng nhà. Bất thần buổi tối hôm ấy, Công đứng lại nói chuyện với ông ta rất lâu khi vừa về tới. Khi tôi nghe tiếng to tiếng nhỏ chạy ra, người đàn ông nhà quê đã đạp xe đi khuất. Chiếc thùng đựng ngô luộc của ông ta tự nhiên dị dạng kỳ lạ. Cả chiếc áo bộ đội sờn cũ ông ta mặc cũng biến ảo trước mắt tôi. Hai ngày sau, vô tình gặp ngoài cổng chợ, ông ta cười hềnh hếch. Khi đưa ngô, cố tình đụng tay vào sườn áo tôi và còn thách giá với cái giọng mưu mô đáng ghét, cái giọng không phải của người nhà quê. Sau này thì tôi hiểu được chuyện ấy, và lúc này, tôi lại càng hiểu rõ hơn. Trí từ từ đứng dậy, đôi mắt vẫn cúi cụp, cất tiếng như vịt đực:

"Thôi, anh về đây, em nhớ là từ nay chúng ta nếu có vô tình gặp nhau cũng xem như chưa bao giờ quen biết nhé."

Dáng đi của Trí khom khom co rúm xa dần trước mắt, tôi thốt nhiên buông một tiếng thở dài bất tận. Nó như tiếng khóc tôi đã bật ra vào buổi sáng cùng ngày. Tiếng khóc không bật ra từ miệng mà thét lên từ tâm hồn thương tổn, từ nỗi hoảng loạn đã có sẵn rất lâu. "Từ hôm nay cô bắt đầu ở nhà. Để làm tự kiểm. Đến khi nào cô trở thành người đàn bà ngoan, cô mới được bước chân ra ngoài xã hội." Tôi

khóc, tôi khóc như điên dại, và tôi bước chân ra khỏi nhà. Tôi không thể ở nhà để trở thành cỗ máy, vả lại Công không thể ra lệnh cho tôi theo kiểu như vậy. Cho dù tôi có lỗi đã không chung thủy với anh. Nhưng một người chồng như Công không đáng được hưởng sự chung thủy cao đẹp. Tôi không nghĩ mình là người đàn bà hư hỏng. Tôi cần tình yêu, tôi cần sống đời sống của con người. Tôi muốn bỏ tất cả, tôi sẽ sống với Trí. Nhưng rồi dáng đi khom né của Trí là cơn gió độc đưa tôi vào trạng thái mê man. Và bây giờ, tôi tỉnh giấc trên một khoang tàu đang xuôi Nam, cạnh chiếc va li im lặng. Tàu xuyên hầm đèo Hải Vân, tôi lại mơ màng ngủ. Tôi có linh cảm, bên kia, ánh sáng đang chờ đợi tôi, chờ đợi để tưới thấm đắm trái tim bị thương tổn nhưng vẫn thích đập mê cuồng. Tôi hay có những linh cảm kỳ lạ. Đoàn tàu chuẩn bị thoát khỏi hang đen, vùng ánh sáng chói loà phía trước hắt tới tấp.

*

Sau này tôi vẫn không thể lý giải được tại sao mình xuống tàu ở ga Quy Nhơn rồi đáp xe lên vùng đất đỏ cao nguyên. Cũng vậy, tôi không thể lý giải vì sao mình bước chân lên thượng nguồn con sông Ba một đêm trăng sáng trắng núi rừng, tôi không hề có bất cứ toan tính nào. Làm sao tôi có thể ước đoán, có thể toan tính là tôi sẽ gặp người đàn ông ấy. Lại là một người đàn ông, cuộc đời tôi trượt dài theo những người đàn ông.

Người đàn ông hiện ra rõ ràng hình dáng. Hai cườm tay lui khui, ngúc ngoắc bầu xé, vằng đập thân thể cường tráng nhưng tan hoang nhiều chỗ lở nhăm nhở. Một cườm tay hơi hoác, một cườm tay chỉ còn hai ngón đeo lúc loác đang quờ quạng cầu xé man dại. Cường độ tiếng hét lên cao mãi, tôi có cảm giác nó xuyên qua, vọng thấu

cánh rừng nguyên sơ, về nơi đâu đó xa lắm. Về nơi tạo hoá, thượng đế đã nặn ra con người và cũng nặn tặng cho con người nỗi khổ đau. Tiếng hét thấu đến tận cùng. Tôi bước đến thật gần, người Thợ vẫn không hay biết. Đường như sự đau đớn cùng cực là tất cả đối với ông ta lúc này. Tiếng hét câm bật. Tôi bỗng hãi sợ vô cùng. Máu ngừng chảy, từng đường gân lòi ngược da thịt. Tiếng kêu bật khỏi miệng tôi run rẩy. Hai bàn chân tôi là cái đuôi con thạch sùng bị lìa đứt. Tôi bay trong bóng tối nhờ nhờ và dòng sông trở nên đen ngòm trời trập cuộn xoáy bên mình. Thời gian đứng im. Tôi đóng tai nghe ngóng. Tiếng động rất gần và tiếng nói mơ hồ, tựa lời cương nựng, lại tựa giọng gầm gừ đe dọa. Rồi mây đen cũng trôi qua, vàng trắng lại rắc ánh sáng tràn trề. Hình ảnh đầu tiên là một đôi mắt. Hai tròng đen thăm thẳm u hoài toả ra thứ ánh sáng mà ở thành phố tôi chưa bao giờ trông thấy. Trôi mền. Và chân thật. Phút chốc, tất cả nỗi hãi sợ ban nãy bay biến, dòng sông bỗng trở nên khấn khít, hiền hoà, trong dịu dịu trắng vàng, lung lay vạt cỏ reo hát. Thiên nhiên thanh bình tuyệt đối, sự thanh bình mà chỉ tình người mới có thể mang đến. Bao nhiêu nỗi buồn, sự uẩn ức trong tôi dần ra đột ngột. Lòng tôi như một nương ngô nảy bắp tươi tốt sau cơn mưa rừng hồi hã. Người đàn ông vẫn nhìn tôi trôi mền. Dưới ánh sáng của vàng trắng đêm, bây giờ tôi ngó kỹ, làn da nâu bóng và trên hết, đôi mắt to đen bất tận. Cái nhìn của một con người. Không phải đôi mắt sừng him híp nghi ngờ của Công, không phải đôi mắt ướt nhẹ ươn hèn của Trí. Lại thay, tôi không còn sợ đôi cánh tay bị bào nhẵn của ông ta như ban nãy, hai cườm tay trống rỗng chỉ còn trơ lại vài ngón quơ quạng, tự cấu xé thân mình rách bươm toé máu.

"Chào chú. Tôi mới ở ngoài Bắc vào đây. Phong cảnh vùng này đẹp

quá."

Đuôi mắt người đàn ông khẽ rung lên vài nhịp, rung nhẹ như dây đàn vô hình.

"Chú tên gì, nhà chú có gần đây không? Sao khi nãy chú hét ghê thế? Có phải chú bệnh hủi không?"

Sau này trở lại, ông nói cho tôi biết về sự đau đớn cùng cực thể xác mỗi đêm trắng sáng của những người Thượng bị hủi, tôi mới biết tại sao ông lại múa máy dưới trăng và hét lên thảm khốc đến vậy. Mới hiểu tại sao khi tôi hỏi câu hỏi ngu ngốc ấy, ánh mắt ông đã bỏ chạy bằng bước chạy rối rít dây leo. Một ngày, tôi đem thắt mắc của mình trút vào đôi mắt người đàn ông:

"Trăng sáng chiếu vào vết thương sẽ bị đau đớn hơn, sao chú lại ra giữa rừng núi nơi ánh trăng soi rọi mà hứng chịu? Người như chú rất sợ nước, sao chú lại đến gần sông Ba đêm trăng sáng?"

Đuôi mắt ông hằn in nhiều rãnh nhăn. Miệng ông thoáng một nụ cười. Cũng có thể do tôi hoa mắt, chứ khuôn mặt ông vẫn buồn vàng như màu hoa quỳ tro tro nở trên đồi cao. Đôi cánh tay thương tích, lở loét được buộc chặt bởi miếng vải màu nâu đưa đi đưa lại mũi dao xỉn cũ. Tôi không thể hiểu làm sao chỉ với bàn tay còn hai ngón, ông lại có thể tỉ mẩn vót nan và đan được những chiếc gùi chắc chắn như thế. Nhìn ông làm, tôi cứ nghĩ ông vót nan không phải bằng cách thông thường nhưng bằng trái tim, niềm tin của chính mình. Mỗi vết dao đưa là một hơi thở hắt đi muộn phiền, đẩy dội ngược âm u của núi rừng. Tôi lấy một que nan cạo cạo lên cánh tay mình, ông giằng lấy thẳng thốt:

"Đừng đụng vào. Không tốt đâu."

Giọng nói nặng như hơi thuốc rê, nghe như tán cây rừng đang rì rào

trên núi cao trước mặt, như hương hoa quỳ nồng đậm. Không chủ ngữ, nhưng tôi nghe thân thiết biết chừng nào. Tôi hiểu, ông không muốn tôi đụng vào những thứ ông đã cầm, ông lo lắng cho tôi. Cũng như ông đã ngăn không cho tôi bước lên nhà sàn, nhưng tôi đã nhìn ông bằng cặp mắt van lơn, khẩn khoản của loài nai rừng. Ông không thể chối từ, đành ý tứ ngồi xa.

"Chú chưa trả lời tôi sao chú lại tự đầy đoạ mình vào đêm trăng sáng."

Ông vót nan tre mạnh hơn. Mắt ông nhìn vào cánh rừng trước mặt. Trong đôi mắt chứa đựng thống khổ tận cùng.

"Tắm trăng để cái đau nhiều hơn. Gần nước để cái ngứa tận tim."

Người đàn ông nhìn tôi ân cần, ánh mắt như muốn nói ông chịu đựng nỗi đau cho con cái có cái ăn, cái mặc từ những gùi nan bán lấy tiền này. Tôi muốn hét lên: Người đáng phải chịu bất hạnh như vậy không phải là ông. Nếu trên đời có Chúa, có Phật, có Giàng, người tốt được gặp điều tốt thì kẻ phải chịu nỗi cào xé thân xác không phải là ông.

Phải là những kẻ giả dối, lừa đảo, ma quái, mặt xanh nanh vàng dưới thành phố, phải là Công, phải là hàng triệu người đang dối trá dưới kia. Tự dưng nước mắt tôi chảy tràn gò má, tự dưng tôi mang mặc cảm xấu hổ. Xấu hổ vì là vợ Công, vợ một người đàn ông chuyên rình rập những tâm hồn. Tôi chạy xiêu vẹo xuống những bậc thang chông chênh của nhà sàn, nước mắt nhỏ ướt đầm các phiến gỗ.

Được một quãng, tôi bắt gặp một toán người Kinh ăn mặc lịch sự chặn đường. Cô gái có mái tóc nhuộm vàng, nước hoa thơm lừng khiến tôi bỗng muốn nôn ọe.

"Chị mới đến buôn người hủi phải không? Chắc là sợ quá nên mặt mũi tái xanh tái xám. Sao chị bạo gan thế, dám đi một mình, nhớ bọn

hủi nó lấy hết tiền, hăm hiếp thì sao?"

Hai mắt tôi đỏ như hai tròng lửa, tôi muốn bóp chết đứa con gái thị thành vừa ăn nói nhăng cuội. Cánh rừng trước mặt thắm đỏ màu mắt to buồn. Tôi vùng chạy nhanh hơn, bàn chân nhỏ bé tứa máu. Tôi cũng chỉ là một người Kinh như đứa con gái kia. Tất cả chúng tôi ở thị thành đều như thế. Tôi cũng ưa ăn ngon, mặc đẹp, cũng đã sợ hãi những người Thượng hiếp mình... Cứ thế, tôi chạy hối hả về thành phố, về căn nhà gạch Tây sát ven hồ.

*

"Cô nghĩ cuộc sống bên ngoài ngôi nhà này tự do lắm ư? Cô tưởng rời tôi ra là cô sẽ thành ngay một người tốt được ư? Cô sẽ phải ở bên cạnh tôi suốt cuộc đời, bởi vì cô đã làm vợ tôi, đã chia thân xác cô với tôi. Cơ thể của cô là cơ thể của tôi. Cô ghi nhớ kỹ điều đó để mà nghiền ngẫm."

Tiếng vợ được đôi môi mỏng quẹt của Công kéo dài lỏng lẻo như một miếng bánh nếp. Khi tôi từ Tây Nguyên trở về, màu gạch Tây của căn nhà đã hoá đỏ sậm, màu cánh phù du. Chỉ có tôi mới hiểu màu phù du trông thế nào. Hồ Gươm câm lặng, gió bị suy hô hấp, không khí như một nồi cháo đặc. Mà tôi chẳng bao giờ thích cháo. Tôi cũng trở nên câm lặng như nước hồ. Câm lặng thản nhiên trước bóng gió mặt sát của chồng. Tôi cũng chẳng còn cảm giác gì khi Công lột quần lót kiểm tra mỗi tối. Cây sấu già nhìn tôi cong queo, khô héo. Tôi nhắm mắt chịu cho trí óc được thanh lý sạch sẽ. Thấy tôi câm nín, Công tỏ ra hài lòng, cho đấy là sự phục tùng khuôn phép. Tôi biết mình không phục tùng khuôn phép nào và cũng không nổi loạn đập phá. Tôi biết tôi cần tồn tại. Đêm đêm, khi Công vắng nhà, tôi ngồi bên cửa sổ ngắm mặt hồ đen tối rồi nhìn ngắm ngôi nhà

trống hoác. Căn nhà có trí nhớ không? Hiện diện bao đời mà không hề có dấu vết người sống? Khi Công cho xây thêm lầu, chắc hẳn anh cũng đã điều tra tịch biên tất cả quá khứ của từng viên gạch. Tôi nằm giữa lòng giường không có kỷ niệm, giấc mơ dòng sông với khuôn trăng vàng không còn in trên trần. Dấu chân của đứa bé cũng không còn làm ướt mặt thảm mỗi đêm. Tôi đã không còn thức trong khi ngủ. Tôi đang biến thành vật vô tri như Công muốn.

Rồi lại đến ngày rằm, trăng đại vàng hồ nước. Tôi ngồi trong bóng tối nhìn ra mặt hồ nhớ quay quắt trăng rùng. Hình ảnh người đàn ông có làn da thương tích, tơ tằm múa may dưới trăng và hét lên tiếng hét thống khổ hiện ra từ từ. Giống như Công không thể thanh lý những hình ảnh của buôn Thượng, từ những căn nhà sàn đến cả tấm biển cấm trước buôn hoen rỉ vì mưa cao nguyên cảnh báo người Kinh hãy tránh xa. Công không đủ sức xóa Làng Hủi trong trí nhớ của tôi còn sáng ánh trăng đại ngàn.

Công về nhà giữa lúc trí nhớ tôi đang phục hồi. Công nhận ra ngay tức khắc. Như một con thú, chồng tôi vật tôi như vật một con mồi. Đôi mắt chỉ còn là hai vệt đỏ lục lọi da thịt tôi tan nát. Không cời tất, cứ thế Công chồng lên tôi, chọc sâu tàn nhẫn. Tôi càng đẩy Công ra, Công càng cứa như dao đâm. Không phải đâm mà anh đang chích vào người tôi những con trùng làm công tác hủy hoại bộ nhớ. Tôi nín lặng, mặc cho Công quay lộn, mài dũa. Tôi kháng cự bằng cách nghĩ đến gương mặt khổ đau của người đàn ông Thượng. Tôi thấy rõ trí nhớ tôi tan vỡ dần dần sau mỗi cú thọc sâu của Công, chỉ có buôn Hủi, làng Hủi, và người đàn ông Thượng tồn tại. Khi Công chấm dứt, tôi không còn nhớ gì hết, kể cả mười móng tay vừa cứa nát lưng Công. Tôi nhìn chúng xa lạ không hiểu đã xảy ra chuyện gì ban nãy.

Ngoài kia, ánh trăng đại ngàn vẫn ngời ngọi lung linh bên trên những con người thành phố thơm nức, sạch sẽ nhưng không trí nhớ. Tôi quyết định ra đi.

*

Ngày tôi quay lại căn nhà sàn heo hút nằm giữa đại ngàn, nơi dòng sông Ba hung dữ nhưng nồng nàn đi qua, người đàn ông Thượng lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Trong đôi mắt to u mịch như mênh mông Biển Hồ, có một chút vui mừng thầm lặng. Ông ngừng tay đan lát, nhìn tôi trầm ngâm:

"Sớm mai mà trời chưa nắng. Đường sá hơi bẩn, mùa khô mà đường lại bẩn... Cây rừng bị kẻ xấu đốn nhiều quá. Cánh rừng bên kia sông Ba, cánh rừng ngày xưa sẵn được con mang to nhất bây giờ trọc trụi. Người già đen không biết giữ rừng..."

Những lời ngúc ngoắc không ra đầu ra đũa của ông làm tôi nhớ chuyện trên đường vào đây đã gặp mấy xe chở gỗ ngang nhiên chạy tung đất đỏ về xuôi. Tay tài xế thò bộ mặt đỏ gắt ồm ồm trên chóc tôi mấy câu tục tĩu. Nhưng đấy là chuyện của người Kinh, bây giờ tôi chỉ muốn được ngồi cạnh ông, được nhìn ông dùng hai cùi tay sứt sẹo đan những chiếc gùi, được nhìn vào đôi mắt to đen của ông, được hưởng cảm giác thanh bình của thiên nhiên, không còn lo sợ đôi mắt hùm híp soi xét của Công. Bắt gặp ánh mắt đầy khắc khoải của tôi, ông thôi đi lại lảng xãng bằng đôi chân khập khiễng bị rụng hết ngón. Ông ngồi xuống bậc cửa, lại húi húi với bó nan tre, chừa ra một khoảng cách nhất định giữa tôi và ông. Lòng tôi tràn lên cảm xúc gần gũi không ngờ, một cảm giác ấm áp, an lành. Tôi ước có thể chia cho ông những ngón tay của mình, chia chung với ông những ngón chân của tôi, giúp ông làm người lành lặn, để ông lại vào rừng săn con

mang con hoẵng, để ông trông coi những cánh rừng hùng vĩ khỏi bao kẻ giày đến chốn ngã. Ngồi trên bậc nhà sàn giữa núi rừng trong lành, tôi thấy mình trở lại nguyên hình một đứa trẻ. Rõ ràng đôi chân tôi không còn quá nhỏ nữa mà đã cân đối với hình hài. Tôi đang thun lại thành một đứa bé trong sáng, đang được một con người yêu thương. Tôi ngồi bên ông dưới nền trời nhiều mây, gió lạnh làm tôi khẽ rùng mình. Nghe tiếng ho của tôi, ông dừng tay, quay lại. Chao ôi, cái nhìn của ông, chỉ có thể là cái nhìn của con người mang tâm hồn rộng mở nhất. Trong đôi mắt ông, tôi thấy sự lo lắng của mẹ khi tôi ốm, nỗi buồn của cha khi tôi bị gãy chân vì tai nạn xe máy, cùng tất cả những tình thương tôi từng được hưởng. Ông nhìn quanh gian nhà sàn tìm chiếc chăn len. Nhưng rồi ông quay mặt đi ngay tức khắc, gương mặt ông buồn đến chao lòng. Ông không dám đưa cho tôi chiếc chăn len ông đã đắp. Ông không muốn lây bệnh cho tôi. Tấm lưng của ông rung lên, và chính ông bật ra những tiếng ho đau đớn, bất lực, tưởng như bật máu tươi rách nát vòm họng. Chúng tôi cứ thế yên lặng xao xuyến suốt buổi sáng. Ông không hỏi, không nghi ngờ, không dò xét điều gì. Lâu lâu, ông liếc nhìn tôi. Trong đôi mắt ông, tôi thấy có nụ cười, thật hiền. Dường như ông hiểu được mọi điều trong lòng tôi. Đến trưa, nắng lên muộn màng, ông cất tiếng phá tan yên lặng:

"Chắc là đói bụng. Để tôi luộc bắp."

Tôi chột ngã người nắm lấy cánh tay ông. Tôi không muốn mất giây phút này. Cánh tay ông hốt hoảng rút vội, đôi mắt ông thẳng thốt nỗi lo sợ. Tôi giữ chặt không cho ông chạy, hơi ấm từ cánh tay ông lan toả cơ thể tôi. Không phải làn da trơn trượt mát rượi của Trí, hay thô nhám của Công, nhưng là làn da dịu ngọt. Tôi đưa hai bàn tay mườ

ngón lành lặn của mình vuốt ve bàn tay ông. Ông không vùng ra nữa, mà nhìn tôi nửa van xin buông tha, nửa xúc động. Cứ thế, tôi nắm tay ông, quên mất ông đang mang căn bệnh trầm kha, bị cả xã hội này xa lánh, tôi không còn nhớ cây sấu già bên ngôi nhà gạch Tây. Tôi chỉ còn biết có yêu thương, chỉ còn biết bên ngoài, nơi cánh rừng nguyên sơ, bầy chim đang hoan ca vang trời. Sau buổi sáng ấy, ông tặng tôi một bó hoa quỳ vàng ươm.

*

Trí óc non nớt của một người đàn bà sống bằng tình cảm như tôi không lường được việc Công đang có mặt trên cao nguyên. Người chồng làm cái nghề kỳ cục của tôi đâu phải kẻ ngu dốt. Tôi đồ rằng những con trùng ăn sâu, chui nhủi trong trí não, nhằn nhai trái tim Công cũng mang đôi mắt him híp, sùm sụp như chủ nhân của chúng. Không thể phủ nhận chồng tôi là một người đàn ông thông minh và tinh nhạy. Tinh nhạy để biết được vì sao tôi đang ở cao nguyên, thông minh để chỉ cần một vài chi tiết, Công ngọn ngành hết đường đi nước bước của tôi. Chẳng khó khăn chút nào với một người chuyên theo dõi trí não kẻ khác. Cảm xúc cuộn phăng đi, tôi không lường trước những việc có thể xảy ra, cho đến khi chồng tôi xuất hiện ngay tại căn nhà sàn vào buổi sáng hoa quỳ đang óng ánh. Sơ mi là trắng kịch cớm tương phản với màu đất, Công bất thần hiện ra trên bậc thang gỗ với ánh mắt nghiệp vụ.

"Cô vui thú quá phải không nào?"

Bất động bên ôm hoa quỳ vàng rực rỡ, thân mình tôi hoá đá. Lạ quá, vui quá, đối với Công là một trò chơi, còn với tôi, là tất cả. Ôm hoa quỳ hái trong sương sớm tôi mang đến ngôi nhà sàn nhỏ bé này cùng chấp với hoa quỳ của người đàn ông. Tôi muốn gây một mùa

xuân chưa hề có dưới phố.

"Cô khai báo cho tôi biết cô làm cái gì ở đây?"

Không còn là tiếng nói của chồng tôi nữa mà là giọng hỏi của một điều tra viên. Chân tay tôi bỗng lúu rúu. Gió sắp rít gào, mưa giông sắp đổ. Trước mắt tôi hiện ra những giọt mưa đá lạ lùng hôm nào giữa lòng thành phố trong ngày mùa đông. Tôi ớn lạnh, tôi cần phải đi, cần phải tìm chỗ ẩn náu. Tôi chạy xuống những bậc thang căn nhà sàn không nghe tiếng gọi của người đàn ông Thượng. Tiếng thét đón đau bên bờ sông Ba đêm trắng sáng sắp được lưu trữ trong hồ sơ các bộ nhớ cần thanh lý của chồng tôi. Rồi ông sẽ thành như Trí, như gã bán ngô luộc.

Tôi chạy vào đất đỏ, tôi chạy vào cây lá, tôi chạy dẫm lên cội u mê mệnh mang hoảng sợ cho đến khi một rừng hoa quỳ vàng ươm phủ kín.

"Giết mày, đâm chết mày như đâm con mang. Lột da đầu mày làm mũ đội. Róc xương mày nấu cao uống. Mày là đồ khốn nạn, mày là bọn giày đen bẩn thỉu!" Rừng vang lên những lời tục tằn, lá phát những lời thô lỗ của ông xua đuổi. "Mày, chính mày đã mang thằng giày đen bẩn thỉu đến đây làm bẩn thỉu mảnh đất của tao, bẩn thỉu cánh rừng của tao, bẩn thỉu dòng sông của tao." Tôi ngã xấp trong tiếng kêu hoảng hốt của hoa quỳ. Tai tôi u u. Tai tôi mang bệnh. Mắt tôi mang bệnh. Căn nhà sàn mang bệnh. Có đúng là ông không, người đàn ông tôi đã gặp hôm nào bên dòng sông Ba, người đàn ông đã nhìn tôi bằng cặp mắt xót xa âu lo, đã rơi nước mắt khi tôi cầm tay? Chồng tôi đã biến ông thành một người thành thị. Không, không thể như vậy được. Từng bông quỳ vẫn hất ra thứ ánh sáng lóng lánh. Gió lao xao, chúng như xâu xé mình tôi. Tự nhiên các đốt

ngón chân tôi râm ran ngứa. Đưa tay gãi đến đâu, cái ngứa càng lặn sâu vào da, tôi càng rờ người lên đến đấy. Thân thể tôi phong hủi rồ dại và hoa quỳ thoi vàng trong mắt.

"Nhai lá đắp cho anh ta bớt đau."

Ông vẫn ngồi đó đan lát. Bàn tay cụt đốt quặp vốc lá rừng chìa tới trước. Công đang lặn lộn trên đất. Tôi nhìn kỹ Công không hề có vết tích của hành hung nhưng anh oằn oại mắt trợn ngược. Khắp mình Công không nổi sảy, không lên ban nhưng anh cũng rồ dại y như tôi ban nãy. Tôi vụt hiểu, Công đang phát chứng hủi vô hình của người Kinh.

Tôi không sợ nữa. Tôi trở lại vì tin vào tâm hồn trong sáng của người Thượng. Tôi muốn nói Công không có khả năng tẩy xoá ánh trắng đại ngàn, ánh trắng được toàn nhân loại trông thấy. Nhưng ông đã đưa tôi nắm lá.

"Nhai đắp cho anh ta bớt đau."

Mùi hoa quỳ bỗng dậy trong miệng tôi. Chất diệp lục tố của từng chiếc lá đắng mà ngọt ngào. Những chiếc lá tan trong máu huyết tôi vừa thanh sạch với mùi thơm tho như khắp châu thân tôi đang đơm nhụy, vừa kết những bông hoa vàng. Tôi cúi xuống bên Công. Tôi ngồi xuống cạnh chồng giũm một nền trời thình không bát ngát hương quỳ.

Hà Nội, 10-2004

Đỗ Hoàng Diệu

Huyền thoại về lời hứa

Đêm hao gầy. Trăng dịu dịu lan tỏa. Bản Lai Vu im lìm như bỏ thóc. Nàng ngồi dường như bất động. Bóng áo trắng chập chờn, chập chờn in hình xuống dòng suối. Một sự cô đơn, hoang vu đến rợn người. Những đợt gió chợt thốc lên, ánh trăng bàng bạc soi chiếu từng lọn tóc đen mềm của nàng bức ra, bay lồng lộn, tưởng có thể gắt tan tành, đứt đoạn. nàng nghiêng người, cầu nguyện. Gió ngừng quái ác, trở về dịu dàng, vuốt ve. Trăng và sao sà xuống làm bạn với nàng.

Trong những ngôi nhà sàn, bên bếp lửa ấm nóng, trẻ con, người lớn đang mở tròn to đôi mắt nghe kể về bóng ma trắng mới xuất hiện ở suối Nồm Mơ từ hôm qua. Người ta quả quyết đây là một bóng ma, một bóng ma kì lạ, ở suối Nồm Mơ từ xưa tới nay không hề thấy ma. Đây là nơi hẹn hò của các cặp trai gái bản Lai Vu, là nơi tung ra sợi dây nối bao cặp trai gái bản trên, xóm dưới. Vậy mà đêm nay là đêm thứ hai không một ai dám bén mảng ra bờ suối. Già làng đột nhiên lẩm bẩm: “ Có lẽ nàng A Lứ hiện hình. Từ lâu rồi nàng không xuất hiện. Phải chăng bản sắp có điềm họa ?”

A Lứ hiện hình, làng bản sắp có điềm họa...Ai cũng thấp thỏm, lo âu về một kí ức xa xưa như mơ, như thực.

...Xưa, nàng A Lữ xinh đẹp nhất vùng. Nàng có giọng hát thánh thót như sơn ca và đôi chân thon thả nhảy đẹp chưa từng thấy. Năm 18 tuổi, nàng đã yêu chàng, một người trai khỏe mạnh có tài bắn cung nhất nước. Đôi trai tài gái sắc đã có hàng trăm cuộc hẹn hò bên bờ Nồm Mơ với tình yêu mãnh liệt, cháy bỏng. Chàng bắn con chim trên trời, con cá dưới nước dễ dàng như khi nàng xoay nhẹ gót son vào các buổi hội làng. Họ hạnh phúc chờ ngày kết tóc se duyên. Nhưng giặc ngoại xâm tràn sang bờ cõi. Nhà vua sai sứ giả đi khắp nơi tìm người tài ra giúp nước. Chàng ra đi và tạm xa mối tình đang buổi trăng tròn. Với tài năng và lòng quả cảm của mình, chàng hẹn nàng đúng một năm sau, vào ngày 20 tháng 3 ra bờ Nồm Mơ, ngồi ở tảng đá đẹp nhất, chàng sẽ trở về với tin thắng trận. Nàng lo sợ chàng thắng trận trở về kinh thành với bao giai nhân, chàng sẽ lỗi hẹn. Chàng dắt tay nàng ra bờ suối, nhặt hai hòn sỏi cầm tay và ném hai hòn sỏi xuống suối. Chàng nhìn thẳng vào đôi mắt veo trong của nàng và thì thầm: bao giờ hai hòn sỏi nổi lên mặt nước trôi đi, lúc ấy hai người mới lìa nhau. Chàng nhảy phắt lên yên ngựa lao vút đi. Đúng ngày 20 tháng 3, A Lữ ra bờ Nồm Mơ bằng một niềm tin rục cháy, đôi mắt nàng như hai hòn ngọc sáng dõi mắt về hướng kinh kì. Một đêm, hai đêm, ba đêm... xuôi trôi, đất nước đã sạch bóng thù, tin thắng trận reo vang khắp nơi nhưng chàng vẫn biệt tăm. A Lữ héo hắt chết bên dòng suối lạnh cứng, đôi mắt vẫn rục sáng cả một trời sao. Hai hòn sỏi tự nhiên nổi lên phập phồng, phập phồng... Bóng người con gái khẽ đung đưa trên dòng nước. Đêm càng xuống thấp, không gian càng lạnh lẽo. Tiếng côn trùng rì rả hoà vào bản nhạc cô đơn của nàng. Đôi mắt nàng chứa cả một niềm tin rục cháy. Đôi mắt hướng thẳng về phương Đông một cách vô định. Thi thoảng

nàng lại thì thầm lẫn với tiếng gió lay: “Anh ấy sắp về, anh ấy đang về...”

Quê nàng ở một vùng biển êm đềm và dữ dội. Cái làng chài bé nhỏ và thơ mộng ấy đã kiêu hãnh biết bao khi sinh ra người con gái đẹp như san hô biển lấp lánh. Nàng càng lớn càng xinh đẹp. Có người bảo nàng là thủy thần lên mặt đất ban phát sắc đẹp và tình yêu cho con người. Đến tuổi trưởng thành, nàng bị bao vây đến nghẹt thở bởi biết bao cánh tay yêu thương đón đợi. Nàng vẫn vô tư chạy nhảy tung tăng trên bãi cát nóng bỏng như chờ đợi một điều gì. Và anh ấy đã đến...Chàng trai miền ngược là kĩ sư thủy sản đã làm xiêu lòng nàng. Chàng có nụ cười thật duyên và quyến rũ bất cứ cô gái nào. Chàng mang đến cho nàng cả một kho tàng những điều mới lạ. Những tưởng cả thế giới tình yêu ngưng tụ trong họ. Bao cuộc hẹn hò trên bãi vắng, nắng ghen tuông chạy dài theo bóng hai người. Bao lần nàng đổi hờn anh, nàng ngồi thien bên mép nước, lệ tuôn lã chã hoà biển khơi. Bao lần anh kể nàng nghe về miền sơn cước hùng vĩ của mình, về truyền thuyết hai hòn sỏi suối Nồm Mơ. Anh hứa một ngày không xa sẽ đưa nàng về thăm con suối thần tiên ấy. Nàng uống lấy những yêu thương của anh, người nàng lúc nào cũng ran ran tình yêu, sức sống đợi chờ.

Tình yêu đến độ căng tròn quả chín chỉ chực toát đôi thì anh đi Nha Trang. Anh cùng một đoàn các nhà khoa học vào đó nghiên cứu về một loài rong biển độc đáo. Anh đang chuẩn bị bảo vệ luận án tiến sĩ. Buổi chia tay, biển lặng hơn bao giờ hết. Không có sóng bạc đầu, không có gió, có mây. Nàng nhìn anh, anh xoáy vào nàng đắm say. Bầu trời đổ ập, nằm gọn trong lòng đại dương...

Những tháng ngày chờ đợi hư hao. Nhớ và yêu đến cháy mọi vì sao.

Tâm hồn nàng nóng ran như hơi lửa. Nàng thường ra biển, ngồi vẽ tên anh trên bờ cát vào những buổi chiều tà, đôi mắt đau đau một cánh chim giữa trùng khơi.

Chiều ấy... Nàng đang mài đi mài lại tên anh trên nền trắng yếu ớt cát chiều thì em nàng ra kéo tay chị về. Mẹ nàng tựa cửa nhìn thẳng bằng ánh mắt nàng chưa bao giờ thấy. Một mảnh giấy nằm lung lay nơi góc bàn. Nàng vồ lấy. Trời ơi ! Nàng không tin. Không có tai nạn, không có vụ đổ xe nào ở đèo Hải Vân cả. Nàng yêu anh ấy. Nàng đang chờ. Anh ấy sắp về, anh ấy đang về... Nàng chạy ào ra biển. Ơ ! Sao lặng quá thế này? Sao không có sóng bạc đầu? Sao không một cánh chim? Âm thanh nữa? Nàng lao vào biển tìm những điều bí ẩn, tìm anh.

...Đêm xuống thấp, không gian càng lạnh lẽo. Tất cả gói đầu sự yên tĩnh, lặng yên. Vàng mây đen chợt che lấp vàng trang. Dòng suối sầm lại. Bóng áo trắng người con gái chồm về phía trước. Trăng lại trườn về lóng lánh sáng. Đôi mắt người con gái cụp xuống vài giây rồi quay về phương Đông như hai tia lửa. Tiếng thú kêu hoảng hốt. Người con gái lao phát dậy. “Anh ấy về rồi. Anh ấy không bao giờ sai hẹn. Anh về rồi, anh về rồi...Cảm ơn người đã cứu giúp...” Người con gái chấp hai tay lên trời thành kính. Lại vẫn màn đêm lặng thinh. Người con gái đưa hai tay về phía trước, trong bàn tay đã mang niềm tuyệt vọng, run rẩy. “Anh ơi, anh đang ở đâu? Anh đã về sao lại trốn em? Em đúng hẹn, em đang ngồi chờ anh. Lại đây với em. Hôm nay là ngày 20 tháng 3, ngày mà nàng A Lữ ra bờ suối chờ chồng, ngày anh hẹn em. Đây là tảng đá đẹp nhất. Hãy lại đây và ôm em nào, anh ơi...”

Chỉ có rì rào những tán lá bay. Hai bàn tay người con gái buông

thống. Đôi mắt buồn, buồn vô hạn. Nàng bỗng ngẩng phắt đầu lên, chụm hai tay vào miệng, thở về phương Đông: “Về với em, về với em, anh ơi. Em đang chờ anh. Em đúng hẹn. Em chờ anh. Nhanh lên, anh ơi..i..i...” Nàng gửi xuyên đêm đặc, xuyên qua rậm rạp điệp trùng tâm hồn chờ đợi.

Bữa đó, khi mẹ nàng dìu nàng ướm đầm từ biển về, nàng luôn miệng sặc sụa trong hơi nước: “Sao biển lặng thế, sao anh ấy chưa về?” Thời gian trôi xuôi làm nàng tỉnh dần và hiểu rằng anh ấy thực sự không bao giờ về nữa. Nàng vốn là người thông minh. Nàng cố tìm về tâm thế bình thường như khi nàng chưa có anh và chưa mất anh. Có lẽ nàng sẽ cảm lạnh với mối tình đó trong kiếp người bất hạnh nếu không có những giấc mơ. Đêm đặn, hôm nào nàng cũng thấy anh về. Anh đứng trước mặt nàng, nắm tay nàng hôn nhẹ và thì thầm với nàng: “Ngày 20 tháng 3, em hãy tìm đến quê anh, ra bờ Nôm Mơ ngồi ở tảng đá đẹp nhất. Đêm ấy, anh sẽ trở về với em. Nhớ giữ đúng lời hứa, em yêu nhé”. Nàng được tiếp thêm sức lực, khoẻ mạnh và tươi vui như tia nắng hừng đông mỗi sáng mai trên biển. Nàng chờ ngày 20 tháng 3 đang đến gần. Thực ra, đầu tiên nàng tin đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng rồi một đêm, hai đêm, ba đêm... tình yêu anh đã hoàn toàn chiến thắng, phủ nhận sạch trơn điều mộng mị. Nàng không phân biệt được mơ và thực nữa. Nàng tin. Ngày 20 tháng 3, nàng chờ đến ngày ấy...

Đúng ngày hẹn, nàng lên đường. Sóng bạc đầu hung hãn nhiều triệu năm xuất hiện. Nàng ngồi chấp tay trước biển hàng giờ, rì rầm cầu nguyện. Nước mắt nàng ướm bờ cát theo từng gót chân đi. Nàng ngoái nhìn. Sóng chồm lên liếm gót chân nàng, tiễn đưa...

Bóng người con gái vẫn bất động. Trời tờ mờ sáng. Các vì sao và

vàng trắng lần lượt tạm biệt nàng. Vì sao cuối cùng chầm chậm quay gót. Bản Lai Vu lờ mờ trong làn hơi màu trắng đục. Xa xa, vắng tiếng bò kêu, chó sủa. Đôi mắt người con gái ngược lên trời, cuối xuống quay về phương Đông. Rồi chợt oà lên, vỡ vụn từng tiếng nấc. Trong làn lệ của mình, nàng kịp nhìn thấy hai hòn sỏi trắng phau nổi lên, bập bênh, bập bênh. Nàng ngã khụy xuống. Suối bao dung đỡ lấy người con gái xứ biển xa xôi.

Tháng 5 năm 1994

Đỗ Hoàng Diệu

Những sợi tóc màu tang lễ

Dục đã đi rất đổi nhẹ nhàng. Dục đang chỉ chạm khẽ mũi giày vào bậc thang gỗ. Cảm giác Dục đang bay. Bạc cầu thang nâu bóng màu thời gian, nâu bóng rêu phong những kiếp người hình tròn ốc. Có người đang nhìn Dục, nhiều người đang nhìn Dục. Họ kinh ngạc trên trời góc đầu lên những bậc cầu thang gỗ. Có phải tiếng động của gót giày Dục không, hay âm thanh phán lên niềm rắc rối nhịp đập trái tim? Xoáy xuống, xoáy tròn, hun hút và tăm tối. Từ tầng ba xuống tầng một mà đi cả 27 năm trời chưa xuống được tới nơi. Dục cười

thầm ý nghĩ của mình. Hình như có âm thanh nào đó đang trườn tới.

- Hôm nay thứ Hai mà Dục cũng đến Thư viện à?

Thứ Hai ư? Dục nhìn xuống đôi giày của mình trước khi lướt mắt qua người đàn ông.

- Vâng, đúng rồi. Thứ Hai nên Dục mới đi giày cao gót và mặc bộ áo váy sang trọng này. Anh Dũng chưa nhìn thấy Dục đi giày cao gót bao giờ đúng không?

- Thì Dục chỉ đến đây vào chủ nhật, những hôm Dục mặc quần bò và đi giày thấp, làm sao anh thấy được?

Người đàn ông thủ thư của phòng đọc. Anh ta đang nói về những đôi giày của Dục. Cao thấp, thấp cao ảnh hưởng gì đến cuộc đời anh ta, ảnh hưởng gì đến những cuốn sách mới mọt mà anh ta đang cất giữ?

- Bao nhiêu người đang nhìn em đấy. Đôi giày cao gót của em gõ vọng cả sáu tầng nhà Thư viện Quốc gia.

Ô hay, thế mà Dục không biết. Dục đã bay xuống những bậc thang gỗ mà vẫn phát ra được những tiếng động ư? Dục có nghe tiếng gì đâu. Một, hai, ba. Dục đi tiếp. Rùng rợn tiếng quỉ khóc, ai oán giọng ma kêu. Chít chít, chuệch choạc, âm thanh chưa chạm, tiếng của sự rơi vào hư vô. Dục phải bỏ đôi giày ra thôi. Nơi tĩnh lặng thế này Dục sẽ phá hỏng biết bao ý tưởng đang rò lên điên dại điều khiển bàn tay lật giở từng trang sách kia. Cúi xuống, những ngón tay thon dài của Dục chạm vào mũi giày, kéo ra. Không! Dục không kéo nó ra nổi.

Từng lọn tóc bồng dài thêm và đang vùng vẫy dưới miếng da màu đen. Lẫn lộn giày tóc, lẫn lộn niềm đau. Dục cố vùng lên ngẩng cao đầu, đưa chân ra nhưng đầu và chân Dục đều không cử động. Từng sợi, từng lọn bút ra khỏi đầu Dục toẽ hình hoa huệ tàn phủ lấp mũi

giày. Chân tóc trắng sắp hàng so đũa chống ngược kinh hoàng nhìn Dục đang hãi hùng. Chân tóc chuyển dần đỏ rực toé ra từng sợi, từng sợi. Màu máu, hình như là máu. Anh sẽ cưới vợ vào tháng 12 này. Vợ anh là một ca sĩ mà chắc em đã từng nghe tên. Vương vít tóc Dục bay lượn anh, vợ, ca sĩ, mười hai. Đỏ máu, chữ được nặn từ máu Dục. Dục đọc nó rõ ràng hơn trên màn hình máy tính hồi nãy.

- Chị cho đi nhờ một chút

Tiếng nói màu xanh vang lên ngay sát hông Dục. Có người đang nói, tiếng nói màu xanh, xanh ô liu. Dục đứng dậy, Dục nghĩ mình đang đứng dậy.

- Chị Dục, chị làm sao thế? Mặt mũi chị tái xanh. Sao chị lại ngồi đây?

Sao chị lại ngồi đây ư? Em tên Hưng vẫn thường dắt xe cho chị mỗi tối Chủ nhật lúc tám giờ. Như thời khoá biểu bao giờ khi chị đang loay hoay với chiếc xe gắn máy có trọng lượng gấp ba lần cơ thể chị lại thấy em xuất hiện. Mọi người nói là em thích chị, chị cũng nói là em thích chị. Ừ nhỉ, sao chị lại ngồi đây vào buổi chiều thứ Hai khi đáng ra chị đang phải có mặt trong cuộc họp quan trọng?

- Chị vừa ở trên phòng Internet xuống. Em cũng lên đấy à?

- Vâng, em lên mạng kiểm tài liệu, em đang làm luận văn tốt nghiệp. Nhưng sao chị không vào mạng ở cơ quan mà phải đến đây?

- Cơ quan chị bị cúp điện.

Dục biết giọng nói của mình mới chuyển sang màu vàng, màu Dục cho rằng giả dối. Cơ quan Dục điện vẫn sáng, những chiếc máy tính màn hình vẫn bật xanh len lét. Và chỉ cách đây 30 phút, Dục vừa online. Dục yêu quý. Anh nghĩ phải nói cho em biết. Anh sẽ cưới vợ vào tháng 12 này. Vợ anh là một ca sĩ mà chắc em đã từng nghe tên.

Đừng hỏi anh vì sao lại chia tay em. Cuộc sống vốn thế Dục à. Dục đã nghi ngờ đôi mắt vốn vẫn thường được mọi người khen là tinh anh của mình. Dục lao vút xuống cổng cơ quan buổi trưa mùa thu. Thời tiết vàng ươm lạnh. Dục chạy đến Thư viện. Dục phải lật giở các trang sách, sở thích của Dục từ 6 tuổi, cứu cánh của Dục những lúc buồn để xem người ta nói gì, người ta biết gì về sự đời. Để người ta giải thích cho Dục vì sao người đàn ông Dục yêu thương hết lòng bỏ Dục không vì một lý do nào. Im ắng. Tiếng nói màu trắng vang lên đáp lời Dục. Và Dục gõ gót giày nhọn cạch cạch bảy phân ngày thứ Hai sang trọng ở cơ quan lên bậc cầu thang gỗ. Anh sẽ cưới vợ vào tháng 12 này. Những hàng chữ uy quyền màu đen phán đi phán lại. Dục buốt kim châm. Bật rẽ từng chân tóc Dục 27. Khánh Dục, Nguyễn Khánh Dục ơi, cô sắp trọc đầu rồi. Tiếng nói màu đỏ rực, màu lên đồng, màu tương lai.

*

- Thầy chưa gặp người đàn bà nào có những sợi tóc tơ mỏng mảnh đến như em.

- Em không phải đàn bà.

- Sao em lại không phải đàn bà?

Dục cắn sợi tóc ngang vai, sợi tóc 16 tuổi.

- Em muốn nói rằng chưa phải, em là con gái.

Ông Giáo sư cười âm ỉ, giọng cười xanh lục sang trọng người đàn ông 50 một đời vợ. Dục đấm đuối, bắn loạn trên dư âm giọng cười và ánh mắt ấy. Tập tài liệu Giáo sư đưa Dục đang cầm trên tay rớt nhẹ. Hồn mang trời đất. Dục biết, Dục nhìn thấy thầy giáo mình đang trườn tới. Điệu cười màu xanh lục, thân hình rắn tim môi. Không đáng cổ họng Dục để có thể cất lên thành lời.

- Em đẹp lắm, về non tơ của em làm thầy thèm thường ngay từ buổi đầu nhìn thấy em trên giảng đường.

Giọng nói có cánh, nó bay vút đến tai Dục. Nhưng sao Thầy lại thèm khát Em? Giọng nói màu đen rồi. Sao Dục vẫn muốn bay lên, Dục không thể bỏ chạy khỏi màu đen. Rườn rướt đỏ mọng lên đôi môi cong trể của Dục. Ngàn vạn râm ran cầu xé thân thể Dục.

- Thầy yêu em, thầy yêu em cô gái xinh đẹp. Em sẽ thành đàn bà, thầy giúp em ngay bây giờ cô gái bé bỏng.

Đàn bà, đàn bà, sẽ thành đàn bà. Chao đảo căn hộ tầng ba khu chung cư nhà Giáo sư. Bàn tay, không phải, gọi tên bằng đam mê xói từng phân vuông đê mê Dục. Những sợi tóc tơ bị chèn ép xuống nền gạch hoa. Hình như chúng đứt. Dục nghe mơ hồ âm thanh chúng gãy tan tành đứt đoạn. Rườn rướt hồng hễn màu da cam nhịp đập Giáo sư. Phụt, âm thanh rục oà đỏ chói. Dục cháy, nó át tiếng phụt những sợi tóc lìa khỏi đầu cô gái vừa trở thành đàn bà. Da cam ực lên trình tiết, buông thả khát thèm. Nhưng Dục nhìn thấy màu lông chuột, màu xám cổ quan tài. Dục cố vùng lên. Dục muốn mở nắp quan tài xem bên trong là ai, ai chết thế? Mở được rồi, một lọn tóc tơ của Dục nằm trong ấy, chân tóc nhức nhối máu tươi, màu phía dưới bụng Dục đang chảy. Thân tóc huyền tang lễ.

- Em có đau không? Em sợ lắm phải không? Vẫn cong người lên thế kia chắc là còn thèm phải không em? Chờ thầy đã nhé.

Thầy, em, rướn, Dục đang ở miền nào thế này, ở kiếp nào thế này? Ai đang cầu xé bầu vú Dục thế? Thầy ư, Giáo sư ư? Máu, máu chảy lòm cả nền gạch. Không phải căn phòng giường nệm sa tanh trắng muốt nhìn ra biển. Không có ánh nến hồng lung linh. Không có sâm banh. Không phải chàng trai khoé miệng rộng cười kiên nghị bộ ngực

phẳng vuốt ve tóc tơ của Dục.

Một tuần sau đó, khi Dục nhìn thấy Giáo sư của cô xanh lục trườn tới một cô sinh viên năm thứ nhất như Dục ở đúng khoảng gạch Dục đã trở thành đàn bà, da đầu chưa kịp lên tóc của cô rỉ máu. Dục đưa bài thơ viết tặng Giáo sư đang cầm trên tay quạt ngang da đầu, vết đỏ châm toác câu chữ.

*

Bao giờ bác bảo vệ cơ quan cũng nhìn khoảng trống phía dưới cằm Dục và nuốt nước bọt vào 7.30 sáng. Dục ngằm thoả thuận với bác sĩ quan về hưu kinh qua hai cuộc kháng chiến trường kỳ khẩu hiệu:
- Chào bác nuốt nước bọt. Bác ăn sáng cháu no rồi thì để cháu lên phòng làm việc.

Bao giờ vị sĩ quan già cũng nhướng mắt nhìn theo dong dỏng cao Dục đến khi đôi mông tròn lẳn và mái tóc đen nhánh của cô khuất sau cây liễu già. Văn phòng Bộ gì mà chỉ rặt liễu là liễu, choán hết cả tầm mắt. Lại phải chờ đến 11.30 mới được nuốt nước bọt! Bao giờ cũng như bao giờ, Dục đọc rõ ràng suy nghĩ vị sĩ quan gác cổng. Vuốt lộn tóc ngang bầu vú, Dục ầm lên sự đụng chạm vào chòm vú sau lần áo. Đuôi tóc hát khúc khẽ khàng mơn man.

Bao giờ Dục cũng là người đến sớm. Sếp Dục bao giờ cũng đến muộn. Căn phòng rộng thênh thang chỉ có hai người. Thảm đen mịn màng, ghế đỏ sẫm to quá cỡ và chiếc bàn dài như lưỡi vị Thứ trưởng mỗi khi bước lại gần Dục.

- Cô bé đáng yêu của tôi. Tối qua em ngủ ngon không? Áo em đẹp quá, áo em trắng quá nhìn không ra, không ra hai ngọn đồi trong sương mù. Em thấy chưa, tôi làm thơ còn hay hơn cái anh chàng bị hủi điên khùng đấy chứ. Khen tôi đi Khánh Dục. Thường cho tôi đi

Hoàng Cúc, Mộng Cầm kiều diễm của tôi.

Gió lốc tràn tới ầm ầm. Cửa, dùi, đục, cắt bầu vú và hai má mông Dục. Bác gác cổng ăn sáng bằng mắt và ngài Thứ trưởng ăn sáng bằng tay. Và cô thư ký bé nhỏ chôn trong chiếc quan tài màu lông chuột những sợi tóc bật gốc. Dục quá yếu ớt và đơn độc. Mẹ Âu Cơ khi mang thai 100 quả trứng, trinh tiết đã mất tỉnh bơ bảo Dục:

- Đừng lãng mạn bạn yêu mến. Bạn thà rụng hết tóc trên đầu còn hơn thất nghiệp thời buổi này ở Việt Nam. Công chức nhà nước cấp Bộ oai ghê oai gớm, mơ ước của hơn 40 triệu đàn bà con gái đã trưởng thành hay đang cời truồng tắm mưa đấy Dục ạ.

Ôi, mẹ Âu Cơ, mẹ đã nói thế thì con đành phải vâng lời. Con mang chôn tóc con trong những chiếc quan tài màu lông chuột ở khu vườn hoang đầy hoa dại. Âm sắc Mẹ đổ rục, xám lạnh uy quyền, con nào dám trái lời.

- Dục ơi, tối nay Dục có bận không?

Âm hưởng nhẹ như tơ trắng trong suốt. Thơm lên trước cửa WC văn phòng Bộ. Nó luồn từ Nữ sang Nam.

- Có việc gì không Thức?

- Nếu Dục không bận, Thức muốn mời Dục đi nghe nhạc Trịnh tối nay.

Giọng nói chuyển sang loe loét, nhờ nhờ cháo lòng. Mời nghe nhạc Trịnh trước cửa nhà vệ sinh buổi trưa sau khi nốc đầy bia hơi vỉa hè. Nhờ nhờ ối lên da đầu Dục

- Xin lỗi nhưng Dục bận rồi. Thức rủ người khác đi đi.

Thức ơi, cậu quá trẻ, Dục không chơi với non tơ như Thức. Màu trắng nhờ nhờ ào xuống thân tóc Dục. Trắng từng đoạn. Dục già rồi, già 27 tuổi. Nó rụng vào 24 hau háu, non tơ của Thức.

- Cô thư ký của tôi ơi, chuẩn bị đi, thứ Năm này lên đường vào Huế một tuần. Có thể sẽ qua Đà Nẵng trước khi về. Nhớ mang theo bikini vì chúng ta sẽ tắm biển em ạ, mà phải là bikini đấy nhé.

Âm thanh của chú dê chuẩn bị lên đồi mùa xuân. Dục rùng mình ớn lạnh. Ngây ngất trong xương tuỷ, trong linh cảm vốn dĩ quá nhạy của mình. Dục phải ra phố, Dục phải đi sắm nhiều chiếc mũ. Tóc Dục sắp rụng hết rồi. Dục phải đi mua thật nhiều quan tài. Huế kinh thành chỉ có quan tài màu vàng, không có màu lông chuột. Dục phải giữ mỗi sợi mang về khu vườn hoang hoa dại rực lên màu trưa một ngày sắp chuyển sang đông.

Nhờm nhớp, hôi hám, màu vàng vọt chuồng tiêu nông thôn. Ngài Thứ trưởng có bộ răng vàng nhợt vũ phu thích nắm tóc Dục kéo ghi xuống. Lạ thay, bàn tay chuối mẩn của ông ta không làm hư được sợi nào của Dục. Hực lên khát thêm, hực xuống nhầy nhụa, tích tắc mông muội. Dục chẳng cảm thấy bão giông, chẳng thấy xói mòn đất đai hạt mầm. Chỉ những cơn buồn nôn ỏi thốc hơi thổi. Móc họng chảy máu, chỉ có đôi mắt cô gái 27 đang nhìn Dục chăm chăm trong gương với vài ba sợi tóc thừa thớt trắng nhầy nhầy. Sợi, sợi bay xuống chân cô, xuống sàn nhà tắm.

*

- Sao em suốt ngày cứ đội mũ thế? Bỏ mũ ra em sẽ xinh hơn đấy em yêu ạ.

Âm sắc hồng tươi. Người đàn ông yêu Dục nồng nàn.

- Nhưng tóc em xấu, em đội mũ để che đi.

- Tóc em hơi mỏng nhưng đen óng và rất đẹp. Sao em lại không để mọi người thưởng thức?

Dục đưa những ngón tay thon ve vuốt đôi mắt anh kinh hãi. Dục đã

rụng gần hết tóc, anh ấy lại nói tóc Dục đẹp? Hôm qua Mẹ Âu Cơ bảo Dục là không khéo Dục bị ung thư. Ung thư, máu trắng nên mới rụng hết tóc. Dục cần phải đi bác sĩ.

Anh từ từ gỡ bỏ chiếc mũ trên đầu Dục. Anh hôn mắt, môi, từng phân vuông thân thể Dục. Lạ thay, tóc Dục mọc trở lại trong nỗi mê, Dục nhìn thấy.

- Anh rất yêu em Dục ạ. Cuối năm nay, tháng 12 chúng mình sẽ làm đám cưới, em sẽ là vợ anh Dục nhé?

Ôi, tiếng anh màu hồng, tiếng anh màu thiên thanh, tiếng anh màu hạnh phúc. Tóc Dục dày quá, tóc Dục đen quá, tràn trề thanh xuân như ngực như hông Dục. Tràn trề ánh sáng cứu rỗi, lạnh lốt tiếng hát ngợi ca tình yêu vĩnh cửu. Tiếng hát cô ca sĩ Dục đã từng nghe một lần anh sẽ cưới vào tháng 12.

*

Qua tháng 12. Năm nay trời rét buốt, có cả tuyết rơi. 5 giờ chiều Dục lại cho bác sĩ quan già nuốt nước bọt. Thứ Sáu, đều đều thời gian tí tách. Dục đi về vườn hoang. Dục đội mũ len thật dày. Gió kim châm, máu chảy ra từ những chân tóc lỗ chỗ. Đêm qua Mẹ Âu Cơ có vẻ buồn rầu. Chẳng hiểu có phải ai đó lại làm Mẹ mang thai.

- Bạn đã chôn những sợi tóc ở đâu thì đến lấy về và cấy lại vào da đầu. Bây giờ Thẩm mỹ viện người ta làm được bạn thân mến ạ. Tóc bạn sẽ hồi sinh, bạn làm ngay đi nhé.

Nhập nhoạng khu vườn chiều nay hắt tím những khóm hoa dại. Dục đã chôn ở đây 14 chiếc quan tài, ngàn sợi tóc của Dục. Mẹ Âu Cơ nói phải nhớ thứ tự cái nào chôn trước thì lấy về trước. Làm sao Dục có thể nhớ nổi. Dục cũng không nhớ được vị trí 14 chiếc quan tài.

Phải làm thế nào đây? Có âm thanh nào ở đâu đó, rất gần. Dục rẽ lối

đi vào khu vườn. Hoa dại nằm rạp xuống. Chẳng có ngọn gió nào thổi tới, hình như trời sắp mưa. Tiếng nói, tiếng nói đâu đó vọng, vọng, thấu, thấu linh hồn Dục. Dục phải tìm ra vị trí 14 ngôi mộ, linh hồn Dục bảo thể. Có cái gì đó đâm vào chân Dục như mũi kim châm, như tiếng phụt trong nhà ông Giáo sư, như nhờ nhờ cánh tay đụng chạm của Thức, như kinh tởm cái nhìn ông anh họ vào vú Dục. Những cánh hoa lạ, một bông hoa lạ. Trắng pha đen pha vàng pha lông chuột pha điệp lục mỗi cánh mỗi màu. Dục kinh ngạc đưa tay ôm ngực định bỏ chạy. Gió, gió ủa tới. Hoa tím khắp khu vườn hoang rạp mình hôn đất. Trước mắt Dục là 14 bông hoa lạ muôn màu bật lên nổi độc ác.

Có ai đó, có âm thanh nào đó sau lưng. Dục không dám quay lại. Gió hất tung chiếc mũ len của Dục. Lạnh luồng tử khí. Cùng lúc với một cái phát mạnh vào mông là một bàn tay bóp mạnh vú Dục. Run rẩy, quờ quạng, lốc xoáy. Bàn tay bóp bung sữa trắng xoá. Sữa của Dục, của đam mê, của uẩn ức. Vang lên điệu cười khanh khách sau gáy Dục. Dục quay lại. Người đàn bà rách rưới quanh năm mưa nắng bão bùng vẫn đội chiếc mũ màu đen và ngồi trước cửa khu vườn hoang này. Bà ta bóp mạnh vú Dục, sữa không ngừng tuôn ra. Dục bắn loạn, bắn loạn 16 tuổi trong nhà ông Giáo sư. Phía dưới bụng Dục đang chảy. Sữa đang chảy khắp người Dục. Tràn khắp mênh mông, ngập sàn gạch hoa nhà ông Giáo sư, nghẹn họng cong lưỡi ngài Thứ trưởng. Cuồng phong âm âm. Trong ánh chớp, Dục nhìn thấy mái đầu trọc của người đàn bà chỉ trơ lại duy nhất cọng tóc muôn màu khi chiếc mũ len rơi xuống.

Đỗ Hoàng Diệu

Tình Chuột

1- Cô gái

Em chết rồi. Vậy là em đã chết rồi. Em không biết mình có đau đớn trước khi chết hay không. Vì em chẳng biết gì khi sắp chết. Một gói thuốc chuột Trung Quốc em mua của những người nhà quê ra phố bán dạo. Họ mở vài bản nhạc xưa cũ thật buồn và thật cười. Ngày trước em nghe họ rao những câu vắn vè có cả chuột ta chuột tây trong ấy, bây giờ câm rồi, chỉ nghe những lời hát rề rà, cọt kẹt, nhừa nhựa. Em đã mua của một người đàn ông khắc khổ chắc là ít tuổi hơn anh. Anh ta không bỏ được cái thói trêu hoa hái nguyệt của đàn ông. Cô em xinh thế này mà nhà cũng có chuột sao? Vâng, em xinh, em có xinh thật không anh? Em xinh nhưng ở trong căn nhà có chuột. Chuột chù, chuột cống, chuột đồng, chuột bạch chạy dón dác trên cánh đồng ngập ứa nỗi đau trải dài suốt sa mạc đỏ lòm trái tim em. Nhiều chuột lắm, mỗi vết thương ra đời một đàn chuột. Mà thương tổn ngày nào chẳng có.

Có lần anh xua đuổi vào em một đàn chuột, con nào con nấy hung hãn khác thường. Nhưng em đã đeo kính đen, em uống thuốc bổ mắt, em thức suốt một đêm và em nghĩ đây là chuột bạch. Chuột

bạch thì đáng yêu phải không anh? Nghe đâu người ta mua về nuôi làm cảnh và cưng chiều lắm. Việt Nam thì em chưa thấy người ta nuôi chuột bao giờ. Cái lần ấy anh còn nhớ không? Anh bị thất nghiệp và phải huỷ vé máy bay đã đặt. Anh phải ở lại đất nước ấy, đất nước mà anh là công dân để tìm việc khác. Hai tuần nghỉ phép và một đám cưới trở thành đàn chuột chạy thực mạng vào em. Nhưng vì em nhìn ra chúng là chuột bạch nên chúng không phá quấy nhiều lắm. Chúng chỉ gây đau nhức một chút. Vài tháng sau ngày chúng đến thì em đã ngon ngọt dỗ chúng trở về hang ổ của mình. Chúng chỉ để lại một cái ổ với những bào thai vương vãi trong em. Vào một ngày tháng Năm những bào thai ấy lại nở tung bưng thành đàn chuột quái dị. Lần này chúng làm em đau dữ dội và em chẳng có sức để lấy kính mang vào, để uống thuốc bỏ mắt mà nhìn cho rõ. Tháng Năm. Chắc chắn cháu sẽ về vào tháng Ba để thừa chuyện với hai bác và xin cưới em Vy. Cháu về trước tháng Năm là được rồi. Nhưng lần này cháu không về em Vy sẽ phải đi lấy chồng. Anh cười như pháo nổ khi viết cho em: Bố em chịu chơi thật, anh nói tháng Ba nhưng Bố khuyến mãi cho đến tháng Năm. Hạnh phúc đến thật rồi. Từ Tết nguyên đán cho đến tháng Năm đâu có bao xa. Lần trước anh bảo cái váy cưới anh mua ở San Fransisco bị rộng và cũng đã lỗi mốt. Hay anh để em mua ở Hà Nội đi. Hà Nội bây giờ người ta nhập về nhiều áo hợp với vóc dáng của em lắm anh ạ. Nếu em tìm thấy cái nào thời thượng và đẹp vừa với em thì mua ở Hà Nội cũng được em yêu. Và nhớ chụp hình chiếc áo gửi cho anh. Xem rất nhiều tạp chí thời trang, tham khảo ý kiến bạn bè chán chê em lựa chiếc áo trắng ngà thật đẹp. Vừa vặn ôm sát thân hình em và hở ra một chút bộ ngực tròn trịa với bờ vai, đôi cánh tay mịn màng anh vẫn thường

khen. Trả tiền, mang áo về nhà, cũng vừa hồi xong được khách sạn để đặt tiệc cưới. Em hân hoan quá đổi. Bỗng thấy mình biết bay. Thiên thần lảng vảng quanh niềm phấn khích. Đêm hôm ấy, nhìn ngắm chiếc váy chần chê, em có cảm giác cái bào thai chuột cựa quậy trong bụng. Lần trước anh cũng hứa chắc chắn như vậy. Chắc chắn là Tết nguyên đán này nhà anh có dâu mới, em sẽ vào Sài Gòn ở với gia đình anh. Em nhớ vâng lời bố mẹ, đi đâu thưa gửi và bố mẹ cho phép em mới được đi. Trong thời gian chờ đợi để sang với anh nhớ học Anh văn cho giỏi em nhé. Có gì không chắc chắn đâu? Tháng Năm sắp đến nơi. Tháng Năm sẽ như thế nào? Em rùng mình. Gió lạnh, gió bắc cuối mùa đông hát tung những sợi tóc mỏng mảnh của em. Em quên cài cửa sổ. Em chưa cài cửa sổ. Cánh sáu già đứng đưa, đồng đánh ghé mắt nhìn em, nhìn chiếc áo cưới. Nó tỏ vẻ thương cảm. Ta đã sống hơn trăm tuổi rồi, giông gió, bất trắc đều nếm trải, ta thương con non nớt và mù quáng. Cánh cửa sổ tự cài khoá. Cánh sáu già chới với bên ngoài. Em cô độc, em một mình cô độc với chiếc váy cưới, với tấm hình anh để trên bàn lung lay. Nửa vòng trái đất, bên anh đang là buổi sáng. Anh miệt mài công việc. Những bào thai chuột đỏ hỏn cựa quậy mở mắt. Rồi chúng đồng loạt nở bung khi tháng Năm về. Đầu tháng em bỗng đứng quay quắt nhớ ba ngày gặp gỡ duy nhất của chúng mình năm ngoái cũng vào tháng Năm. Em nhớ những nụ hôn bỏng rát, vòng tay diên đại, tiếng cười oà vỡ hạnh phúc. Nhớ cả bao lần cáu gắt, giận hờn. Tựa hồ em hồi tưởng tất cả để bắt đầu bước vào cuộc hôn nhân trời định với anh, người đàn ông em yêu. Giữa tháng, và cuối tháng. Oà vỡ. Gió bỏ đi. Thời tiết bất thường. Nắng 40 độ. Cánh sáu già trĩu quả mọng xanh, đầy đà bản năng làm mẹ. Chiếc váy cưới im

lìm. Công việc, công việc không xong, dự án anh làm bị người ta kiện. Hãng không cho anh nghỉ một tuần. Mà nếu anh có về thì khó quay trở lại ngay vì người ta có quyền đuổi anh khỏi hãng nếu anh về từ Việt Nam. Bệnh Sars quái ác. Cả đàn chuột cống chạy náo loạn trong cơ thể xanh xao chờ đợi của em. Em những tưởng lần này chúng xông vào cắn xé và em chết, em chết ngay cuối tháng Năm bắt đầu mùa hè giông gió bất thường. Lời thư anh viết chan chứa yêu thương van xin em đừng bỏ anh. Nếu anh về bây giờ sẽ mất việc làm, cưới nhau rồi anh quay về Mỹ thành kẻ thất nghiệp, có thể mất xe, mất nhà. Như vậy làm sao chúng mình hạnh phúc? Cố vịn vào niềm tin, bầu víu những yêu thương suốt hai năm ròng chờ đợi, em kiêu hãnh ngẩng cao đầu phớt lờ mọi lời khuyên, lời giễu cợt của người thân, bè bạn. Em ngồi cười ngây ngô và xếp chiếc áo cưới màu trắng ngà vào góc tủ. Em không biết bằng cách nào nhưng chắc chắn chúng mình sẽ gặp nhau và trở thành chồng vợ. Nửa vòng trái đất không thể là nỗi ám ảnh suốt đời.

Phùng điện thoại cho em từ tầng hai Café Paloma khi em ngồi ăn trưa ở tầng một. Chào em, hôm nay em xinh quá, sao lại đi một mình? Anh xuống nói chuyện cùng em nhé? Cao to, điển trai, khuôn mặt lúc nào cũng hồng ánh lên dư âm bia rượu và ham muốn. Có lẽ vì vậy mới có biệt danh Phùng. Kể ra như em từng nói anh nghe, Phùng xởi lởi và tốt tính, thỉnh thoảng cậu ta tán chuyện thơ văn thấy hay hay. Sao em có vẻ buồn vậy? Anh chàng San Jose thế nào rồi? Em im lặng nhìn Phùng rồi đột ngột rơi khỏi ngực em một giọt nước mắt chảy dài trên má. Tự nhiên em kể vanh vách về anh, về công việc của anh, về chuyện anh chưa thể về được vì mới đi làm cho một hãng mới nên không có ngày nghỉ phép. Phải hoãn tất cả. Không biết

đến bao giờ, đến bao giờ? Đôi mắt Phùng, em nhìn thấy có những tia vàng pha đỏ. Anh ấy không về được thì em có thể sang, sao cứ phải chờ đợi? Em nhếch mép cười mỉu. Anh thừa biết một cô gái trẻ như em, có học, không tài sản, không công việc ổn định, không mối ràng buộc nào ở Việt Nam thì chuyện xin visa sang Mỹ là điều không tưởng. Em ơi, em nhầm cơ bản rồi, em ngây thơ quá. Em có thể nhập vào một đoàn doanh nhân Việt Nam đi khảo sát thị trường Mỹ là vi vu. Đã bao nhiêu người trót lọt chuyện này. Nếu muốn anh sẽ giúp em. Trời ơi, thế mà em không nghĩ ra. Em có thể sang với anh, thế mà em không nghĩ ra.

Lại một con chuột to dùng và nòng nặc hôi xông thẳng đến em khi em buông xuôi để cái đàn ông của Phùng gọn lỏn trong người. Em đẹp lắm. Anh đã muốn em biết bao, thế mà trước đây em nỡ từ chối anh. Bây giờ thì anh được em ngon quá. Nào, rướn người lên đi cưng, nghe lời anh ngoan anh sẽ giúp em. Phải biết hy sinh em ạ. Hai giờ em đứng dưới vòi nước mở hết cỡ không đủ để xua con chuột hôi hám khỏi người.

Ngày hôm qua cuối tuần anh không gửi mail cho em, cũng chẳng điện thoại cho em. Ôi, giá như anh điện thoại cho em, biết đâu chẳng giúp em xua đuổi được chuột? Trời ơi, nhiều lắm, đông lắm, chúng hôi và to quá cỡ. Nhảy nhụa tranh nhau cắn xé em em. Anh giới thiệu với em anh Huấn bên Công an, anh Thành giám đốc du lịch, anh Cẩn bên Thương mại. Những người này sẽ lo liệu cho chuyến đi gặp vị hôn phu của em. Nghe anh kể em đẹp và tinh tế nên các anh đây đồng loạt muốn gặp em. Nghe lời em bé nhé, tháng sau là em có thể lên đường. Em chẳng biết gì nữa. Nhiều chuột quá. Chập chờn những hình ảnh. Ma mãnh những giấc mơ. Nụ cười anh, vòng tay

anh, nổi đờn chờ. Nhiều chuột quá, em ngạt thở anh ời. Cứu em với anh. Em phải giết lũ chuột, phải dọn ổ của chúng để về bên anh. Người em ô uế quá, ô uế quá, ô uế thế này làm sao anh ôm vào lòng?

Giờ thì lũ chuột ra khỏi người em rồi anh ời. Chúng đi hết rồi. Nơi này lạnh lẽo quá. Có những con mèo ngồi trong góc đang nhìn em. Còn chuột đâu mà rình rập hả mèo? Em chết rồi anh ời. Khi em cầm gói thuốc cho vào miệng, cảnh sáu già bị người ta vặt hết quả trơ trác bầu vú nhõng nhẽo thờ dài. Cuộc sống luôn bất hạnh cho cô, cô gái yếu đuối nhưng mạnh mẽ tình yêu. Vĩnh biệt cô.

2-Người đàn ông

Vy chết, Vy đang nằm đó thật ư? Người ta sắp đưa Vy lên xe tang chạy vòng vèo qua các phố phường và đẩy em vào một cái lò nung. Thân thể em chỉ còn lại nắm tro màu lông chuột. Anh đã về đây, anh đã về bên em Vy ời. Một tháng công tác ở Malaysia anh cố gắng làm xong công việc sớm để có ba ngày nghỉ cộng thêm hai ngày cuối tuần là chúng mình có năm ngày. Anh không báo em biết, anh muốn dành sự bất ngờ cho em. Anh đã điện thoại về nhà anh ở Sài Gòn và tính toán kỹ càng mọi điều. Chúng mình làm đám cưới một ngày sau khi anh về. Mẹ và anh trai anh đã ra Hà Nội sáng nay. Chúng mình có với nhau năm ngày, anh biết là ít, rất ít nhưng không thể để em chờ đến ngày anh có ngày nghỉ phép nữa. Anh muốn em chính thức là vợ anh em yêu. Mấy tháng sau em có thể đoàn tụ với anh. Sáng nay, trong phòng chờ lên máy bay anh điện thoại cho em nhưng máy của em tắt. Anh đã gửi mail cho em để báo tin vui, em vẫn mê sự bất ngờ mà. Anh biết em của anh ngoan lắm, nếu em có đi đâu khỏi Hà Nội em cũng báo anh biết phải không em?

Hơn hai giờ bay anh nhớ Vy quá. Anh mừng tượng lại tất cả. Cái giọng của em mới đáng yêu làm sao. Tôi là một cô gái 26 tuổi sinh ra trong gia đình trí thức nền nếp. Có thể tôi không xinh đẹp nhưng tự thấy mình cao ráo, sạch sẽ, nữ tính, thông minh và nhạy cảm. Tôi đang mong chờ một người bạn đời trên 35 tuổi, có học, thông minh, mạnh mẽ nhưng tình cảm, sống độc lập, có thể đã ly hôn. Anh lập tức để ý lời giới thiệu của em. Một chút thẳng thắn, một chút hóm hỉnh,, một chút cao ngạo. Anh đã không tiếc thời gian khi vào mục tìm bạn ấy, một điều trước đó chẳng bao giờ anh làm. Thực ra một mình sống cô đơn nơi xứ người, ngoài bốn mươi tuổi, anh ao ước có người vợ ngoan hiền, thông minh và đúng là phụ nữ Việt Nam truyền thống. Điều ước của anh ở cái xứ Cali này chỉ là ảo mộng.

Em có biết anh mừng đến thế nào khi em trả lời thư làm quen của anh không Vy? Dù chỉ là mấy dòng ngắn ngủi. Giọng văn em sắc sảo nhưng tình cảm, cái cách em chấm phẩy cũng vậy. Anh cảm thấy có một sợi dây vô hình trói anh vào em. Và nó càng ngày càng thít chặt qua những dòng thư em viết, qua giọng nói mê hồn của em trên điện thoại, qua tấm hình giản dị em chụp bên Hồ Tây. Em đúng là người con gái của cuộc đời anh. Không sáng mai nào thức giấc anh lại không nghĩ đến em. Xa lộ tắc đường anh nhớ em, giữa buổi họp anh nhớ em, ăn trưa anh nhớ em, cắt cỏ anh nhớ em. Hình ảnh em, những lời nói em choáng ngợp mọi ngõ ngách cuộc sống anh. Em khác xa những cô gái Việt Nam lấy chồng Việt kiều mà anh biết. Anh cảm nhận rõ điều này. Và cảm nhận của anh hoàn toàn đúng khi chúng mình gặp nhau ba ngày ở Sài Gòn. Anh muốn về với em một tháng, một năm nhưng cuối cùng anh chỉ có được ba ngày tranh thủ trong chuyến đi công tác Ấn Độ để thăm em. Làm việc cho tư bản

nhiều tiền nhưng mà khổ lắm, họ vắt kiệt sức lực mình mỗi ngày. Vy ơi, anh nhớ như in lần đầu chúng mình nhìn thấy nhau ở sân bay Tân Sơn Nhất. Em đã đồng ý với đề nghị từ Hà Nội vào Sài Gòn đón anh. Anh muốn giới thiệu em với bố mẹ anh luôn. Em thì thà vì yêu anh em có thể làm tất cả, em hạnh phúc khi được nghe lời anh. Vy quả là người đàn bà trong mơ của bất cứ đàn ông nào trên thế gian này. Em nói em không xinh đẹp ư? Trời ơi, em bằng xương bằng thịt ôm bó hoa hồng đứng cúi mặt khi thoáng thấy anh. Em xinh xắn và quyến rũ quá đỗi. Đôi mắt to màu nâu long lanh sáng đầy ma lực, đôi môi cong hờn dỗi. Chiếc áo lụa Hà Đông thêu hoa sen làm nổi bật dáng người mảnh dẻ, dong dong của em. Vy ơi, anh không tưởng tượng lại có lúc anh hạnh phúc đến thế. Kiếp trước chắc ông bà anh tu nhân tích đức kiếp này anh mới được hưởng ân huệ gặp em, yêu em.

Anh biết, có thể đã nhiều đôi trai gái gặp nhau qua mạng và kết hôn với nhau. Nhưng gặp và có một tình yêu như chúng mình anh thì rằng chưa bao giờ có. Anh nói với Bố mẹ anh như vậy. Quay về Mỹ mà hình ảnh em không chỉ tràn ngập trong anh, nó còn ngập đầy khắp nước Mỹ, những nẻo đường anh qua đều có hình bóng em. Hình dáng em mảnh mai với đôi mắt ngấn lệ nhìn anh ở sân bay ám ảnh anh từng giờ từng phút. Chỉ còn ba tháng nữa là đến Tết nguyên đán, anh đã làm đơn xin nghỉ phép để về lại Việt Nam lo chuyện cưới xin chúng mình. Đám cưới giản dị ở Hà Nội và Sài Gòn, chúng mình sẽ chính thức chồng vợ. Ánh mắt em dạo đi trên hình ảnh Webcam màn hình vi tính khi nghe tin anh bị mất việc chỉ trước ngày anh dự định về một tháng. Anh nhớ khi ấy mình cúi đầu, không dám nhìn em. Một nỗi đau quá lớn. Mất việc anh không như người khác ngồi

ăn trợ cấp. Anh cần kiếm việc làm mới ngay, nếu không muốn mất nhà, mất xe, ở đây là vậy. Anh đã nghĩ hay là cứ về cưới em rồi sang xin việc cũng chưa muộn. Nhưng anh muốn là người đàn ông hoàng khi ra mắt bố mẹ em chứ không phải anh chàng cù bơ cù bất. Em đọc nhiều, biết nhiều em hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Khi anh xin được việc làm mới vào tháng 12 cũng đồng nghĩa với việc tháng 12 sang năm anh mới có được ngày nghỉ về cưới em. Em hiểu tất cả, em không nói lời nào. Em mừng thực sự khi anh kiếm được việc làm tốt hơn chỗ cũ. Em tuyệt vời biết bao. Em đã làm anh khóc nhiều lần vì sự dịu dàng, trù mến, sự cảm thông, lòng yêu thương, sự hy sinh em dành cho anh. Anh đâu ngờ được em quá yếu đuối, bên trong em là những đợt sóng ngầm đau khổ dâng cuộn. Còn gì đau khổ hơn sự chờ đợi khi yêu nhau. Và bây giờ thì em nằm đây, em nằm đây Vy ơi.

Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình, không bao giờ tha thứ. Nhưng Vy ơi, anh đã về đây rồi, anh về như đã hứa với em. Lần này là sự thực. Anh tranh thủ trong chuyến công tác để về bên em. Chờ đợi anh được ba năm sao bây giờ em lại bỏ đi? Ai sẽ làm vợ anh, ai sẽ là mẹ những đứa con chúng ta? Ai sẽ hôn anh mỗi buổi sáng mai và chuẩn bị áo quần cho anh đi làm? Ai sẽ cùng anh ngắm hoa anh đào tháng Tư ở thủ đô? Tất cả, tất cả chúng mình đã nói với nhau và đều là sự thực em ơi.

Có lẽ Thượng Đế đã trừng phạt anh. Anh ham mê công việc quá. Em đấy, em ngoan hiền của anh, báu vật có bên mình mà anh không biết nâng niu. Cứ ngỡ có em rồi chúng mình chẳng bao giờ xa nhau nữa. Thời gian chờ đợi thật khủng khiếp nhưng rồi cũng sẽ dần qua và ngày anh về với em sẽ đến. Em chờ được, em chờ được, em đã nói

với anh như vậy mà Vy.

Những giọt nước mắt của anh đang tưới khế khàng lên khuôn mặt, lên bầu ngực em. Em lại sẽ nói anh không được khóc. Nhưng muộn rồi, anh đang khóc, anh đã khóc. Và anh sẽ khóc đến khi nào anh chết. Khóc nhớ thương em, khóc cho mình và khóc bất lực không hiểu tại sao em ra đi.

3-Một người đàn ông khác

Sao trên đời bây giờ vẫn còn nhiều người ngây thơ quá. Thật buồn cười, mình thấy nóng mặt. Một đứa con gái duyên dáng, mặn mà, đẹp thế, trẻ thế lại đi tự tử. Uống thuốc chuột và giấy dành đạch, chắc là đau đớn lắm. Tiếc thật, khó mà tìm đâu ra những tấm thân mảnh dẻ, láng mịn, trơn bóng như vậy giữa thời buổi fast food, coke cola, chocolate tràn trề này.

Mình có yêu cô ấy hay không? Khó định nghĩa. Mà làm quái gì có tình yêu. Nhưng nếu được sống chung với một người như Vy chắc là sung sướng và biết đâu mình bớt lãng nhãng ở những chốn ăn chơi xa hoa, trụy lạc. Ngay từ lần đầu gặp Vy mình đã muốn chiếm đoạt cô ta. Công bằng mà nói xét ở khía cạnh số đo cơ học cô gái ấy cũng chẳng phải sắc nước hương trời gì. Mông không to mà ngực cũng chẳng nở. Mắt không bồ câu mà mũi cũng chẳng dọc dừa. Mông và ngực đều nhỏ nhưng săn chắc. Miệng rộng, trán cao mênh mông tựa phi trường Tân Sơn Nhất và tất nhiên không có ổ voi, ổ gà. Cặp đùi dài thẳng băng. Con gái thế này thì phải biết. Mắt ướt rườn rướt và mở to sáng long lanh không hề cố ý khêu gợi nhưng ẩn chứa ma lực chết người. Mình chưa bao giờ được ngủ với một cô gái như vậy cả. Chỉ là những bộ ngực to xể xệ, những cặp mông như đôi thúng sắp rớt xuống gót chân. Vây vò mãi cũng chán và đâm ra vô cảm.

Nhưng Vy lại từ chối. Ai bảo cô ta dám từ chối mình cơ chứ. Từ trước đến nay đại gia này muốn gái nào mà gái ấy chẳng phải chiều, ấy là chưa nói đến bao nhiêu giai nhân muốn được hầu hạ nhưng ông đây không đủ sức. Mọi tầng lớp. Từ ngọng ngịu hai năm chưa hết vỡ lòng vùng quê đồng chiêm trũng đến bảy tám năm tu nghiệp Âu, Mỹ. Con bé ấy là quái gì cơ chứ. Nóng mặt quá. Đã thế thì phải làm cho bằng được, mà làm ra trò nữa là khác. Vy ơi, nếu em không từ chối anh có lẽ chuyện lại khác. Tại sao em từ chối tôi, tôi muốn gì mà chẳng được trên đời này?

Té ra là em đang tìm cách sang Mỹ gặp người trong mộng của em mà không được. Hoá ra là em chung thủy mù quáng với cái thằng Việt kiều chuyên gia máy tính ấy. Hoá ra yêu nhau ba năm mà anh chị mới gặp nhau chưa đầy ba ngày. Em muốn sang Mỹ ư? Dễ quá đối với anh. Anh bắt được thóp của em rồi. Em không tự nguyện đến với anh cởi bỏ áo quần và nằm tênh hênh ra chần nệm mời gọi anh thì anh sẽ lột tung xống áo em ra mà em phải im lặng không chống cự.

Thật ư? Anh có thể làm giấy tờ giúp em là thành viên trong đoàn doanh nghiệp Việt Nam khảo sát thị trường Mỹ thật chứ? Anh nhớ không sao quên được cặp mắt em vốn đã to của em giờ mở hết cỡ như hai chiếc chén tổng trong truyện cổ Andersen. Nhưng mà đôi mắt ấy đẹp dễ sợ, lông mi cong vun vút. Vy ơi, sao em lại ngây thơ quá vậy? Việc này dễ, nhưng để làm quen trước tiên em phải cùng anh đi nghỉ hè một tuần để em tiếp xúc với các doanh nhân và em biết thế nào là doanh nhân chứ. Văn sỹ lơ ngơ bò đội nón như em không biết gì, đến sân bay Mỹ quốc rồi chúng nó nghi ngờ, chúng nó khoát tay thế là em quay trở lại Việt Nam. Mộng gặp Người của em

tan tành mây khói.

Cái buổi chiều anh gõ cửa phòng em ở Cửa Lò, nhìn đôi mắt cụp xuống của em, anh hiểu em đã biết điều. Em ngoan ngoãn chấp nhận. Thế là em khôn đấy Vy ạ. Kinh tế thị trường mà, đâu ai cho không ai cái gì? Em ngủ với anh, anh giúp làm giấy tờ cho em đi gặp cái thằng Việt kiều hèn yếu của em. Dù em không yêu anh, em miễn cưỡng nằm phía dưới anh nhưng anh quá sung sướng, thoả mãn, tột độ thoả mãn khi làm tình với em. Đáng mình hạc xương mai của em quặn rũ gập vạ lần phì nộn mông ngực mỡ bụng. Và em cũng sung sướng đấy chứ. Anh đâu phải thằng đàn ông kém cỏi. Em thân thể hùng hực thế kia, thanh xuân thế kia mà ba năm ngủ với đàn ông ba ngày. Ba ngày ấy chắt gò mấy lần? Trong khi cặp đùi em dài thế kia, môi em mọng thế kia. Anh thương em anh giúp em chứ đâu xô em vào thế bí?

Thực tình anh chẳng lừa em Vy ạ. Em là một cô gái ngây thơ và thánh thiện làm quỷ dữ như anh cũng động lòng. Anh đang xúc tiến làm giấy tờ cho em. Rồi em sẽ mãn nguyện, em sẽ gặp anh chàng chuyên gia máy tính Việt kiều của em.

Em đã làm tình với anh rồi thì với bạn anh cũng vậy mà thôi. Hơn nữa mấy người ấy có thêm quyền ký giấy tờ cho em toại nguyện giấc mộng của mình Vy à. Em chiều họ đi. Họ ở nước ngoài nhiều hay là xem quá nhiều băng hình đồi trụy mà họ muốn em tập thể đấy Vy ời. Cũng có thể nghe anh giới thiệu cặp đùi em quá dài và láng bóng. La hét làm gì nữa Vy. Em đã ở trong căn phòng này và bọn anh đã cởi bỏ hết áo xống. Em hỏi tại sao anh không cho em biết trước ư? Nói với em chúng mình sẽ làm tình tập thể nhé? Em lại ngây thơ nữa rồi. Nói với một cô cave như vậy cô ấy cũng la lối và tìm cách thoát thân

huống gì em. Nhưng bây giờ tất cả đã loã lổ. ÝỒ định loã lổ, thân xác loã lổ, cuộc đời chác cũng loã lổ. Các anh sẽ gượng nhẹ, sẽ không làm em đau. Xong là em có giấy tờ hợp pháp và em chỉ việc phồng vắn lên đường Vy à. Người em đỡ hồng lên quỵến rũ quá. Các anh sẽ dạy em một số chiêu. Sang đây anh chàng chuyên gia máy tính ươn hèn của em chỉ có nước phải ngồi xe lăn vì em thôi. Nào, thoải mái đi em yêu. Ôi giờ ời, không biết ai được lợi hơn ai nữa. Đàm đĩa hết thế này mà còn chống cự. Không khéo lần sau chính em là người rũ bỏn anh chưa biết chừng. Rõ ràng những cơn rùng mình thoả mãn của em anh nhìn thấy. Khi em bước lên taxi và chào bọn anh, cái vẻ thoả mãn đã nhường lại cho sự thẹn thùng nhưng đôi môi mọng đỏ của em vẫn hừng hực thềm khát. Anh cảm nhận được. Thế mà không đầy năm tiếng sau, nó chỉ còn là miếng thịt héo khô. Em huỷ hoại chính em, huỷ hoại tất cả. Nực cười quá Vy ời. Em sống trên mây trên gió. Anh đâu có lừa em. Cuộc sống bao giờ chẳng có giá. Anh tiếc cho em. Em xinh tươi, duyên dáng, thông minh, bất thiệp. Em sáng như một tấm gương và anh ao ước được soi mình vào đấy nhiều khi. Nhưng bề ngoài anh không công nhận điều ấy. Gặp em cảm giác duy nhất của anh là được chiếm hữu, được làm đàn ông với em.

Điều cuối cùng anh muốn nói với em là em thực sự ngây thơ cô gái bé bỏng ạ. Sự ngây thơ của em làm anh cười phá lên. Nhưng anh có vui khi anh cười hay không thì nắm thuốc chuột em uống đêm qua không trả lời được đâu Vy ời. Đáng ra chính em phải trả lời câu hỏi ấy cho anh thì em lại ra đi. Tại sao em tự tử Vy ời?

ĐỖ HOÀNG DIỆU

Đỗ Hoàng Diệu

Vu Quy

Mẹ vào phòng, hôn nhẹ lên trán tôi, tắt tất cả những bóng đèn tôi đã cố tình bật lên vài phút trước. Ngủ đi con, ngày mai còn có sức. Lời mẹ dịu dàng, nhưng tôi nghe văng vắt nỗi xót xa. Xót xa sẽ gả đi, cho đi đứa con gái yêu quý được nặn ra từ bể sâu đau đớn và quặn thắt thương yêu vào tay một kẻ xa lạ, không chung máu mủ ruột rà. Ngày mai tôi lấy chồng. Đây là đêm cuối cùng tôi ngủ trên chiếc giường con gái. Tôi muốn nhìn lần cuối căn phòng đã che giấu cho tôi suốt quãng đời thiếu nữ, che giấu những nẩy nở thân xác và che giấu cả những giọt nước mắt hạnh phúc con người. Nhưng mẹ không muốn tôi thức, mẹ tắt đèn, mẹ cũng không ngủ cạnh tôi đêm nay dù cho tôi nài nỉ. Mẹ biết con là một cô gái mạnh mẽ. Con nên ngủ một mình. Hình như sau lần áo tím của mẹ, trong xương thịt không kịp che giấu, vài giọt nước mắt rơi chảy. Mẹ đã mong chờ ngày này bao nhiêu lâu, thế mà mẹ lại khóc.

Ngoài phòng khách, đồng hồ treo tường điểm 12 giờ khuya. Một ngày mới. Đêm tối dằng dãi bên ngoài cửa. Sau bóng tối khởi đầu cho ngày mới kia, ngày mai, ngày sau, cuộc sống tôi sẽ hồng tươi hay xám lạnh? Tôi không biết, mẹ không biết, chỉ có bóng đêm lờ mờ

nhận ra hư ảo. Và bóng đêm đang thở êm như làn lụa mỏng. Hàng mi dài từ từ đan với nhau. Hình như tôi ngủ. Mà hình như tôi còn thức.

Người đàn ông đứng tuổi, làn da sạm nắng, miệng ngậm tẩu nhìn như nuốt chiếc váy màu trắng đang toả nắng chiều trên người tôi. Ông dừng lại trên chiếc nón rộng vành bị tuột dây trề nải lơ lửng xuống bầu ngực vừa mở mắt. Nụ cười văng ra khỏi khoé miệng dày.

- Cô gái, cô có biết mình đáng yêu không?

- Ông là ai? Tôi chưa nhìn thấy ông đến làng bao giờ.

Người đàn ông đưa tay mơn nhẹ bông hoa trắng tôi cài trên tóc. Nụ cười toả ra từ cả khuôn mặt.

- Cô gái, cô lại còn thông minh nữa. Thế cô là ai?

- Tôi là thiên thần!

Đôi chân trần của tôi bay lên theo ánh mắt và khoé môi toan tính. Làn da người đàn ông đỏ rực trong những tia nắng cuối cùng dằng trên cát.

- Còn tôi là nhà văn. Nhà văn sẽ biến thiên thần thành người đàn bà. Ông làm điều ông nói bằng cách tôi chưa biết bao giờ. Ông đào xới vực thẳm vô hình trong tâm hồn cô bé tròn 16 tuổi, mỗi hoàng hôn, trước biển, trên tảng đá tôi vẫn thường ngồi suy tư như một người đàn bà. Căn phòng khách sạn ông ở trông ra cồn cát, mỗi buổi trưa mồ hôi ông quện ướt má môi tôi tựa mặt ngọt. Bồng bênh mê man tròn trĩnh giữa cối nong nân thân xác cùng ông, chiếc nón trắng rộng vành treo hờ bậu cửa đung đưa cầu vồng. Chỉ khi phịch xuống cối trần tục, tôi mới biết đấy chỉ là giải lụa đã ngả màu vì hơi mặn biển cả bao buổi chiều lang thang của tôi, cô gái làng chài ưa khám phá. Sóng bạc đầu xuất hiện ngày ông ra đi. Chồm lên liếm gót chân

trần hồng líu ríu khóc thầm của tôi. Giữa triền cát sáng mai ẩm ướt, ông quỳ xuống mang vào chân tôi đôi săng đan trắng. Đôi mắt ông hình như hần thêm nhiều nếp.

- Anh sẽ không còn quay lại?

- Mỗi người đàn ông là một nhà văn. Anh ta sẽ đến, và sẽ khám phá ra em như anh từng khám phá.

Giọng nói của ông như vọng ra từ triệu ngọn sóng. Dáng ông khuất dần trong ánh nắng đầu tiên của một ngày mới. Tôi chạy, tôi bay trên nền cát ẩm dịu dàng bằng đôi săng đan ông tặng. Chạy mãi, bay mãi theo những ngọn sóng bạc đầu đón bắt bình minh. Chân trời mãi miết bơi trước tôi, chìm trong biển lớn. Giã từ người đàn ông biến tôi thành trần tục, tôi dang tay đón chào cuộc sống. Mặt biển bùng lên. Chuông đồng hồ kéo tôi khỏi bao la, giật về phía triền cát. Ba tiếng chuông ngân. Làng chài, người đàn ông đứng tuổi, cô gái ngây thơ đội chiếc nón rộng vành bay mất. Chấn rơi khỏi người tự lúc nào, thân thể tôi lạnh. Giấc mơ êm ái kỳ lạ. Nó muốn nói điều gì với tôi, về tôi? Mà tôi đang ở đâu, tôi đã trở về nhà hay còn trên triền cát? Tôi gượng mình ngồi dậy. Trong hư ảo ánh trắng mùa đông muện màng, màu hồng của chiếc thiệp cưới vương cuối giường tựa chiếc quần lót mà người đàn ông đã dùng miệng cởi khỏi người tôi trong giấc mơ ban nãy. Tôi cúi xuống kiểm tìm, đôi săng đan màu trắng sáng lên dưới chân giườợng. Ngày mai tôi sẽ mang đôi săng đan ấy dưới chiếc váy cưới về nhà chồng. Không phải ngày mai, chính là ngày hôm nay. Đã ba giờ sáng. Tôi còn bao nhiêu giờ cho cuộc đời con gái? Mà cuộc đời con gái của tôi bắt đầu từ bao giờ? Phải chăng từ gương mặt buồn nhưng sáng bùng lên nổi đam mê trong đôi mắt ấy. Đôi mắt ăn cắp 15 năm tuổi thơ tôi và dâng hiến đến tôi nhiều cuộc

đời khác.

Tôi gọi anh là anh. Tên anh lặn sâu vào mạch huyết không cần nói thành lời. Ngôi nhà lặng lẽ khuất sau vườn cây như oà vỡ, nứt những tiếng cười và âm thanh hạnh phúc mỗi ngày chủ nhật. Lần đầu tiên, khi anh gượng nhẹ, rón rén giắt tay tôi bước vào ngôi nhà, tim tôi tắt từng mạch máu. Tôi nhìn thấy thiên đường và thấy cả địa ngục trong ngôi nhà lẳng lặng. Cách bài trí ngôi nhà theo lối cổ xưa với những bức tranh Đông Hồ bằng giấy gió làm không gian ù mê, lười biếng như ánh mắt của anh khi tôi nói về tương lai và những mơ ước của mình. Bàn ghế lẳng lặng, đến cả con chó có bộ lông mượt như lụa cũng lẳng lặng. Anh nói từ ngày ly hôn, anh chưa đưa người phụ nữ nào về nhà. Có lẽ vì thế, con chó của anh không còn biết hơi người. Hình như nó nghĩ tôi là một loài động vật. Sau này, nhiều chủ nhật trôi qua giữa ngôi nhà đã trở thành thiên đường, tôi cảm thấy con chó có bộ lông màu xám mượt mà vẫn không xem tôi là một người bạn. Đôi mắt rười rượi luôn mở lớn của nó mang ngàn lời trách cứ lẫn thương hại. Nhất là buổi chiều ấy, buổi chiều tôi cắt đứt tuổi thơ vội vàng bằng anh. Cắt đứt bằng lưỡi, bằng môi, bằng mắt, bằng tất cả sức mạnh và nhịp đập rối loạn say mê. Căn phòng ngủ ngăn nắp của anh lộn tung những mê cuồng. Mê cuồng chứng giám nỗi mất mát và bắt đầu sự hồi sinh. Hồi sinh một người đàn bà thực thụ. Người đàn bà 16 tuổi. 16 năm tuổi thơ, anh cắt trộn trong một cú thọc sâu. Và kết thúc bằng vũng máu đỏ dấy lên như báo hiệu một cuộc đời giông bão. Sau đấy là im lặng hoàn toàn. Chỉ khi chú chó lông xám của anh nhảy phắt lên giường hít người vết máu loang rộng trên nền ra trắng và hú lên một tiếng khó hiểu, tôi hồi tỉnh và lơ mơ biết mình đang ở đâu. Tôi ngửi thấy da thịt anh, da thịt người đàn

ông đượm rất mùi phù sa sông Hồng. Thứ mùi mà mỗi lần nước rút, cùng lũ bạn chạy xuyên qua bãi ngô đồng, tôi vẫn thấy nó dậy nức cánh mũi. Cánh tay anh choàng qua tôi nặng trĩu, lười biếng.

- Em khát nước.

Giọng tôi căng tràn, khô, bỏng. Tôi những tưởng anh sẽ chạy đi mang ngay nước đến cho tôi. Nhưng không.

- Em vào trong tủ lạnh lấy luôn nước cho anh đi.

Tự nhiên nước mắt chảy ướt đầm môi má tôi. Tôi nghĩ mình ảo tưởng bởi những cuốn tiểu thuyết. Thực tế đàn ông không ai hầu hạ đàn bà, chỉ có đàn bà phải chiều chuộng đàn ông. Tôi vừa mới trở thành đàn bà, tôi phải xứng đáng với điều đó, với người đàn ông đã xoáy mình vào trong tôi cắt đứt tuổi thơ ảo ảnh. Vài giọt nước mắt vụng về rơi trên tay anh, anh tưởng tôi tiếc.

- Em không nuôi tiếc chứ ?

Giọng anh trầm ấm.

- Không, em hạnh phúc.

Tôi nghe trong giọng nói của mình nhanh những đam mê dồn dập. Báo hiệu nhiều cơn lốc xoáy nay mai. Sau này, hình ảnh con chó xám và tiếng hú của nó ngày tôi thành đàn bà luôn đến sau mỗi cuộc ân ái. Dù không còn là với anh, mà với những người đàn ông khác. Lúc mẹ giắt tay tôi len lén từng bước ngăn vào bệnh viện phụ sản một ngày không có gió, hình ảnh chú chó có bộ lông xám mượt đứng đưa phía trước. Nó vừa muốn chỉ đường cho tôi đi vào chỗ làm tôi trở lại trong sạch trước mắt mọi người lại vừa u uất nhìn tôi van xin đừng bỏ đi mầm phôi của anh, mầm phôi chúng tôi đã tạo ra sau 3 tháng yêu thương. Nó không nghe cuộc đối thoại đã diễn ra trước đó, trước bàn thờ uy nghiêm khói lượn vòng, bố tôi vừa thấp nhang lên,

trong ngày không có gió.

- Bố mẹ tha thứ cho con tất cả những lầm lỗi con đã dại dột mắc phải. Nhưng con phải phá bỏ cái thai trong bụng vào ngày hôm nay.

- Con không làm lỗi. Con yêu anh ấy thực lòng, con phải giữ đứa con của mình.

Khuôn mặt bố chuyển sang xanh xám, mắt mẹ bắt đầu nặng trĩu mây mù.

- Điều này quyết định cả tương lai của con. Nếu con giữ cái thai này lại, xem như cuộc đời con đã chấm dứt, con không biết ư?

- Cái bào thai này mới chính là cuộc đời con. Vì con yêu anh ấy. Mây mù dày đặc đôi mắt to của mẹ, không còn một chút ánh sáng nào.

- Nếu con không nghe lời, mẹ sẽ tự vẫn.

Mây chuyển thành nhiều giọt mưa rớt trên khuôn mặt đau đớn của mẹ, rớt dài theo tiếng thở của bố và cuối cùng rớt tan trong nỗi tuyệt vọng đường cùng của tôi. Chú chó lông xám mượt không tưởng tượng được chuyện của con người. Vẫn không một chút gió nào khi người ta cời mầm phôi của anh khỏi bụng tôi. Đây đây là môi bỏng, đây đây là lưỡi nóng, đây đây là đùi thon, đây đây là bộ lông xám mượt chạy lảng vảng quanh giường rên những điều vô nghĩa lúc anh rớt mình hoà vào tôi. Tất cả, tất cả từ từ ra đi theo bàn tay bà bác sĩ có bộ mặt dài quá cỡ. Tôi đâu ngờ vào đúng giây phút tôi đang hoảng dại vì mát mát ấy, anh đã kịp cài mầm phôi mới vào một người con gái khác. Sau này, anh thanh minh rằng anh biết gia đình tôi không đồng ý cho tôi lấy anh, một người đàn ông đã ly hôn, anh chán, anh buông thả. Tất cả những người đàn ông trên thế gian này khi chán đều buông thả, đều cài mầm phôi vào bụng một người đàn

bà vô tội vạ thế ư? Tôi hỏi sao anh không làm mọi cách để dành lấy tôi, giữ lấy đứa con nếu thực lòng yêu tôi thay vì lột váy một cô gái khác để khoả lấp? Anh cúi mặt, tôi nhìn thấy chiếc cằm trễ nải của anh rung nhẹ. Mùi phù sa sông Hồng trên cơ thể anh trở nên nồng quá mức, sắp sửa trương thối. Sau này, mỗi lần nghĩ về anh, tôi lại ngửi được mùi phù sa châu thổ sông Hồng. Và tự nhủ, nếu tôi sinh con, rồi kết hôn với anh ngày ấy, sống trong ngôi nhà trang trí tranh Đông Hồ đầy bụi bặm, ngửi hít mùi phù sa sông Hồng ngày này qua ngày khác, không hiểu cuộc đời tôi sẽ ra sao. Sẽ bình lặng như bãi phù sa ven sông, mặc cho nước dâng nổi làm mất đi hay bồi thêm, âm thầm chịu đựng trong khi rất có thể chồng mình lại đi gieo mầm trên một mảnh đất khác? Đàn ông như anh, như phần đông đàn ông Việt Nam không biết đánh vắn từ Chung Thủy trôi chảy. Đôi mắt trách cứ của chú chó bộ lông xám mượt lơ lửng trên cao. Hình như nó nhấn nhủ tôi rằng bào thai người ta vừa gắp ra sẽ đầu thai vào nó. Có lẽ vì thế, suốt đời tôi chẳng còn bao giờ được gặp nó, như một sự trừng phạt. Và anh, mỗi tình đầu vĩnh viễn ra khỏi tôi vào một ngày không gió. Hình như là vĩnh viễn, dù sau này, có trở lại nhưng là chứng nhân của tội ác. Chỉ có mây mù trong mắt mẹ, mùa đông trên khuôn mặt cha, nỗi trách cứ của tia nhìn chú chó, và sự hoán đổi u sầu lấy hồn nhiên trong tôi. Tôi là ai thế nhỉ? Không tiếng trả lời. Giọng tôi vọng ra từ tôi và vọng vào chính tôi. Tiếng bính boong 5 lần của chiếc đồng hồ ngoài phòng khách len qua lớp kính dày và khuôn mặt không còn mây mù của mẹ tôi hiện ra cùng nụ cười. Giống như nụ cười.

- Con ngủ ngon không, con gái?

Mẹ đã tự mình trả lời trong âm điệu run rẩy của câu hỏi và khoé

miệng mê mẩn. Mẹ nghĩ tôi không ngủ. Tôi chẳng biết tôi đã ngủ hay chưa. Hình như là ngày có gió. Gió tràn qua khung cửa sổ dịu dàng, mơn trớn. Gió của ngày tôi sẽ là người đàn bà trưởng thành.

- Đến giờ rồi con yêu. Con phải dậy sửa soạn.

Tôi co hai chân lên ngang ngực, che giấu đôi mắt hoe đỏ.

- Đang sớm mà mẹ, mới 5 giờ. Cho con ngủ thêm chút nữa đi. Sau này mẹ có muốn, con cũng không ngủ trên chiếc giường này nữa đâu.

- Lấy chồng rồi không được dậy muộn như ở nhà mình đâu con. Phải tập dậy sớm con à. Nhà người ta lại là nhà gia giáo, nề nếp.

Tôi kéo chăn che kín mặt, tôi không muốn nghe mẹ nhắc đến gia đình chồng vào lúc này, những giờ phút cuối cùng còn có thể tận hưởng tự do. Mà tại sao mẹ lại có vẻ sợ sệt nhà người ta như vậy? Tôi đâu phải là cô gái kém cỏi gì, tôi là niềm mơ ước của vô khối đàn ông trên thế gian này.

- Vẫn chỉ là đứa bé gái nhõng nhẽo, hay khóc nhè và ngang bướng. Tiếng mẹ nhỏ dần trong bước chân nặng chịch lo lắng. Bước chân mẹ lúc này như âm thanh khó nhọc mẹ rặn sinh tôi năm xưa. Mẹ nói tôi hay khóc nhè? Không, không còn là khóc nhè nữa. Tôi đã khóc giọt nước mắt của nỗi bất hạnh đầu đời trong vòng tay mẹ ở bệnh viện phụ sản, nơi người ta gấp đi sự sống của anh, máu huyết của tôi. Sau này, tôi còn khóc không biết bao nhiêu lần. Âm thầm cả những ngày gió và những ngày không gió, với những nỗi buồn triền miên. Nỗi buồn đàn bà. Khóc không cho mẹ biết, một mình trong bóng đêm, sau từng người đàn ông bội bạc hay bị tôi bội bạc. Không ai nghĩ một cô gái uỷ mị như tôi có đủ can đảm bội bạc đàn ông. Nhưng tôi đã từng làm điều ấy. Nếu mẹ biết, chắc hẳn mẹ không còn

xem tôi là con nít. Ngày ấy, ai cũng nghĩ tôi bị ông đuổi khỏi ngôi biệt thự bên bờ biển. Mẹ mở rộng cửa đón tôi và chiếc va li làm lạc sau 4 tháng trời. Nước mắt tôi ướt đầm bậc cửa, nơi tôi đã cất tiếng khóc chào đời. Tôi là đứa trẻ háu sống. Tôi đã được sinh ra ngay trên bậc thềm một ngày tháng hai giá lạnh. Để rồi, sau này, tôi làm mẹ đau đớn trong tim với nhiều cơn choáng ngất. Như buổi trưa ấy, mẹ đã ôm choàng lấy tôi và nước nỡ.

- Nó đuổi con ra khỏi nhà ư? Con gái, đừng khóc, đừng khóc nữa. Mẹ đây, con trở về nhà là mẹ mừng rồi.

Cuống quýt như con gái mẹ không hề làm lạc. Cuống quýt như con gái mẹ đi xa trở về. Mẹ không biết tôi tự rời bỏ ông, người mà có lúc tôi xem còn quý giá hơn cả gia đình, hơn cả bậc thềm nơi tôi sinh ra. Nếu mẹ biết tôi đã xếp va li và ra khỏi biệt thự của ông nhanh đến mức nào, chắc mẹ sẽ không gọi tôi là cô bé yếu đuối. Trước khi rời cửa, tôi còn kịp đồ hắt hộp màu đen lên tấm ra giường, thứ màu ông không ưa, như một lời từ biệt. Bước chân tôi là bước của buổi trưa hè nắng lửa. Để rồi một thời gian sau, bằng bước của một ngày chớm đông rục rục, hối lỗi, tôi đã trở lại ngôi biệt thự ấy và được ông đón tiếp ân cần nhưng lịch sự với những điều kiện như một vụ buôn nha phiến. Ông là người Tàu, ông có dáng dấp và đôi mắt, ánh nhìn của một người đàn ông Tàu ở bất cứ nơi đâu trên thế giới. Bí ẩn, khôn ngoan và đầy ma lực với các cô gái. Ông lại là thương nhân giàu có. Cốt cách của ông toả ra quyền uy làm người khác phải phục tùng. Một thiếu nữ lẳng mạn, ưa khám phá, phiêu lưu như tôi dễ dàng bị ông đánh gục. Tôi ngã ngựa trong chính tâm hồn mình trước ánh mắt, nụ cười của ông. Tôi đầu hàng thể xác mình sau mỗi cuộc ân ái cùng ông.

- Em thích cách tôi vừa yêu em chứ? Tôi thấy em co giật từng cơn và xiết tôi mạnh.

Khuôn miệng ông cười, đuôi mắt ông cười nhưng tròng mắt không cười. Tròng mắt ẩn sâu một mí nhìn sâu vào tôi dò xét mỗi phản ứng. Tôi yêu ông, tôi đam mê ông nhưng tôi sợ ông. Nỗi sợ càng kích thích tôi khi ông bao trùm tôi từ bên trên như một lãnh chúa. Thân hình ông rắn chắc tựa một củ sâm. Gần ông, da dẻ tôi trở nên hồng đỏ, lóng lánh. Tựa như tôi được uống nước sâm chất lọc từ da thịt ông. Thân thể ấy toát ra mùi thơm hắc, mùi đèn đài, lảng tẩm, uy quyền. Tôi cố ngước lên cao, cao mãi để hít ngửi mùi đế vương ấy. Nhưng càng rướn, ông càng vươn lên. Vì thế, mọi cuộc làm tình của tôi và ông là những cuộc rượt đuổi không bao giờ chán. Ông không bao giờ cho tôi ngồi trên mặc cho tôi van nài điều ấy. Tôi cho em sung sướng, tôi cho em tất cả, tôi là Hoàng thượng của em, em hãy tận hưởng đi. Giọng nói của ông đúng là giọng của một vị Hoàng đế. Tôi mê tận hưởng những khoái cảm ông mang lại, để rồi lần sau lại van xin được yêu ông từ bên trên. Và bao giờ cũng là cái lắc đầu. Nhưng tôi thoả mãn, tôi phục tùng mọi điều ông muốn. Hình như người ông được nặn từ thép, ông không biết mệt bao giờ. Nắng chiều miền biển soi qua cửa sổ mở toang lặn hơi nóng vào da thịt cũng không làm ông ngưng nghỉ yêu đương. Ông chỉ cười, chỉ ra lệnh và nhồi vào, thúc sâu, bền bỉ, mạnh mẽ đến khi tôi hét lên cùng sóng biển hoàng hôn, ông mới tạm ngừng.

- Ông thích em ở điểm gì? Sao ông lại chọn em để yêu giữa bao nhiêu cô gái đẹp?

Câu hỏi của tôi thường được trả lời bằng hàng giờ ông hít ngửi, sờ nắn da thịt tôi như để định giá một chiếc bình cổ thời Minh. Mỗi bận

ánh mắt ông soi vào vùng kín, da thịt tôi lại hồng tía lên như chiếc mào gà, để rồi bị ông dìm chết, bỏ ra như một củ khoai lang. Có một lần duy nhất ông trả lời câu hỏi của tôi.

- Vì em thông minh nhưng cả tin. Vì em yếu đuối nhưng cố tỏ ra mạnh mẽ. Nếu rời xa tôi, em sẽ chết. Em đang mắc căn bệnh trầm kha, chỉ có tôi mới giúp em hồi sinh được. Em sinh ra để dựa dẫm vào tôi.

Đuôi mắt một mí của ông cười ma quái. Nắng biển Đông chết ngoài khơi xa trước ánh mắt ông. Tắm thân tôi cong lên hình chữ S, một hình chữ S cố phản kháng:

- Nhưng em không phải nô lệ của ông.

- Trong tâm tưởng, em luôn nghĩ em là nô lệ. Em nghĩ thế từ khi em chưa sinh ra, từ cả ngàn năm nay. Em không có sự tự tin.

Người tôi oằn xuống thẳng đơ, phục tùng giọng nói, phục tùng ý nghĩ của ông. Không còn chữ S nữa mà là chữ I, hai đầu xẹp nhép. Tôi yên lặng để ông giam lỏng trong ngôi biệt thự. Tôi chỉ được phép ra ngoài khi có ông cùng đi. Đêm trước hôm tôi xếp va li và trốn khỏi ngôi biệt thự, ông làm tình với tôi ngoài biển đêm, khi dưới chân thủy triều đang rút, trơ lại những doi cát ảm vàng tựa chiếu chỉ vua ban trải dài từ kinh đô tới tận cùng đất nước. Run rẩy giữa mệnh mỏng gió và mệnh mang cô đơn trời nước, ông để tôi ngảnh mặt ra đại dương và nhập vào tôi từ phía sau chiếm hữu. Tôi thoả mãn, tôi lạ lùng, tôi mê man, và tôi mang cảm giác nhục nhã. Cảm giác ấy đã giúp tôi sáng hôm sau đi khỏi ngôi nhà. Nhưng rồi chính nó cũng chết trong cơn khát nước sâu của tôi những ngày sau và đẩy bước chân tôi quay trở lại biển.

- Em đã phản bội tôi trong khi tôi giúp em hồi sinh. Em chạy theo

những ảo ảnh bên kia đường chân trời. Tôi không đuổi em về với ảo tưởng của em, nhưng tôi cũng không thể cho em tất cả những gì em muốn như trước đây được nữa. Tôi chỉ cho em ăn khi nào tôi thích. Và em phải quỳ gối khi tôi dứt cho em ăn. Tôi không cấm được suy nghĩ của em chạy rong về bên kia đường chân trời. Ngày chân trời của em vụn vỡ, tôi cũng vẫn bắt em quỳ gối.

Ông xoa xoa lòng bàn tay tôi và day mạnh huyết đạo trên mu bàn tay khi buông những lời ráo hoảnh ngày tôi trở lại. Những ngày mong chờ mòn mỏi trong ngôi biệt thự không có ông dường như cầm nín, phé hoang. Ông nói ông đi Mông Cổ, ông đi Nhật Bản lo việc kinh doanh. Đúng khi tôi thoi thóp còn lại một chút hơi tàn trong cơn khát, ông mới từ tốn trở về và dìu tôi ra biển. Dưới chân thủy triều đang rút, ông cho tôi ăn. Tự nguyện, tôi quỳ xuống trong tư thế của một nô lệ. Có bạn, khi ông đang mài miết nhét đầy thức ăn vào miệng tôi, trong đầu tôi thoáng hiện ra tương lai. Tôi làm vợ ông? Tôi no ấm, đủ đầy, con đàn cháu đống? Tất nhiên. Và suốt đời quỳ gối, trang sử riêng tư cuộc đời tôi sẽ ghi danh hai tiếng nô lệ? Đương nhiên. Thân mình tôi quấy như một con cá kinh rồi nấu lạng như con rùa lật ngược. Dù đau đớn, tôi cũng cố tìm cách trở mình.

Tôi trở mình thật. Nhưng nhẹ nhàng trong cơn ngái ngủ. Tiếng chuông điện thoại đổ dồn cộng lẫn tiếng bính boong đồng hồ treo tường len qua lớp kính dày vào phòng, kéo giật tôi về phía tương lai. Lao xao tiếng nói bên ngoài. Rồi tiếng guốc của mẹ vội vàng như hành khúc.

- Chồng con mới gọi điện thoại hỏi con đã dậy để sửa soạn trang điểm chưa. Nó nhắn con rằng: Ngày đã điểm, thời cơ đã đến.

Tôi chẳng buồn cười lời mẹ vừa nói. Người đàn ông còn mấy tiếng

nữa là chồng tôi hay nói những điều kỳ lạ. Tôi nghĩ đến lời của người tình Tàu dạo nọ: “Em ảo tưởng về bên kia đường chân trời.” Chồng tôi có phải là đường chân trời? Tiếng guốc đi lại sột soạt và bà chị tôi ào vào như một cơn gió sớm hanh khô làm tôi không còn thời gian miên man dòng suy tưởng. Mới sáng sớm, chị tôi đã lộng lẫy như bà hoàng. Chiếc áo choàng lông thú chị mặc, lần đầu tiên tôi thấy.

- Chị tốt phước có cô em gái xinh đẹp, thông minh nên được nhờ. Chồng em tặng chị cái áo hàng hiệu này đây. Chứ lương giáo viên tháng chưa đủ tiền mua một chiếc giày như chị làm sao dám mơ. Tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên cũng chẳng lấy làm vui mừng. Chồng tôi có vốn tư bản và biết cách chiều gia đình vợ. Có thể, hôm nay mới là ngày đại hỷ.

- Công chúa chào tạm biệt chiếc giường con gái đi nào. Người trang điểm và người làm tóc sắp đến rồi.

Màu son môi của chị tôi sáng nay đỏ quá. Có cần phải vui mừng đến thế không, có cần phải phô trương đến thế không? Tôi uể oải xếp dọn chăn gối. Sương mù, sáng nay dăng đầy sương mù. Báo hiệu một ngày nắng giá và không gió. Làn gió hồi đêm có lẽ vừa lặn theo bóng tối. Hôm nay tôi nên mặc áo dài tím vẽ long phượng hay áo dài màu nâu hả chị Ngọc? Tiếng mẹ lặn nhỏ qua tai tôi. Đám cưới con gái sao cô lại mặc màu nâu? Cô thật chẳng khéo chút nào. Giọng bác tôi dần dỗi. Mẹ lật sệt đôi guốc vào buồng. Mùi nhang thơm tràn ngôi nhà. Chắc bố tôi thức dậy từ sáng sớm. Khói nhang hoà cùng sương mù ngoài song cửa, tôi thấy thế giới sáng nay như lò tôi vôi. Cháy xèo tất tật.

Khi tôi loay hoay trong phòng tắm với bọt bẻ trắng rỗng, chị tôi bắt đầu giúp tôi xếp đồ vào mấy chiếc va li mở sẵn. Những chiếc va li đủ

màu, mẹ nói chồng tôi mua tận bên Âu châu mang về. Chúng đắt. Tất nhiên. Chúng đẹp. Có thể. Chúng sẽ đựng vẻ bề ngoài của tôi mang về nhà chồng. Còn bên trong, tâm hồn tôi, va li nào, túi nào sẽ đựng được để nó đừng rơi vỡ? Trái tim ư? Hình như đã không còn nguyên vẹn để chứa được một tâm hồn đầy giông bão ứ tràn. Việt từng nói tôi là bề sâu nhất, dòng xoáy nhất trong đại dương. Và chàng trôi nổi bênh bồng trên hiểm nguy từng giờ, ngày còn bên tôi. Bây giờ, khi người thợ trang điểm bắt đầu thoa lớp kem lót làm mềm da lên khuôn mặt có đôi mắt u uẩn của tôi mà chàng đã từng thương nhất, không biết chàng còn nhớ hàng lông my ngun ngút ưu tư khi từ ly? Chàng là người đàn ông lãng mạn nhất của tôi, ngu ngơ nhất của tôi và cũng thành thật nhất của tôi. Người chàng lúc nào cũng thơm như một quả táo tây. Da chàng trơn mịn, láng mượt. Nhiều khi lấy tay sờ lên má chàng, tôi sợ sữa sẽ tuôn dầm. Chàng bảo tôi cường điệu, hoang tưởng. Má người thì làm sao mà chảy sữa như vú người đàn bà đang làm mẹ? Bên chỗ chàng, da ai cũng trắng và thơm như thế cả. Tôi vặc lại chàng:

- Có người làm mẹ nhưng không có sữa.
- Có thể người ta bị bệnh.
- Không bệnh tật gì cả, mà là không có cái ăn.
- Thế kỷ 21, chẳng ai lại không có cái ăn. Hoạ chẳng chỉ có ở Phi Châu.
- Đúng là ngu ngơ như gà con lạc mẹ. Xứ này còn tệ hơn cả Phi Châu.

Đôi môi tôi cong lên nguýt vòng theo đuôi mắt. Chàng mân mê cườm tay tôi.

- Thì anh đúng là gà con lạc mẹ mà. Không chỉ lạc, mất rồi.

Cầm tay tôi rả xuống trước đôi mắt ngấn lệ của chàng. Tôi thương chàng nhất trong những người đàn ông tôi đã từng yêu thương. Tôi hiểu chàng không còn bị lạc nữa mà mất, không thể còn tìm thấy. Làm sao tìm được xác ba và chị đã rơi giữa biển khơi làm mồi cho cá? Làm sao tìm được dáng mẹ còng lưng ngồi đợi con bên khung cửa với đôi mắt mờ vì nước mắt chia ly và chờ đợi? Biển Thái Bình Dương trong xanh, điểm lệ nhưng cũng đầy gian ác. Ngày ra đi, chàng chìm nổi lênh đênh trên những con sóng với triền miên nôn mửa và sợ hãi. Ngày trở về, chàng bay qua mênh mang nước và trùng điệp núi. Nhưng quê hương của chàng chỉ còn lại một nắm đất ở nghĩa trang Gò Dầu, nắm xương mẹ cong hình chờ đợi. Tôi làm sao lại không thương yêu chàng cho được. Chàng thường rúc vào bầu ngực tôi ngủ ngon như trẻ thơ. Giữa hai bầu vú căng hồng của người đàn bà chàng yêu, không còn mất mát, không còn đau khổ. Chàng mang dáng hình chữ S cuộn khoanh trong lòng tôi. Nhưng lắm khi, chàng khiến tôi bức mình. Chàng đã mất tất cả, mất luôn cả gốc. Tôi phải cầm tay dẫn chàng khi sang đường, tôi phải giải thích cho chàng bao nhiêu là từ mà chàng không hiểu. Chàng không lấy làm xấu hổ về chuyện ấy.

- Anh đi xa bao nhiêu năm nay rồi, làm sao anh biết được.

Chàng luôn chống chế vụng về.

- Xa bao nhiêu năm cũng không thể quên nếu người ta luôn tâm niệm phải nhớ. Đã quên hết rồi, anh còn trở lại đây làm gì để thấy mình lạc lõng?

Hai bầu má phính sữa của chàng dường như xanh tái. Chàng cười, điệu cười chắt ra từ 25 năm làm người nơi xứ lạ.

- Về để tìm lại tuổi thơ, để làm lại những cái đã mất. Anh tin anh làm

được vì xứ này vẫn còn nhiều người như em.

Tôi thở dài nhìn chàng. Chàng quả thật ngây thơ. Chẳng thể nào chàng tìm lại được những thứ đã mất bằng sự cả tin và ngây thơ như vậy. Bao nhiêu cạm bẫy, bao nhiêu chông mìn, bao nhiêu kềm gai dựng nên những thù hằn ngăn cách còn nằm sâu, nắm giữ mảnh đất mẹ của chàng. Có cực nhọc làm ra bao nhiêu tiền để mang về, bức tường đó vẫn không phá bỏ được, lòng lại dày thêm thương tích. Tôi không muốn chàng mất mát thêm, không muốn chàng đau khổ thêm nhưng rồi cuối cùng vẫn làm chàng thất vọng ra đi. Ra đi và thề không bao giờ quay trở lại. Xem như quê hương đã vĩnh viễn tuột mất. Tôi không thể bỏ tất cả để theo chàng. Gia đình, bạn bè, những hàng cây khẳng khiu chờ mùa về thay lá. Bó tôi găm lên:

- Quân bán nước. Tao còn sống thì mày đừng hòng.

Tôi hiểu. Tôi phải ở lại để làm mùa xuân. Dù cho lâu lắm mùa xuân mới về trên mảnh đất này. Lâu lắm hoa đào lại mới nở. Em trai tôi buồn phiền.

- Chị đi rồi sau này mang em đi luôn có phải hay không. Đất này báu bỏ gì mà phải nuôi tiếc.

Tôi đứt ruột ngày chàng ra đi. Khi chia tay mỗi tình đầu trong bệnh viện phụ sản, tôi đau dao cắt, kéo đâm nhưng vết thương mau lành. Lúc quyết định không quỳ gối để người đàn ông Tàu cho uống nước sâm nữa, tôi khát cháy da thịt rồi cố lết đi tìm vùng nước. Ngày chia tay chàng, tôi bị chặt một phần thân thể. Đau thốn từng mạch máu. Đôi mắt tôi xám như màu núi buổi chiều tà không dám ngược nhìn làn da chàng nhợt tái. Chàng muốn lần cuối cùng được ôm tôi trong vòng tay trên cao, có núi, có rừng, không phải là biển, nơi ngày xưa chàng chia tay số mệnh và mất mát cả một quê hương.

- Mẹ Âu Cơ chia tay với Lạc Long Quân cũng là trên rừng phải không em? Chúng mình giống họ, nhưng chẳng có một trăm đứa con.

Tôi chết lặng trong căn nhà sàn. Tôi đu lên chàng. Tôi muốn nói tôi sẵn sàng sinh cho chàng một vạn đứa con, nặn lại cho chàng quê hương, chuộc lại cho chàng tuổi thơ sung sướng nếu tôi là Thượng đế, nếu có Thượng đế. Chàng yêu tôi dịu dàng và vô cùng xúc động. Hai bầu ngực tôi nở ra như muốn ôm trọn khuôn mặt thơ ngây của chàng hòng che chở. Gió hoàng hôn xuyên qua cánh rừng căn khô u u tắc nghẹn trên mỏm núi cũng không run rẩy bằng tiếng thở của chàng. Và lúc chàng rút khỏi mình tôi, cơn gió bỗng chợt tràn qua mỏm núi hất tấp căn nhà sàn, cửa rời thân thể tôi. Tôi biết đã vĩnh viễn mất đi một phần thân thể.

- Sau này em sẽ lấy ai?

Gió vẫn không ngừng quay lộn. Như bộ óc tôi vật vã. Như trái tim tôi ứ huyết.

- Lấy anh. Chim phải bay về rừng, cá phải bơi về biển.

Tiếng tôi nói hay tiếng của ước mong? Chàng xoay tôi lại, bắt tôi nhìn thẳng vào đôi mắt chàng đang nhoè nước.

- Em biến hoá như ảo thuật. Soi mình trong gương em sẽ không thấy được mình. Nhưng soi trong mắt anh em sẽ gặp chính em.

- Anh bảo em là ma cà rồng?

- Ma cà rồng hút máu kẻ dại khờ vì yêu như anh.

Mãi mãi, chàng trôi trên con sóng bạc đầu mắt hút bên kia Thái Bình Dương. Chàng mang luôn một phần thân thể tôi trong hành trang và đánh rơi vạ vật đâu đó trên xa lộ mỗi ngày chàng đến sở. Nếu lấy chàng ngày ấy, tôi sẽ ra sao bây giờ? Bươn bả, vật lộn kiếm từng đồng tiền và đêm đêm ngồi nhìn qua biển nhớ về những gốc sấu già,

mong chờ mùa xuân? Biết đâu như thế mùa xuân lại đến nhanh hơn, thân thể tôi nổi liền được phần rời đứt? Hơn là ân hận, nuối tiếc, ám ảnh triền miên mà mùa xuân vẫn đâu đâu. Mà chỉ còn mấy bữa nữa là lập xuân, hoa đào đã nở hồng trên Nhật Tân, sao tôi cứ mong chờ một mùa xuân hảo huyền nào đó trong tâm trí. Hôm nay cũng là mùa xuân, người ta nói ngày vui nhất của một đời người, sao tôi cứ ngồi suy nghĩ miên man về những mối tình đã chết, không bao giờ còn có thể quay lại? Chiếc đồng hồ lại bính boong làm công việc đếm thời gian. Thời gian có đồng hồ đo được nhưng nỗi buồn vui, hạnh phúc con người lấy gì để đo? Chị tôi lộng lẫy áo choàng lông thú mua bằng vốn tư bản của chồng tôi, mẹ tôi trầm lặng trong bộ áo dài, bác tôi nhai trầu đỏ tươi đôi môi, em tôi lắc lư theo điệu nhạc bằng lòng vì cuối cùng chị nó cũng kết hôn với một ngoại kiều. Ai đo nỗi sự giằng xé nát tan trái tim tôi? Bố tôi đã thấp nển lên bàn thờ. Ông bà nội trên tấm hình nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc. Bố mẹ muốn tôi lấy người đàn ông có vốn tư bản để bảo đảm cuộc sống, nếu ông bà còn sống chắc sẽ muốn tôi lấy quan tuần phủ hay chánh tổng, lý trưởng để vượt ve quyền lực? Người ta bắt đầu choàng chiếc váy cưới lên người tôi. Màu trắng tinh giả dối. Tôi muốn chiếc áo màu ngà nhưng chồng tôi và gia đình không ưng thuận. Nếu vì màu sắc mà làm cho cuộc hôn nhân hạnh phúc chứ không phải tình yêu, thế giới này làm gì còn đau khổ.

Khi người ta bắt đầu vấn tóc cho tôi, tiếng cười nói đã râm ran khắp trong nhà ngoài sân. Chữ Hỷ ai cắt mà đẹp thế? Cưới hôm nay vừa đẹp ngày lại vừa đẹp trời, ông bà thật tốt phước! Nhà trai sắp đến rồi, chuẩn bị nước đi là vừa. Máy đưa đã chuẩn bị áo dài đồng màu để nhận sính lễ chưa? Tôi lẫn lộn giọng người này với người kia. Qua

khung cửa, sương mù dần tan hết, chỉ còn vài gợn loay hoay trong vườn. Nắng đông lên sớm hơn thường. Mẹ đi vào lẩm nhẩm ngắm nhìn tôi. Tôi trông mẹ không vui. Có phải vì mẹ sắp mất con gái? Nhưng tôi đâu có rời xa mảnh đất này dù lấy ngoại kiều. Chồng tôi đã hứa sẽ định cư ở đây vĩnh viễn. Có gì mẹ phải buồn.

- Cô dâu xong chưa? Nhà trai vừa gọi điện thoại, đã khởi hành rồi đấy. Họ nhắn cô dâu: Cửa sắp mở, hãy xông vào giành chiến thắng. Suýt nữa thì người làm tóc xiên chiếc trâm cài phải tay tôi. Chồng tôi, anh ấy lại vừa nhắn lời khó hiểu. Quen rồi nên cũng chẳng cần bận tâm. Bác tôi xuýt xoa:

- Cháu vấn kiểu đầu này hợp lắm, đã xinh rồi lại càng xinh hơn.

- Em cháu đẹp chứ không xinh.

Chị tôi đính chính. Tôi mở mắt liếc vào gương. Trời ơi, người ta làm gì mái đầu của tôi thế? Như vậy mà hợp ư? Gương mặt nhiều góc cạnh của tôi không thể đẹp nếu vấn tóc kiểu cổ điển. Phải làm những lọn sóng xoắn xoã dài tự nhiên và kết hoa vàng thành vòng như một chiếc vương miện. Chàng cũng từng nói thế ngày chưa rời xa mang đi một phần thân thể tôi, ngày còn ao ước về đám cưới và đàn con. “Em không giống phụ nữ Việt Nam truyền thống, em mang nhiều nét đẹp cởi mở phóng khoáng. Sau này, khi đám cưới, anh sẽ tự tay kết cho em một vòng hoa màu vàng để đội lên mái tóc bồng bênh của em, em sẽ giống một bà hoàng.” Bây giờ, người ta vấn ngược những lọn tóc tôi lên, gương mặt chàng yêu thích chìm tôi trong vẻ cổ điển. Có phải bao giờ dáng vẻ cổ điển cũng là truyền thống, cũng là dân tộc? Mà không được kết hôn với người tôi yêu, cổ điển hay hiện đại, vấn tóc hay thả buông cũng vậy mà thôi. Tôi nhắm mắt. Người ta xô giày vào chân tôi. Tôi bật dậy. Vấn tóc cổ điển, váy cưới màu trắng

ting, người chồng ngoại kiều có vốn, nhưng còn đôi chân, hãy cho tôi được xỏ trong thứ mà tôi mong muốn. Đôi săng đan màu trắng vẫn lung linh nhìn tôi cười dưới chân giường. Giấc mơ của tôi, hy vọng cứu rỗi. Tôi ôm đôi săng đan vào lòng như một vật báu và từ từ dịu dàng xỏ từng ngón hồng. Vừa vặn, mềm mại, xinh xắn. Tôi còn có giấc mơ, có hy vọng vào hạnh phúc.

- Nhà trai đến đầu ngõ rồi. Cô dâu không được ra khỏi buồng. Người nhận sính lễ đâu?

Tai tôi ù. Mắt tôi hoa. Chân tôi khuyu. Cuối cùng đã đến giờ phút trọng đại nhất của một đời người. Đã từng tự nhủ không lấy được người mình yêu, dám cưới chỉ là một nghĩa vụ, nhưng sao bây giờ tôi cũng run rẩy, ngượng ngùng như bất kỳ một cô dâu nào trên đời. Tôi ngóng qua khe cửa tìm gió, tôi mong ngày có gió. Sương mù đã bay hết, nắng đã nhen, sao gió không về? Đôi săng đan trắng chật hơn dưới chân tôi tụt máu. Tựa như nó không mang nổi bao nhiêu xúc cảm, bao nhiêu hoang mang, bao nhiêu hồi tưởng trong tôi. Ngày tôi phải tham dự phiên tòa xét xử anh, tôi cũng không hoang mang như giờ phút này. Trớ trêu, mười năm sau, tôi gặp lại anh, người đàn ông đầu đời, người đàn ông có chú chó xám, người đàn ông bỏ tôi ngoài nhả với kẹp panh cùng bác sĩ đang gấp đi đưa con đầu tiên để ngồi thưởng trà với cô gái khác. Anh mập, dáng vẻ thành đạt hơn. Cố ý, anh cho tôi thấy anh chạy chiếc Camry đời mới bóng nhẫy.

- Em hay nói anh lười biếng. Lười biếng làm sao có xe mà đi?

- Xã hội này chuyện gì cũng có thể xảy ra. Giết người lại được phong anh hùng, lười biếng vẫn nhiều tiền, có gì lạ.

Miệng lên gân, trong lòng tôi vẫn thấy anh hấp dẫn như chục năm trước. Tôi nhớ chú chó màu xám và ngôi nhà ấm áp.

- Gặp lại em là niềm vui lớn nhất của anh.

Anh không biết rằng chỉ vài chục phút sau câu nói ấy, tai hoạ đã ập xuống. Lần tái ngộ với người xưa trở thành nguyên nhân đưa anh vào chốn tội tù. Mãi nhìn tôi, anh đã gây tai nạn chết người khi chúng tôi từ chỗ ăn tối trở về. Không thể nào chối bỏ, tôi trở thành người làm chứng trước toà. Hoang mang, giằng xé, suy sụp. Anh quỳ mọp sau chấn song:

- Em bảo giết người vẫn được phong anh hùng. Em hãy cứu anh đi, em hãy khai man đi. Anh không cần anh hùng, anh chỉ muốn ra khỏi đây.

- Hèn!

Trước toà, tôi mang khuôn mặt lạnh giá nhưng trong lòng vụn vỡ.

Người đàn ông mê tranh Đông Hồ, người đàn ông mang hương vị phù sa sông Hồng, người đàn ông thưởng trà mỗi sáng đã chết.

Thực sự chết. Tôi tự hỏi nếu khi ấy đã là vợ anh, tôi có bao che cho anh không? Tôi không trả lời được. Trái tim cứng lười trong hỗn mang thất vọng.

Một làn gió bỗng thốc qua khung cửa mang theo hơi lạnh. Tôi rùng mình. Đồng hồ điểm mười một tiếng gọn lảnh. Giờ đã điểm. Giờ của tôi đã điểm thực sự. Ôm ngực, tôi trông không gian vằn vữa trong vô thức. Rồi ai đó quàng cánh tay tôi, ai đó kéo tôi đi. Mùi hương, tiếng cười nói ào ào. Ai đó bảo tôi quỳ lạy. Màu đỏ tràn ngập. Những mâm sính lễ, chiếc áo ghi tôi, màu son chị tôi quay cuồng. Ai đó cho tôi uống nước. Ai đó nhắc tôi cười tươi để chụp hình. Cười, phải cười, phải vui, phải hạnh phúc. Một cuộc sống mới. Sẽ có tất cả.

Chồng tôi có vốn tư bản. Chồng tôi là người nước ngoài cấp tiến và nhiều thế lực. Tôi không còn sợ bị người đời ăn hiếp. Xứ này nhiều

tiền và thế lực, muốn thứ gì chẳng được. Tình cảm ư? Cũng như nén nhang đang ngút khói trên bàn thờ kia, sẽ tàn trong canh giờ và thổi bụi vào không gian. Tôi đã yêu anh, đã yêu ông, đã yêu chàng, đã yêu Tim nhiều như vậy, lần nào cũng như chết trên đoạn đường đến hạnh phúc, chết trong nỗi khao khát và nhung nhớ. Nhưng còn lại gì cho tôi? Hay chỉ là ký ức về ngày không có gió với giọt máu của chính mình lìa khỏi da thịt, là ngày gió độc trên cánh rừng hoang hôn và một phần thân thể đứt lìa mãi mãi, là cảm giác thoả mãn rồi nhục nhã lúc quỳ xuống biển đêm? Vị phù sa sông Hồng, nước sâm quý, mùi sữa tươi còn vương ký ức không mang hình hài, không thể chụp bắt. Tình yêu, tình yêu là ảo ảnh, là điều không thực. Đêm đêm, tôi thường giật mình tỉnh giấc, hát tung chăn khỏi người, hai tay ôm đầu, cuộn khoanh như một hài nhi trong bụng mẹ rồi lại xoay mình cố dỗ im giấc ngủ. Khi ấy, tình yêu không hiện diện, hay chính vì bao hệ lụy của tình yêu mà tôi hoá thành hư ảo, hoá thành chiêm bao của chính mình. Người nào đó ấn vào tay tôi ly nước.

- Cô dâu uống hết ly nước sẽ thấy khá hơn. Từ trước tới nay, chưa thấy cô dâu nào xúc động đến thế này.

Xúc động. Vui nên xúc động. Yêu nên xúc động. Phải thôi, vì chồng tôi là niềm mơ ước của bao nhiêu cô gái xứ này. Cái xứ con gái nhà quê thì thi đua lấy chồng Đài Loan, Hàn Quốc, con gái thị thành xênh xang sánh đôi với Việt kiều, ngoại kiều. Lấy được chồng như tôi làm sao không khỏi xúc động tột cùng. Tôi loạng choạng giữa đám đông. Không còn ngôi nhà, vĩa hè tôi cất tiếng khóc chào đời. Thức ăn, bàn ghế, rượu, nhạc, váy, tóc, màu sắc thi nhau lướt bừa vào đôi mắt viễn thị đột xuất của tôi. Không phải Hilton, nơi tôi muốn diễn ra lễ cưới. Chính tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại thích Hilton. Có thể

vì tôi muốn bạn bè biết tôi kết hôn với người Âu châu. Có thể vì tôi nhớ Tim. Tôi gặp Tim lần đầu tại Hilton. Bất ngờ. Tim hấp dẫn tôi từ cái nhìn thứ nhất. Tôi bỏ định kiến đàn ông Mỹ không có chiều sâu. Đôi mắt buồn nao lòng của Tim chứa đầy đam mê. Sau này, Tim nói cũng bị tôi đốn ngã ngay khi chạm mắt. Suốt thời gian ở bên nhau, tôi nghe Tim nói hai câu bằng tiếng Việt. “Mắt em bồ cau.” “Đôi chân em dài thẳng như đôi cau đang thì ra trái.” Tôi tròn tròn mắt. Bị tôi tra tấn một hồi, Tim chịu khai xuất xứ của hai câu nói hay không kém gì thơ Hồ Xuân Hương. Tim mất 20 đô la cho một ông đồ già ngồi vẽ tranh trên phố để ông viết ra giấy và dạy cách phát âm. Và mất hai ngày đọc thuộc. “Ông già Việt Nam ngồi vẽ chữ chắc là sẽ dạy cho điều tốt”. Tim cười ngô nghê. Lấy 20 đô la chỉ để dạy cho một người nước ngoài hai câu nói nhại thơ người khác. Ông già Việt Nam thời mở cửa! Tôi chạnh lòng xấu hổ.

- Thế cây cau là cây gì?

Tôi hỏi xóc. Tim vụng về ôm tôi hôn.

- Tim đừng nên nói với em những điều mà Tim không hiểu.

Môi tôi xót dưới làn môi Tim. Sau này, Tim đưa tôi lên chùa Trấn Quốc và tự hào chỉ cho tôi cây cau. Tôi cười khen Tim.

- Thế trái cau để làm gì?

Lần này thì Tim dối.

- Làm sao anh hiểu rõ truyền thống của người Việt Nam, cũng như em không thể hiểu hết văn hoá Mỹ đã nuôi anh trưởng thành.

Ngực tôi như bị một con kiến châm nọc. Nhức tử tế và ngứa lan dần. Tim nói đúng. Cả hai nền văn hoá cách biệt. Tim không hiểu quả cau dùng để làm gì, và còn trăm thứ Tim không hiểu. Nhưng tôi trọng Tim bởi lòng thật thà. Anh, người tình đầu tiên, người mang hương vị phù

sa sông Hồng có thể thao thao với tôi về trầu cau, song tôi biết không có dáng thẳng đứng của cây cau trong suy nghĩ khi miệng anh nói. Trơn trượt, rồi lời nói của anh cũng theo gió ra đi vào ngày có gió, và chết ngạt trong ngày không có gió. Với Tim, khi nói, Tim nhìn cặp chân tôi và cố hình dung về cây cau. Tôi trọng Tim còn bởi tôi được Tim trọng. Bất cứ điều gì Tim hứa Tim đều làm. Ngay cả chuyện ân ái. Có bạn, tôi chưa thấy bờ bến ở đâu Tim đã bị sóng đẩy lật thuyền. Ân hận, vỗ về, xin lỗi, Tim làm như tội tày trời. Tim không biết, tôi bị bỏ bơ vơ giữa biển là chuyện thường tình. Mà đàn bà xứ này đều thế, riêng gì tôi. Những ngày bên Tim, tôi trở thành hoàng hậu. Tôi khám phá bản năng vẫn còn ẩn tận sâu đáy thăm thân xác. Tim đưa tôi đến tận cùng hang sâu, chỉ cho tôi nền văn minh hồng hoang mà bấy lâu tự tôi che giấu, mà những người đàn ông kia đã không dẫn tôi tới. Họ không đủ sức, không tìm thấy đường hay vì họ nghĩ bởi tôi là đàn bà? Đàn bà phải là kẻ nằm dưới, là đất để gieo mạ. Rồi mạ non thành lúa, thành thóc, họ đốt nương tàn rẫy, đến mảnh đất khác khai hoang. Tôi nghe người ta gọi đấy là truyền thống, là văn hoá phương Đông. Và tôi là người Việt Nam, người phương Đông. Đôi khi tôi tự tra vấn chính mình: phải chăng đàn bà da vàng, tóc đen không biết đam mê? Rồi Tim trả lời cho tôi bằng hơi thở kích động và ánh mắt thoả mãn, biết ơn.

- Em tuyệt vời quá. Anh chưa từng biết người đàn bà nào nồng nàn như em. Sự nồng nàn nhạy cảm, không chỉ hoàn toàn là dục vọng xác thịt. Em sẽ là vợ anh nhé, cô gái bé nhỏ?

Bên Tim, tôi thấy mình là hoàng hậu, có gì tôi không nhận lời cầu hôn. Khác biệt văn hoá, hố thăm rất lớn. Nhưng tôi tin bằng tình yêu thương, hố thăm sẽ được lấp đầy. Tôi không nghĩ đến gia đình, lẽ

giáo khi xúc động nhận lời cầu hôn của một người Mỹ da trắng. Để rồi mấy ngày sau, bề bàng nhận ra rốt cuộc mình cũng chỉ là người đàn bà phương Đông từ trong máu huyết.

- Không bao giờ được lấy một thằng Mỹ. Tôi không chấp nhận văn hoá B-52.

- Nhưng anh ấy sẽ ở lại đây sống cùng chúng ta, sẽ uống nước rau má và ăn bánh chưng bố ạ.

Mất bố như mất của một bộ đội cụ Hồ trên vĩ tuyến 17.

- Để sinh cho tôi những đứa cháu tóc vàng, để gia đình này trở thành một thứ lai căng hổ lốn hả?

Tôi quá nhỏ nhoi và yếu đuối. Dù yêu Tim rất nhiều, dù thích uống Coca Cola hơn nước rau má, tôi cũng đành rời xa Tim. Nhưng trong những giấc mơ, hình ảnh một đứa bé tóc vàng mượt có đôi mắt đen tròn vẫn ám ảnh tôi. Tôi không thấy lai căng hổ lốn như bố nói, tôi thấy nó là đứa bé đẹp nhất trên đời. Rồi vài tháng sau, bố tác thành cho tôi với một ngoại kiều Tây phương. Cũng mắt xanh, mũi lõ. Tôi không thể nào lý giải. Tôi chỉ còn là một người tàn phế. Mỗi người đàn ông tôi yêu, lìa xa tôi, đã mang đi một phần thân thể của tôi. Gặp Tim lần cuối, soi mình lần cuối trong đôi mắt xanh đang lặng xám vì đau đớn của người đàn ông da trắng, tôi thấy vực thẳm đang tụt dưới chân mình. Vực thẳm đào xới tận cùng hun hút một thân xác mỗi mảy. Tim có thể lấp đầy nhưng Tim không có tóc đen, da vàng rải lên che giấu. Tôi để gió và cát ngày ngày rắc bột ốt lên hố thẳm của mình mà không biết rằng gió cát rồi cũng có ngày cạn kiệt.

Không còn thấy gió. Không có một chút gió nào. Dường như lạnh, dường như nóng. Ngày hay đêm, thiên đường hay địa ngục? Tôi mở choàng đôi mắt. Thứ ánh sáng nhờ nhờ tôi thường trông thấy hắt ra

từ những bóng đèn trong công viên mỗi hoàng hôn không tài nào phân định nổi thời gian. Thời gian, có phải hạn định ngày tôi thoi thóp trên chiếc bàn sắt lạnh để người ta gấp đi một mạng sống. Có phải buổi chiều giông gió trong căn nhà sàn, người yêu da vàng nhưng khác quốc tịch đã mang đi của tôi phần thân thể nhạy cảm nhất. Thời gian, buổi chiều, buổi sáng, hay buổi khuya đêm, là khi nào cũng không cứu được những mất mát của tôi. Bao nhiêu kỷ niệm như một cuộn phim bị nhão, lê thê đứt quãng trong đầu, tôi miên man trôi nổi trong thứ ánh sáng trắng đục. Từng người tình ươm vàng nỗi hoài niệm. Nhón một ngón tay lên ngang ngực, tôi chợt nhận biết có vật lạ. Nó phát tia sáng gọn, sắc, lạnh, xiên chéo không gian nhờ nhờ. Tôi đưa bàn tay dí sát đôi mắt. Kim cương, ánh sáng của kim cương. Chiếc nhẫn lặng thinh ôm ngón tay áp út. Ngón tay đeo nhẫn. Cuộn phim bắt ngờ liền mạch, quay nhanh. Tôi nhìn xuống thân mình. Chiếc váy cưới rũ dài niềm hốt hoảng. Tiếng chuông chùa đâu đó lạnh lớt điểm giờ. Tiếng chuông vọng hiu hắt vào trí não tôi ngỡ ngác, rã rượi, hoang mang. Chuông nửa đêm, như trí não tôi đang nửa đêm. Váy cưới, nhẫn kim cương, xe hoa, dạ tiệc, nước mắt của mẹ, chiếc áo lông thú của chị xô tôi đến nơi này. Nhưng nơi này là đâu? Chú rể, người đàn ông Âu châu, ngoại kiều da trắng mà bố luôn khen đứng đắn, cấp tiến, và uyên bác, sao chàng không ở bên cạnh tôi? Bố nói đồng ý gả tôi cho ngoại kiều này vì chàng đầu tư rất nhiều chất xám vào Việt Nam và sẽ định cư vĩnh viễn trên mảnh đất hình chữ S. Tôi mạnh nha ý nghĩ biết đâu ở đất nước xinh đẹp Âu châu quê hương, chàng phạm trọng tội nên phải trốn đến Việt Nam. Định nói ý nghĩ của mình cho bố. Nhưng nhìn ánh mắt tin tưởng vào tương lai của bố, tôi cúi cụp vâng lời. Vả lại tôi không còn sức, không

còn đủ bộ phận của một cơ thể để chống cự. Mỗi người tình ra đi, một phần cơ thể tôi đã lìa đứt. Tôi như một kẻ tàn phế. Mắt đã không còn, nhìn ai cũng giống nhau, bố gả tôi cho ngoại kiều hay Việt kiều hay Hoa kiều cũng vậy mà thôi. Tai đã không còn thính, chồng tôi nói tiếng Anh hay tiếng Việt Mường, tôi chẳng phải bận lòng. Ngôn ngữ duy nhất còn tồn tại trong tôi là âm thanh những sợi tóc lúu rúu nhau trong màn đêm. Chúng thì thầm với nhau không biết ngày mai gió sẽ chuyển chiều nào, hòng xoay theo. Ngược hướng gió, sẽ gãy tan tành. Rồi mái đầu lại trở trở, trạc khác. Chẳng hề gì. Không còn những người đàn ông tôi yêu, tôi chẳng cần tóc tơ, môi thắm. Chẳng để cho ai.

Dòng suy nghĩ miên man của tôi bị cắt đứt cùng lúc với sự choàng ập của bóng tối. Thứ ánh sáng mờ mờ, nhờ nhờ đèn công viên lay lắt một hồi đã lụi. Trống rỗng tựa một nhánh cây khô mùa đông, tôi mệt mỏi buông bỏ thân mình xuống nệm. Bóng tối, đám cưới, căn phòng lạ, sự vắng mặt của chú rể, đâu cần để ý. Hãy cố ru mình vào giấc yên lành, thế giới không tồn tại. Cánh tay tôi rơi dài bên tôi, tựa tiếng thở sâu từ ngàn năm trước. Tôi thở mơn man, dịu dàng trên đôi cao cùng người tình xa xứ đáng thương. Tôi thở lười biếng, hảo huyền bên người đàn ông dậy nức phù sa sông Hồng. Tôi thở không thành tiếng trên triền cát vàng tựa chiếu chỉ vua ban, nghẹn ngào nuốt sấm quý hắc mùi đèn đài Trung Hoa. Tôi thở dồn dập kích động, rên hú thanh quản từng hơi trong căn phòng Tim. Nước sông Hồng mùa đông cạn ráo. Dầu cho Hồ Tây tràn nước ra đường, sương mù dăng trắng thành phố. Không khí ẩm ướt đọng thành vũng trong những ngôi nhà phố cổ. Không ai, không gì biết đến sự tồn tại của tôi. Đồng lõa cùng thân thể mát thơm, uốn dẻo và trái tim hỗn mang của tôi là

màu đêm tối. Trần lướt trong mênh mông, tôi phiêu du thân thể, phiêu du đêm đặc, phiêu du tâm linh. Tôi thấy mình lặn lội vào rừng thẳm, nơi những cây chò cao vút phé hoang cổ tích, nơi dây leo chằng chịt quấn đan. Tôi thấy mình bì bõm giữa đầm lầy, bùn sánh đặc quệt níu làn da hực hội cơn khát dưới bầu trời xám cứng như màu trầm uất. Mây tích nẹt trời mà chẳng làn gió quất ngang. Tôi cưỡi lên mây, tôi tắm trong sinh lầy, tôi đu dây leo, tôi chuyền cành chò, tôi thả mình trong vô thức, tôi thả mình trong những phần đời đã mất, tôi buông mình trước phần đời đang trầy trật đêm nay. Trước biển lạnh, người tình Tàu dạo nọ chiếm hữu tôi từ phía sau bắt tôi quỳ gối, chưa một lần cho tôi chủ động yêu đương. Nay tôi đã thoát khỏi kiếp nô lệ của ông, tôi trở thành người đàn bà trưởng thành. Chồng tôi sẽ bế tôi lên ngai trên, để tôi được mặc sức tung hoành, chà cây đốn gốc. Không cần anh bế, tôi trườn lên như một con rắn chúa. Bản năng chiếm hữu tung trối cơn giông chầm dứt hạ. Tôi không phải nô lệ, tôi là mình, bình đẳng như muôn giọt mưa phún rơi đều đêm đông, rơi đều không gian duy nhất một màu đen kịt. Không gian chẳng một thanh âm. Chỉ có tôi đang hào hển thở dốc. Tôi nghe trong hơi thở mình tiếng hú của chú chó có bộ lông xám trong ngôi nhà mới tình đầu năm xưa, tiếng gió tác nghẹn đời cao ngày Việt ân cần lần sau chót. Những mối tình, hãy u mê lần nữa trong tim tôi, giữa đêm vu quy của tôi và rời xa tôi mãi mãi. Tôi đạp ngàn lần vòng u mê, vòng nuôi tiếc, để rồi đôi chân rã rời trượt dài theo tiếng hú rên. Chỉ có màn đêm mới biết tiếng hú ấy thoát ra từ cõi nào. Lại chính tiếng rao đêm ru tôi vào cơn mộng kéo dài lê thê đánh thức tôi khỏi mê man. Nắng đã tràn bên ngoài, xuyên qua tấm rèm màu nâu xám, chiếu xiên căn phòng sơn màu vàng nhạt. Tôi nghĩ mình lại

roi vào một cơn mê khác, đến một xứ sở xa xôi nào đó. Không phải căn phòng con gái của tôi, không có những song cửa sổ màu xanh, tấm rèm cửa màu xanh trông ra khu vườn đầy tiếng hoan ca mỗi bình minh. Không có đồng hồ bích boong đếm giờ treo ngoài phòng khách mà bố tôi mang từ bên Nga về mười mấy năm trước. Căn phòng lạ, tiếng rao lạ, cả ánh nắng ban mai cũng lạ lẫm, tôi lại mộng du nơi đâu? Đôi chân tôi sáng nay cũng lạ lẫm dưới thân mình. Có phải đêm qua tôi đã chạy xuyên Thái Bình Dương để tìm người đàn ông xa xứ, để nở hai bầu ngực ôm trọn khuôn mặt ngây thơ lạc mẹ của chàng? Nhắc mình khỏi tấm chăn cũng một màu nâu xám như tấm rèm cửa, tôi ngạc nhiên vô cùng. Tôi đang mang đôi sandal trắng mà tôi ưa thích dưới chân. Và trên sàn gạch hoa màu nâu xám, chiếc váy trắng nằm soãi như một lời nhắc nhở. Chiếc váy cưới. Vu quy. Đêm tân hôn. Không gian tê dại, mạch máu tôi tê dại. Tôi không mộng du, tôi không ở nơi chốn của câu chuyện thần tiên nào, tôi đã trải qua lễ vu quy và đêm tân hôn trong một căn phòng lạ. Tiếng thở sâu dài hàng thế kỷ chìm lặn da thịt, tôi biết chắc cuộc đời thiếu nữ của mình đã hết. Nhưng người đàn ông chấm hết cuộc đời con gái của tôi ở đâu, người đàn ông bố luôn khen giỏi giang, cấp tiến và nhiều vốn tư bản sao không ở bên tôi lúc này? Như đáp lại sự băn khoăn của tôi, những tia nắng chạy xiên khắp căn phòng, đan hình mắt cáo lên tấm chăn màu nâu xám. Hắt tung tấm chăn, tôi biết mình muốn kiếm tìm. Những tia nắng đột nhiên biến mất. Căn phòng bỗng ảm đạm. Một luồng khí phụt vào thân thể tôi, buốt xót. Trước mắt tôi, trên chiếc ra nâu xám, trong ánh sáng nhờ nhờ của một không gian xám, thân thể một người đàn ông thẳng đơ như chết rồi. Khuôn mặt Tây phương vô hồn trông đến cả vài trăm tuổi nhưng được tân trang

màu mè tựa tựa bức tượng tôi vẫn thường trông thấy mỗi khi đến cơ quan bố. Toàn bộ thân thể người đàn ông xám lạnh, duy chỉ có hàm râu quai nón rậm rì loen nhoeen nhiều vết trắng. Làn da tôi trở nên xám tái như màu căn phòng, màu suy nghĩ, màu thân hình người đàn ông duy nhất đang hiện diện trên chiếc giường. Căn phòng u ám lạ thường. U ám như không phải là ngày đầy nắng tôi vừa nhìn thấy vài phút trước. Không còn là hoảng hốt, trái tim hoá đá. Người đàn ông hôm qua đã cưới tôi, người đàn ông luôn nhắn tin cho tôi những lời khó hiểu, người đàn ông đã tặng chị tôi áo choàng lông thú chẳng nhẽ lại mang thân hình lạnh giá như một xác chết thế kia? Hình như tôi đang nằm mơ, hình như có ai đó đang trêu tôi. Hoảng hốt, tôi nhìn xuống thân mình. Không một mảnh vải che thân. Tôi hoàn toàn trần truồng, trù đôi săng đan trắng lấp loá dưới chân, vết sáng duy nhất trên thế gian. Tôi chạy vòng trong căn phòng lạ bằng đôi săng đan, những bước chạy trệch trạc hoang mang. Tôi bẹo cấu khắp thân mình. Tôi phải thoát ra khỏi giấc mơ khủng khiếp này. Không da thịt nào cảm thấy đau. Chỉ có vùng kín ran rát và bàn tay tôi ướt mềm trong lau lách. Hai bàn tay bết dính chất ngà lẫn nhiều sợi bạc mà tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra không phải sợi đàn bà của mình. Trời ơi, những vết trắng trên bộ râu quai nón của người đàn ông! Tôi chồm lên thân thể nước đá giữa chiếc giường lạnh xám. Thân hình người đàn ông buốt giá, cứng đờ. Thân hình của một xác ướp! Tôi không biết mình đã làm sao để khoác được chiếc váy lên người, làm sao để thoát khỏi căn phòng nặng nề tử khí. Tôi bay xuống những bậc cầu thang cao quá cỡ, bay qua tám biển đề khách sạn Eden. Thiên đường, những bậc cầu thang cao để leo lên thiên đường và chạy xuống địa ngục. Đêm qua tôi đã lên thiên đường cùng một xác

ướp, tôi đã động phòng với một xác chết. Dấu tích còn nguyên trên bộ râu quai nón của người đàn ông và vùng lau lách mềm mại của tôi. Đêm qua tôi đã bơi qua biển cả, tôi đã lặn trong biển cả, đã phiêu du lên thiên đường. Thừa bà Karl, tối qua ông bà ngủ ngon chứ ạ? Gió tạt đi lời cậu thanh niên lễ tân ngáp ngủ. Gió tràn ngập khi tôi chạy ra khỏi cổng thiên đường. Bà Karl, chồng tôi tên là Karl. Đàn ông Tây phương, vu quy, thiên đường. Gió phả rập những cành sấu già phơi trơ mùa đông. Gió tung chiếc váy cưới tôi mang trên mình. Không phải gió độc trên đồi cao nơi tôi đánh mất người tình xa xứ mà tôi thương nhất, không phải gió ngoài biển đêm khi tôi phải gục gối uống nước sâm người tình Tàu, không phải gió mơn nhẹ trên ban công ngôi nhà sang trọng trên đất Việt của chàng trai Mỹ trắng. Gió của ngày trống rỗng. Phố xá sáng nay lặng vắng. Bước chân tôi lẩn trong tiếng gió phình gạt con đường về nhà.

Khu vườn màu xanh ngả rập khi tôi trở về. Không có tiếng chim hót. Hoang tàn như vừa trải qua động đất. Bậc thềm nơi tôi đã cất tiếng khóc chào đời đón tôi im ắng. Ông bà nội trên bàn thờ thản nhiên ngó tôi bằng cặp mắt xa lạ. Tiếng bính boong đồng hồ dường như ai oán. Chẳng cần nghe tôi nói một lời, bố tôi ngảnh mặt vào trong xua tay.

- Sao con lại chạy về đây? Con không biết cư xử cho ra người lớn được ả?

- Nhưng.. nhưng con không hiểu. Con không hiểu sao chồng con lại là một xác ướp. Là trò đùa của mọi người?

Gió theo vào tận trong nhà làm run hai bàn tay tôi, run đôi chân mong manh. Bố quay mặt ra hướng gió, mắt bố là lạ. Vừa lạnh, vừa như khóc, lại vừa như cam chịu.

- Không phải trò đùa. Mà số phận con ạ. Cả dân tộc này không đùa. Con phải quay trở lại khách sạn với chồng con. Số kiếp đã như vậy, gái chính chuyên phải một chồng, biết vâng phục chồng và xã hội. Giọng bố yếu dần, rồi tan trong sương sớm.

- Nhưng chúng ta có thể thay đổi được số phận mà bố. Con có thể chọn một người đàn ông khác. Hà có gì phải lấy một xác ướp?

- Xác ướp ấy là người tốt nhất trong số đàn ông con đã dẫn về. Bố bước thẳng vào phòng. Gió lặng trên bàn thờ bố vừa thấp nhang. Tôi biết tôi phải trở lại căn phòng có xác chết đang chờ đợi. Mà không phải xác ướp. Là chồng tôi, là ông Karl, ngoại kiều Tây phương uyên bác và nhiều vốn tư bản đã định cư ở Việt Nam vĩnh viễn. Là niềm mơ ước của xã hội. Sau song cửa màu xanh căn phòng con gái, tôi thấy mẹ đang lén nhìn tôi và lau nước mắt. Tôi không dám ngoái nhìn nữa. Tôi thương mẹ và thương chính mình. Nắng toả ngời mênh mang theo bước đôi săng đan trắng quay trở lại thiên đường. Nắng của trời, không phải nắng lòng tôi. Nắng của tôi, gió của tôi đã qua đời trong những cuộc tình giờ chỉ còn là ký ức. Nhưng tôi còn chính mình. Dù cho thân thể và tình cảm đã có lúc đứt đoạn, nhưng tôi còn trái tim biết rung động. Bước lên những bậc cầu thang, tôi bỗng thấy mình lớn hơn. Thừa bà Karl, bà có muốn dùng bữa sáng trong phòng không? Bà Karl, tôi đã là bà Karl. Chồng tôi cho dù đã chết vẫn được người đời tôn trọng. Tôi không thể ngay trong sáng nay đi khỏi thiên đường này, phơi xác ướp ra ngoài nắng kia cho tan rã. Nhưng tôi còn có trái tim. Và cả nắng sáng gió sáng của tôi nữa, chúng sẽ trở về giúp tôi thoát khỏi căn phòng này. Không nhìn Karl đang nhợt tái, tôi kéo tấm rèm màu nâu xám, mở toang cửa sổ. Bầu trời trong xanh. Ngày đông mà nắng đẹp đến thế.

Tôi xoay tròn đôi sẳng đan trắng, đi lại trong phòng, đi rảo trước chiếc giường với ý nghĩ mình sẽ trốn thoát. Tôi ngồi xuống. Tôi ngồi im giữa chiếc ghế bành. Ngắm hàm râu bạc. Tôi biết bố rồi cũng sẽ chết. Cuộc đời tôi rồi sẽ mọc cánh. Ngoài kia

Ngoài kia nắng chiếu ngời nhân loại.

ĐỖ HOÀNG DIỆU

Hà Nội, trước ngày vu quy

tháng 3-2005

Nguồn: Đỗ Hoàng Diệu
Được bạn: zhang đưa lên
vào ngày: 17 tháng 1 năm 2006